いたいのいたいの、
とんでゆけ
三秋 縋
メディアワークス文庫

Truyện dịch
Pain, Pain, Go Away
Action Horror Mature Psychological Romance Supernatural
Tác giả: Sugaru Miaki
Tình trạng: Đã hoàn thành
Tên khác:
Itai no Itai no, Tonde Yuke
いたいのいたいの、とんでゆけ

Tóm tắt

Truyện nói về một chàng trai trở thành kẻ giết người (vô tình) nhưng nạn nhân của anh có năng lực "trì hoãn", tạm thời dời lại cái chết của cô ấy.

Thích tâm lí tình cảm thì hợp với bạn đấy :3

Tâm vũ nương
Nhóm dịch
Tà Dương

Part 1

- Chương 01: Lời tạm biệt đầu tiên
  19/08/2017
- Chương 02: Một bi kịch phổ biến
  26/08/2017
- Chương 03 : Ghi điểm
  31/08/2017

Part 2

- Chapter 4: Tên sát nhân hèn nhát
  17/09/2017
- Chapter 5: Cô gái và cây kéo may
  30/10/2017

Part 3

- Chapter 6: Pain, Pain, Go away
  31/10/2017

- Chapter 7: Lựa chọn sáng suốt
  26/11/2017
- Chapter 8: Sự trả thù của cô ấy
  22/12/2017
- Chương 9 (part 1): Để có được tình yêu
  29/12/2017
- Chương 9 (part 2): Để có được tình yêu
  31/01/2018
- Chương 10: Good night
  04/02/2018

Part 1

Chương 01: Lời tạm biệt đầu tiên

Kiriko và tôi trở thành bạn qua thư vào mùa thu khi tôi 12 tuổi.

Chỉ sáu tháng sau khi tốt nghiệp, tôi phải rời trường sơ trung mà tôi đang theo học vì công việc của bố.

Việc chuyển trường đã mở ra cơ hội cho tôi và Kiriko gặp nhau.

Ngày cuối ở trường của tôi là vào cuối tháng mười. Tôi sẽ phải rời thị trấn này vào đêm nay.

Đó *đáng l*ẽ ra phải là một ngày quan trọng. Nhưng tôi chỉ có 2 người bạn mà tôi thực sự gọi là bạn, và một trong số họ không đủ sức để đến tiễn tôi, trong khi người kia đang đi nghỉ với gia đình.

Nên tôi đã trải qua ngày hôm đó một mình.

Tại bữa tiệc chia tay bốn hôm trước, tôi đã nhận được một bó hoa với những bông hoa héo và những lời nhắn giống nhau đến kỳ lạ. Và mỗi khi bạn cùng lớp nhìn tôi, họ nhìn tôi như thể "Huh? Cậu còn chưa đi à?"

Lớp học đã trở thành nơi không thể ở lại. Tôi nhận ra rằng mình đã không còn thuộc về nơi đây.

Không một ai khóc khi tôi chuyển trường, thật sự điều ấy khá là cô đơn đấy, nhưng nó cũng khích lệ tôi phần nào.

Tôi sẽ không mất bất cứ điều gì từ việc này. Thực tế, nó cho tôi những trải nghiệm mới và bạn mới.

Tình hình của tôi sẽ khá hơn ở ngôi trường mới, tôi nghĩ thế. Nếu tôi lại chuyển trường một lần nữa, ít nhất sẽ có hai đến ba người sẽ rơi khóc nếu tôi lại chuyển đi.

Ngày lên lớp cuối của tôi cũng đã kết thúc. Sau khi đặt hồ sơ của mình lên bàn, khi cảm thấy mình như một cậu bé bị bỏ lại nơi lớp học vắng vẻ vào ngày Valintine, tôi đã vô vọng lục lọi mọi ngóc ngách cái ba lô của mình.

Tôi không đủ trưởng thành để từ bỏ hy vọng rằng có ai đó đã để lại cho tôi một số lời an ủi chia xa.

Ngay khi tôi đã từ bỏ những kỷ niệm thân ái của ngày cuối cùng này, tôi chú ý có ai đó đang đứng trước mặt tôi.

Cô mặc một chiếc váy xếp li màu xanh và có một đôi chân gầy. Tôi ngước lên, cố gắng che giấu sự bồn chồn của bản thân.

Đó không phải là Aoyama Sachi, người mà tôi thầm thương trộm nhớ từ năm ba. Đó cũng không phải là Mochizuki Saya, người nghiêng đầu và cười với tôi bất cứ khi nào chúng tôi gặp nhau trong thư viện.

Nói chung ánh nhìn đó khá nghiêm túc, đấy là Hizumi Kiriko, hỏi rằng" cậu có muốn về nhà cùng tớ không?".

Kiroko là một cô gái không thể quên được, với mái tóc được cắt với độ dài chính xác lơ lửng trên lông mày.

Cô ấy có vẻ nhút nhát, chỉ nói bằng một giọng thì thầm, đeo lên một nụ cười vụng về, cô trông có vẻ ngượng ngùng với chính nụ cười đó, điểm số của cô cũng nằm ở mức trung bình, nên cô cũng không thực sự lọt vào mắt xanh của ai.

Đó hoàn toàn là bí ẩn tại sao cô, người gần như không bao giờ có một cuộc trò chuyện đáng được coi là một cuộc trò chuyện với tôi, đã đến và bắt chuyện với tôi hôm nay. Tôi đã thầm thật vọng rằng đó không phải là Aoyama Sachi hay Mochizuki Saya.

Nhưng tôi cũng không có lý do để từ chối cô ấy," Tớ nghĩ là được", tôi đáp lại và cô mỉm cười. "Cảm ơn", cô trả lời, đầu vẫn đang cuối thấp.

Kiriko không hé môi lần nào cả chuyến đi về nhà. Cô đi cạnh tôi với vẻ bồn chồn khó tin, và thỉnh thoảng liếc nhìn tôi như thể cô ấy có điều muốn nói.

Tôi cũng không biết có chủ đề nào chúng tôi có thể trao đổi với nhau không, có ai sẽ rời khỏi đây vào ngày mai mà phải mở lời với một người mà thậm chí còn không quen biết? Chưa kể đến, tôi chưa bao giờ đi bộ về nhà với một cô gái trạc tuổi trước đây.

Với sự rụt rè bao trùm lên cả hai người, chúng tôi đã về đến nhà mà vẫn chưa nói với nhau một câu nào.

"Ừm, tạm biệt nhé."

Tôi bẽn lẽn vẫy chào Kiriko và quay sang nắm lấy tay nắm cửa. Và cuối cùng, cô dường như đã quyết tâm cao độ và nắm lấy tay tôi. “Chờ đã.”

Khựng lại bởi những ngón tay lạnh cóng, tôi hỏi với vẻ khá cộc cằn, “Cái gì?”

Này, Mizuho, tớ có một yêu cầu. Cậu sẽ nghe chứ?”

Tôi gãi gáy của mình, thói quen của tôi khi cảm thấy không thoải mái. “Ý tớ là, tớ sẽ lắng nghe nhưng… Tớ sẽ chuyển trường vào ngày mai. Có điều gì tớ có thể làm cho cậu không?”

“Có. Thậm chí, đó là lý do tại sao chỉ có cậu mới làm được.”

Cô nhìn chằm chằm vào cúc áo ở tay tôi khi cô nắm chặt nó, và cô nói tiếp.

“Tớ sẽ viết thư cho cậu và tớ muốn cậu hồi âm nó. Và, ưm, tớ sẽ trả lời những câu hỏi đó.”

Tôi nghĩ về những gì cô ấy nói. “ Ý của cậu, cậu muốn chúng ta trở thành bạn qua thư?”

“Đ-đúng vậy, từ đó đó”, Kiriko e thẹn xác nhận.

“Tại sao lại là tớ? Nó có lẽ sẽ vui hơn khi làm điều ấy với ai đó gần gũi với cậu.”

“Ưm, cậu không thể gửi thư cho những người sống gần cậu, đúng chứ? Nó thật nhàm chán. Tớ luôn muốn gửi thư cho ai đó ở xa kìa.”

“Nhưng tớ chưa bao giờ viết một lá thư nào cả.”

“Chúng ta đều như vậy. May mắn cho cả hai,” cô ấy nói và lắc lắc tay tôi.

“Này, chờ đã cậu không thể yêu cầu tớ làm việc này chỉ để thoát khỏi sự buồn chán…”

Cuối cùng thì, tôi chấp nhận đề nghị của Kiriko. Vì chưa bao giờ viết một lá thư nào ra hồn ngoài các tấm thiệp chúc mừng năm mới, nên ý tưởng lỗi thời đó dường như là điều mới mẻ và thú vị đối với tôi.

Nhận được một đề nghị như vậy từ một cô gái cùng tuổi làm tôi phấn khích khiến tôi không muốn làm cô ấy thất vọng.

Cô thở dài ra vẻ hài lòng.”May quá, Tớ sẽ không biết làm gì nếu câu từ chối.”

Sau khi đưa cô ấy tờ giấy ghi địa chỉ mới của tôi, cô mỉm cười và nói ”Hãy chờ lá thư đầu tiên của tớ”, và chạy lon ton về nhà với vẻ gấp rút.

Còn không thèm chào tạm biệt tôi. Rõ ràng cô ấy chỉ quan tâm tới những bức thư tôi sẽ viết, chứ không phải máu- thịt tôi.

Ngay khi tôi chuyển sang trường mới, tôi ngay lập tức nhận được lá thư của cô ấy.

“Trên hết, tớ nghĩ chúng ta nên biết nhiều hơn về nhau,” cô viết.” Vì vậy trước tiên, chúng ta hãy tự giới thiệu về mình.”

Đó là một điều kì quặc- những bạn học cũ mà giờ đây lại giới thiệu về nhau. Nhưng không còn điều gì khác để viết về, nên tôi đã viết dựa theo những gợi ý đó.

Sau một thời gian làm bạn qua thư với Kiriko, tôi đã khám phá ra vài điều.

Chúng tôi chưa bao giờ có một cuộc nói chuyện đúng nghĩa trước khi tôi chuyển trường, nhưng theo những gì cô viết trong thư của cô, Kiriko dường như có những giá trị hấp dẫn riêng với bản thân tôi.

“Tại sao tôi *phải* học?” “Tại sao giết người là *sai trái*?” “Thế nào *là* “tài năng”?”

Vào đầu những lúc đàm đạo, cả hai chúng tôi thích nghĩ đi nghĩ lại về tất cả mọi thứ từ những điều cơ bản như vậy như một nỗ lực để khiến người lớn phải khựng lại.

Chúng tôi cũng đã có một cuộc thảo luận nghiêm túc nhưng không kém phần lúng túng về “tình yêu” như sau:

“Mizuho, cậu nghĩ thế nào về “tình yêu”?, bạn bè của tớ lúc nào cũng nói về nó cả, nhưng tớ vẫn không hiểu nó có nghĩa gì.”

“Tớ cũng không thật sự hiểu, trong Cơ Đốc giáo, từ “yêu” có bốn nghĩa khác nhau, và nó sẽ có nhiều nghĩa hơn trong một tôn giáo khác, nên nó có vẻ vô vọng dù có cố gắng để hiểu được nó. Ví dụ này, cảm giác của mẹ tớ dành cho **Ry cooder** chắc chắn là tình yêu, nhưng cảm xúc của bố tớ dành cho **Alden cordovans** cũng là tình yêu, và tình yêu trong tớ khi gửi thư cho cậu, Kiriko. Nó thật sự rất

đa dạng.”

“Cảm ơn cậu về nhận xét tình cờ đó, nó làm tớ cảm thấy rất vui sướng. Những điều cậu nói làm tớ nhận ra rằng có lẽ tình yêu mà tớ đang nói đến và tình yêu mà bạn bè tớ đề cập có những định nghĩa hoàn toàn khác nhau. Có lẽ tớ nên thận trọng với những cô gái nói về điều đó với vẻ hời hợt. Điều tớ đang nói đến là những xúc cảm, tình yêu lãng mạn hơn. Những “điều” thường thấy trong phim ảnh và sách, nhưng tớ chưa bao giờ thấy nó trong thực tại, một điều hoàn toàn khác với tình yêu gia đình hay tình yêu thể xác.”

“Bản thân tớ vẫn còn mơ hồ về sự tồn tại thực sự về “điều” đó, nhưng nếu “tình yêu” mà cậu nói đến không tồn tại, thì có ai đó hẳn đã phải nghĩ ra nó, đấy phải là một suy nghĩ đáng kinh ngạc. Qua nhiều thế kỷ, tình yêu là đề tài của nhiều bức tranh, bài hát và những câu truyện đẹp. Nếu nó được tạo ra, “tình yêu” hẳn là phát minh vĩ đại nhất của con người, hoặc là lời nói dối tử tế nhất nhân loại.”

Và những thứ tương tự như vậy.

Trong mọi điều chúng tôi bàn luận, quan điểm của chúng tôi ngày càng giống nhau như thể chúng tôi là cặp song sinh thất lạc đã lâu. Kiriko diễn tả điều kỳ diệu ấy như “giống như cuộc hội ngộ của tâm hồn.”

Cách miêu tả đó thực sự đã “kẹt” lại với tôi. Một cuộc hội ngộ của tâm hồn.

Đồng thời mối quan hệ với Kiriko ngày càng sâu sắc hơn, tôi nhận thấy mình không thể quen với trường sơ trung mới.

Khi tôi tốt nghiệp và chuyển sang trường trung học, đó là lúc bắt đầu một cuộc sống cô độc đúng nghĩa.

Không có một người để nói chuyện trong lớp, chỉ có những cuộc giao tiếp ở mức tối thiểu trong các câu lạc bộ, và tuyệt nhiên không có ai để chia sẻ những điều thầm kín, tương đối mà nói, tôi thực sự làm nó tốt hơn trước khi chuyển trường.

Tuy nhiên, đối với Kiriko, mọi thứ dường như thay đổi khi cô ấy lên trung học, và những bức thư của cô ấy đã chứng minh hết lần này đến lần khác rằng cô đang sống rất hạnh phúc.

Cô ấy kể với tôi làm thế nào mà cô ấy có thể kết được cho mình vô số những người bạn tuyệt vời. Làm thế nào cô ở lại muộn với bạn trong câu lạc bộ để nói chuyện về cái gì đó hoặc người nào đó. Làm

thế nào cô được chọn cho ban chấp hành lễ hội văn hóa và có thể đi vào các phòng hạn chế ra vào trong trường. Làm thế nào cô lẻn lên sân thượng với bạn học và ăn trưa và bị khiển trách bởi các giáo viên. Vân vân và mây mây.

Tôi cảm thấy rất bất tiện khi hồi âm những lá thư này bằng những mô tả chi tiết về hoàn cảnh đáng thương của bản thân. Tôi không muốn làm cô ấy lo lắng, và tôi ghét bị nghĩ là yếu đuối.

Có lẽ tôi nên chia sẻ với cô ấy những vấn đề của bản thân, cô ấy sẽ ân cần và lắng nghe. Nhưng tôi không thật sự muốn điều đó. Tôi cứng đầu thể hiện mình vẫn ổn trước mặt Kiriko.

Vì vậy, thay vào đó, tôi viết vào lá thư những lời dối trá. Nó viết về một cuộc sống hư cấu của tôi, nó hoàn hảo và đáp ứng điều kiện không bị cô ấy thương hại.

Ban đầu, nó chỉ là một lời nói dối, nhưng nó dần dần trở thành niềm vui lớn nhất của tôi. Tôi cho rằng mình có đam mê diễn xuất mà chỉ cần đánh thức nó.

Loại bỏ những gì nghe quá vô lí, tôi đã viết nên một cuộc sống học đường tốt nhất mà tôi có thể tổng hợp mà không có sự khác biệt so với thực tế là trở thành Yugami Mizuho. Cuộc sống thứ hai được tạo ra chỉ để dành riêng cho những lá thư này.

Khi tôi viết thư cho Kiriko, đó là lúc tôi trở thành con người lý tưởng của chính bản thân mình.

Xuân, hạ, thu, đông, vào ngày nắng, ngày đầy mây, ngày mưa trút hay ngày tuyết rơi, tôi miệt mài viết những lá thư và gửi chúng vào hộp thư nơi góc phố.

Khi một lá thư của Kiriko đến, tôi cẩn thận cắt mở phong bì, đưa nó lên gần mặt, nằm dài xuống giường, và thưởng thức những câu từ trong khi nhấm nháp ly café.

Một tình huống tồi tệ đã xảy đến năm năm sau khi chúng tôi trở thành bạn qua thư, vào mùa thu năm tôi mười bảy.

“Tớ muốn nói chuyện trực tiếp,” Kiriko viết.

“Một số điều, tớ không thể diễn tả qua câu chữ. Tớ muốn hai ta nhìn vào mắt nhau và nghe nhau nói chuyện.”

Lá thư này khiến tôi băn khoăn. Dĩ nhiên, tôi cũng mong muốn được

gặp mặt trực tiếp cũng thoáng qua tâm trí tôi. Tôi cũng rất muốn nhìn thấy cô ấy thay đổi thế nào trong năm năm.

Nhưng rõ ràng nếu có chuyện như vậy xảy ra, mọi thứ tôi đề cập trong những lá thư của tôi sẽ bị phơi bày ra là những điều dối trá. Kiriko dịu dàng chắc chắn sẽ không lên án tôi vì điều đó. Nhưng tôi cũng chắc rằng nó sẽ làm cô ấy thất vọng.

Tôi đã lên kế hoạch một cách nào đó để trở thành Yugami Mizuho hư cấu chỉ trong một ngày, nhưng ngay cả khi tôi có thể củng cố lại những lời dối trá đó, tôi biết rằng tôi cũng không thể che giấu đôi mắt u ám và hành động bị ảnh hưởng bởi nhiều năm cô độc, lẫn sự thiếu tự tin của bản thân.

Tất cả đã quá muộn, tôi hối hận vì đã không sống một cuộc sống đàng hoàng ngay từ đầu.

Trong lúc cố nghĩ về một cái cớ khéo léo khiến cô ấy bỏ cuộc, vài tuần trôi qua, và sau đó là một tháng.

Một hôm, tôi nghĩ rằng tốt nhất là để mối quan hệ của chúng tôi phai mờ dần như thế này. Nói cho cô ấy biết sự thật sẽ đặt dấu chấp hết cho mối quan hệ thoải mái mà chúng tôi đang có, và cũng thật đau đớn khi tiếp tục gửi thư mà sợ hãi những lời dối trá của mình sẽ bị nhìn thấu.

Khi chuyện đó diễn ra, nó đã kề cận với kì ôn thi. Vì vậy, tôi quyết định từ bỏ mối quan hệ năm năm của chúng tôi một cách nhanh chóng đến mức thậm chí khiến tôi ngạc nhiên.

Cô ấy sẽ ghét tôi theo cách nào đó, nó dường như tốt hơn tôi tự mình chấm dứt nó.

Một tháng sau khi lá thư yêu cầu gặp mặt đến, một lá thư khác của Kiriko tới. Đây là lần đầu tiên tôi vi phạm thỏa thuận ngầm rằng chúng tôi sẽ hồi âm trong vòng năm ngày kể từ lúc nhận thư, Cô ấy hẳn là sẽ lo lắng vì sự im hơi của tôi.

Tôi thậm chí còn không mở lá thư đó ra. Như dự kiến, một lá khác đến một tháng sau đó và tôi cũng bỏ qua nó, Điều đó làm tôi đau đớn, dĩ nhiên, nhưng đó là điều duy nhất tôi có thể làm.

Một tuần sau khi tôi từ bỏ mối quan hệ của chúng tôi, tôi đã kết được bạn. Có lẽ tôi đã quá dựa dẫm vào Kiriko và nó gây trở ngại cho sự bắt đầu của những mối quan hệ bình thường, tôi nghĩ.

Thời gian thoi đưa, và tôi không còn thói quen kiểm tra thùng thư cho mấy lá thư của cô ấy.

Và đó là cách đặt dấu chấm hết cho mối quan hệ giữa tôi với Kiriko.

Cái chết của bạn tôi đã khiến tôi viết thư lại cho Kiriko.

Vào mùa hè năm tư của tôi, Shindo Haruhiko, người mà tôi dành phần lớn thời gian ở trường cao trung, đã tự tử.

Tôi cô lập bản thân bên trong căn hộ của mình. Tôi biết mình đã bỏ lỡ kỳ hạn của các khoản tín dụng quan trọng và sẽ phải lặp lại một năm, nhưng tôi không để tâm.Thậm chí còn cảm thấy như nó không phải việc của mình.

Tôi cảm thấy có chút buồn về cái chết của cậu ấy. Đã có rất nhiều dấu hiệu.

Suốt từ khi tôi gặp cậu ta, Shido đã mong mỏi cái chết. Cậu ta hút ba gói thuốc một ngày, nốc một hơi cả chai Whiskey, và phóng bạt mạng trên chiếc moto của mình nhiều đêm liền.

Cậu ta xem những bộ phim **thời New Hollywood** và liên tục phát lại những cái chết nhanh chóng của các nhân vật chính, thở dài như thể mất hồn.

Vì vậy, khi được kể về cái chết của cậu ấy, tôi ít nhiều nghĩ “tốt cho cậu nhỉ”. Cậu ấy cuối cùng cũng có nơi mà mình muốn đến. Không có chút ân hận nào trong tôi vang lên những từ như ” tôi đáng lẽ phải tử tế hơn” hay “tôi không nhận ra rằng cậu ta đang đau khổ.”

Shindo cũng có thể chưa bao giờ nghĩ đến việc nói với tôi về những vướng bận của cậu ta. Không nghi ngờ gì, tất cả những gì cậu ta muốn là có một ngày tràn ngập tiếng cười, và rồi biến mất khỏi họ chỉ như thế.

Vấn đề sau đó là tôi vẫn ở đây. Shindo không ở đây là một đòn giáng mạnh với tôi.

Bất chấp hậu quả ra sao, cậu ấy đã vực tôi dậy. Cậu ta lười nhác, vô vọng, bị quan hơn tôi và cũng thiếu đi mục đích sống, nên có cậu ta là một sự khuây khỏa khá lớn. Tôi có thể nhìn cậu ta và sống tiếp, “nếu một gã như thế có thể sống, mình cũng phải sống.”

Cái chết của cậu ta đã kéo một nền tảng quan trọng ra khỏi tôi. Tôi đã hình thành một nỗi lo sợ mơ hồ về thế giới bên ngoài, thành ra chỉ

có thể ra ngoài từ 2 đến 4 giờ sáng.

Nếu tôi ép bản thân phải đi, tim tôi sẽ bắt đầu đập thình thịch, chóng mặt và thở gấp. Tệ nhất, các chi và mặt tôi sẽ trở nên tê dại và bị chuột rút.

Chui rúc trong phòng với màn phủ kín, tôi liên tục uống và xem những bộ phim yêu thích của Shido. Khi không làm điều đó, tôi ngủ.

Tôi khao khát những ngày, khi đạp **xe tandem** cùng với Shido và chúng tôi đi lòng vòng. Chúng tôi đã làm tất cả mọi điều ngớ ngẩn. Nhét hết đồng xu này đến đồng xu khác vào máy game thùng trong hơi khói nicotine, đi biển vào ban đêm và trở về nhà mà không làm gì cả, dành cả ngày để ném đá nảy trên sông, lái vòng quanh thị trấn và thổi bong bóng trên chiếc moto…

Nghĩ đến nó, đó là những khoảnh khắc giản dị trải qua cùng nhau làm sâu sắc hơn tình bạn của chúng tôi. Nếu đấy là một mối quan hệ lành mạnh, cái chết của cậu ấy có lẽ sẽ không mang lại cho tôi sự cô độc như vậy.

Tôi nghĩ giá mà cậu ta kéo tôi theo. Nếu Shido đã mời tôi, tôi cũng sẽ vui vẻ cười to nhảy vào khe núi với cậu ấy.

Có lẽ cậu ta biết điều đó, và đó là lý do tại sao cậu ấy chết mà không nói một lời với tôi.

Những con ve sầu chết đi, cây cối chuyển sang sắc đỏ, thu đến, đó là vào cuối tháng mười.

Tôi chợt nhớ lại một cuộc đàm thoại khá dễ quên với Shido.

Vào một chiều tháng bảy trong trẻo, chúng tôi ở trong một căn phòng ẩm ướt và nói lchuyện phiếm với nhau.

Một núi đầu lọc thuốc lá được đựng trong một cái gạt tàn trông như sẽ đổ ập xuống chỉ với một cú chạm nhẹ, nên tôi đặt mấy lon rỗng bên cạnh chúng, sắp xếp gọn gàng như nhưng cây ki trong trò bowling.

Tai của chúng tôi đang bị tra tấn bởi những con ve sầu bám trên cột điện thoại gần cửa sổ. Shindo chộp lấy một cái lon, đi ra ngoài hiên, và ném vào mấy con ve sầu.

Nó hoàn toàn trượt và rơi xuống kêu lên lách cách. Shindo rủa thầm. Khi cậu ta quay lại với lon thứ hai, những con ve sầu bay đi như thể

giễu cợt cậu ta.

“Oh yeah”, Shindo nói trong khi đứng đó với cái lon trên tay. “Liệu cậu có biết không nếu họ chấp nhận đơn xin việc của cậu vào lúc này?”

“Phải chi cậu tọc mạch *trước khi* họ nói bất kì điều gì với tớ” tôi ngụ ý.

“Bị từ chối rồi?”

“Yeah.”

“Thật là nhẹ nhõm”, Shido thở dà khi cũng không nhận được bất kỳ lời mời làm việc nào. “ có xin ở đâu khác không kể từ đó?”

“Không. Tôi không làm gì cả. Ý nghĩ kiếm việc làm của tôi đang đi nghỉ mát rồi.”

“Kì nghỉ?” nghe được đấy. Tôi nghĩ mình cũng nên có một kỳ nghỉ.”

Có một trận đấy bóng chày trung học trên ti vi. Các cầu thủ, trẻ hơn chúng tôi bốn hay năm năm, đang đắm mình trong tiếng cỗ vũ. Cuối lượt đánh thứ bảy vẫn không có điểm nào cho cả hai đội.

“Đây là một câu hỏi kì quặc”, tôi mở lời, “Nhưng khi cậu là một đứa trẻ, Shido, cậu muốn mình là gì?”

“Giáo viên trung học. Đã nói với cậu hàng vạn lần.”

“Oh, thế à, Tôi nghĩ là cậu có nói.”

“Giờ thì sao?, đích nhắm trở thành giáo viên có vẻ như không khả thi tựa như kẻ một tay muốn trở thành một nghệ sĩ dương cầm.”

Shido nói sự thật, cậu chắc chắn không giống một người thích hợp để trở thành giáo viên. Đừng hỏi tôi loại công việc mà cậu ta *s*ẽ phù hợp.

Tôi nghĩ cậu ta đã là giáo viện theo một khía cạnh nào đó như cậu ta dạy người ta làm sao để cuối cùng không trở thành cái hạng người như vậy, nhưng kể từ giờ, "một ví dụ tệ" không phải là có một công việc hợp lệ.

“Có thể có một nghệ sĩ dương cầm một tay”, tôi gợi ý.

“Hừm, có thể. Còn cậu thì muốn trở thành gì?”

“Tôi không muốn trở thành thứ gì cả.”

“Xạo”, cậu ta phản bác, thúc vai tôi. ”Ít nhất, người trưởng thành sẽ làm bọn trẻ *nghĩ* họ có những ước mơ.”

“Nó cũng đúng.”

Tiếng reo hò vang lên từ cái tivi. Trận đấu cuối cùng cũng đến được điểm nào đó. Quả bóng đập vào hàng rào và cầu thủ sân ngoài đã hết hy vọng bắt được nó. Người chạy chốt gôn hai đã đến được chốt gôn ba và cầu thủ chặn ngắn đã từ bỏ trong việc ném về phía gôn nhà.

“Chúng ta đã có một điểm!”, một bình luận viên la lên.

“Này, chẳng phải cậu có tham gia đội bóng chày hồi ở trung học? Cậu khá nổi tiếng trong khu vực vì khả năng ném bóng của cậu đúng không?”, Shido hỏi. “ Tớ nghe từ một người bạn hồi trung học. Một người thuận tay trái tên là Yugami, chỉ mới năm hai nhưng cậu có thể ném một cú ném vô tiền khoáng hậu…”

“Đúng vậy, ừm, tôi khá giỏi trong việc kiểm soát các cú ném của mình. Nhưng tôi rút khỏi nhóm vào mùa thu năm ngoái.”

“Bị chấn thương hay gì khác?”

“Không, đó là một cậu chuyện kì lạ… Mùa hè năm hai của tôi, ngày chúng tôi vào được bán kết ở prefecture prelims, tôi về cơ bản là một người hùng. Không có ý khoe khoang nhưng nó giống như tôi đã đưa đội đến chiến thắng bằng thực lực của mình trong trận đấy. Thật sự rất hiếm nhóm nào của trường tôi đi xa như vậy, vì vậy toàn trường đã tung hô chúng tôi. Mọi người tôi đi qua đều tán dương tôi.”

“Không thể hình dung ra điều đó khi nhìn cậu lúc này” Shido nói với vẻ hồ nghi.

“Yeah”, tôi cười chua chát. Tôi không thể trách cậu ta vì điều đó. Thậm chí tôi cũng hoài nghi bất cứ khi nào tôi nghĩ lại về nó.

“Dù không có nhiều bạn ở trường và hầu như không có gì nổi bật, ngày đó đã biến tôi thành người hùng. Tôi thấy không thể tin được. Ngoại trừ… Đêm đó, khi tôi nằm ườn trên giường và nghĩ về nó, tôi cảm thấy vô cùng xấu hổ.”

“Xấu hổ?”

“Đúng vậy. Tôi đã xấu hổ về bản thân. Tôi đã như thế, tôi đã nghĩ cái

gì khiến tôi vui mừng?”

“Dù không có gì sai với nó cả. Tất nhiên cậu đáng lẽ ra phải vui sướng sau chuyện đấy.”

Tôi đoán cậu ta nói đúng, không có một lý do nào để không vui mừng cả và sau đấy, tôi chỉ cần nắm lấy nó. Nhưng điều gì đó sâu thẳm trong tâm trí tôi trỗi lên và từ chối nó. Tâm trạng tôi lập tức trùng xuống như một quả bóng đầy khí nổ ra từng mảnh.

“Dù sao, ngay khi chuyện đó xảy ra, mọi thứ dường như bắt đầu trở nên lố bịch với tôi. Và tôi nghĩ, tôi không muốn phiền lòng bản thân nữa. Vì vậy hai ngày sau, vào trận chúng kết, tôi đã lên một chuyến tàu buổi sớm và đi đến rạp phim, về cả ngày hôm đó. Tôi đã xem bốn bộ phim liên tiếp. Tôi nhớ hệ thống điều hòa đã làm tôi lạnh thế nào, tôi đã chà xát hai tay vào nhau suốt cả khoảng thời gian đó.”

Shido cười sằng sặc. “Cậu bị ngốc à?”

“Một tên ngốc chính hiệu, nhưng kể cả khi tôi có thể quay ngược thời gian và có cơ hội một lần nữa, tôi nghĩ rằng tôi vẫn sẽ làm điều tương tự. Tất nhiên, đội kết thúc bằng thất bại vì mất đi một lợi thế lớn. Nhân viên, giám thị, bạn học, giáo viên, gia đình, tất cả họ đều giận dữ. Họ đối xử với tôi như thể tôi là kẻ giết người. Khi họ hỏi tại sao tôi không có mặt ở trận chung kết và tôi nói rằng tôi đã nhầm ngày, nó chỉ càng thêm dầu vào lửa. Vào ngày đầu tiên của kỳ nghỉ hè, những người này kéo tôi ra và tẩn cho tôi một trận ra trò. Hậu quả là gãy mũi, vì vậy bây giờ nó hơikhác.”

“Gieo gì gặt nấy”, Shido đế thêm.

“Không nghi ngờ gì”, Tôi đồng tình.

Trận đấu trên ti vi đã được tóm gọn lại. Nó đã kết thúc với người đánh cuối làm một cú grounder vụng về lần hai.

Hai đội cùng bắt tay nhau, nhưng đội thua- có lẽ là do chỉ thị của người giám sát- trưng ra những nụ cười giả tạo, đáng sợ suốt cả lúc đó. Nó thật bất thường.

“Tôi đã luôn là một đứa trẻ không muốn bất cứ điều gì”, tôi nói. “Chưa bao giờ muốn làm điều gì đó hay muốn cái này, cái kia. Thật khó để làm tôi hứng thú nhưng thật dễ dàng để tôi từ bỏ, nên tôi chưa bao giờ giữ mọi thứ hoạt động. Mong ước của tôi dành cho Tanabata luôn luôn là những dải trống. Chúng tôi đã không đón giáng sinh ở nhà tôi, nhưng tôi không cảm thấy phiền lòng về nó. Thực tế,

tôi cảm thấy buồn với những đứa trẻ những người phải quyết định họ muốn những gì mỗi năm. Khi tôi có tiền mừng tuổi, mẹ tôi đã giữ giùm nó và bà đã dùng số tiền đó để trả học phí cho các buổi piano của tôi. Oh, tôi chỉ học piano thôi vì vậy tôi có thể dành ít thời gian ở nhà."

Shido tắt ti vi, cắm điện vào máy phát đĩa và ép nó hoạt động. Đĩa CD này là "Tonight's the Night," của Neil young, một trong những đĩa yêu thích của cậu ấy.

Khi phần đầu của bài hát kết thúc, cậu ta nhận xét, "Nghe có vẻ cậu chưa bao giờ là một "đứa trẻ" cả."

"Tôi cảm thấy như vậy là bình thường vào thời điểm đó," tôi giải thích. "Người lớn sẽ quở trách những đứa trẻ ích kỷ, nhưng họ sẽ không bao giờ la rầy những đứa trẻ hết lòng vì người khác, vì vậy tôi phải mất một thời gian mới nhận ra điều đó thật kỳ quặc… Có lẽ nó cũng là bức tường mà tôi đang đối diện lúc này. Thậm chí các nhà tuyển dụng cũng sẽ nói vậy, tôi cá đấy, tôi thậm chí không muốn có tiền, và ngay cả hạnh phúc cũng không phải là điều mà tôi quá để tâm đến…"

Shido im lặng một lúc. Tôi nghĩ là tôi vừa nói điều gì ngu ngốc, huh.

Khi tôi đang nghĩ tìm cái gì đó để thay đổi chủ đề, cậu ấy lên tiếng.

"Nhưng cậu đã tận hưởng với việc viết những bức thư, đúng chứ?"

"…Những bức thư? Yeah, có một khoảng thời gian tôi đã viết chúng" tôi chưa bao giờ ngừng nghĩ về chúng nhưng tôi nói như thể tôi vừa nhớ ra nó.

Shindo là người duy nhất biết chuyện tôi không chỉ làm bạn qua thư với mỗi Kiriko, mà còn thừa nhận không viết gì khác ngoài những lời dối trá cho cô ấy. Tôi đã thốt ra những lời ấy vào hội bia năm ngoái trong khi ngà ngà say và khó chịu với nắng trời.

"Yeah, tôi sẽ dối lòng nếu nói rằng tôi không thích điều đó."

"Một lần nữa, tên của cô gái mà cậu đang trao đổi là gì?"

"Hizumi Kiriko."

"À, Hizumi Kiriko. Người duy nhất mà cậu hoàn toàn cắt liên lạc. Cô gái tội nghiệp, vẫn mạnh dạn gửi thư kể cả khi cậu quyết định lờ cô ta."

Shindo nhai một miếng thịt bò khô, uống ít bia và cậu tiếp tục.

“Này, Mizuho. Cậu nên gặp Hizumi Kiriko.”

Tôi khịt mũi, nghĩ cậu ta đùa. Nhưng ánh mắt cậu ta hoàn toàn nghiêm túc, tin chắc đó là lúc cậu ta đưa ra ý tưởng tuyệt nhất cuộc đời mình.

“Gặp Kiriko, huh”, tôi giễu cợt. “Và rồi tạ lỗi những gì tôi đã làm năm năm trước? nói “hãy tha thứ cho kẻ dối trá tội nghiệp này”?”

Shindo lắc đầu. “Đó không phải là những gì tôi đang muốn nói. Những gì cậu viết là dối trá hay không không quan trọng. Vì vậy, ừm… “Hòa hợp của các linh hồn” cậu đã nói như vậy, không phải ai cũng có thể gắng sức kéo theo một cái gì đó như thế. Cậu và cô gái này có một sự hợp nhau đến kỳ lạ. Ý tôi là, chỉ cần nhìn tên của hai cậu, nó giống như số mệnh ấy. Yugami và Hizumi, nó đều mang nghĩa là “bóp méo.””

“Dù thế nào, nó đã quá muộn.”

“Tôi sẽ không nói thế. Tôi đang nghĩ, nếu đó là một người bạn thật sự, khoảng trống năm năm, mười năm không phải là vấn đề. Cậu có quyền lựa chọn một lần nữa như thể nó mới ngày hôm qua. Tôi chỉ nói thế thôi, không có cái giá nào phải trả để thử nó. Chỉ cần đến xem liệu Hizumi Kiriko có phải là loại người dành cho cậu. Thậm chí nó có thể giải quyết vấn đề không- mong- muốn điều gì của cậu.”

Tôi không nhớ tôi đã trả lời như thế nào, Nhưng tôi chắc chắn đó là một câu trả lời mơ hồ để cho qua chuyện.

Tôi quyết định, tôi sẽ gặp Kiriko. Tôi muốn tôn trọng ý kiến của Shido và tôi cô đơn sau khi mất đi người bạn quý giá nhất và duy nhất mình.

Điều quan trọng nhất là tôi đã bị đẩy về phía trước bởi nhận thức khắc nghiệt rằng: những người bạn quan tâm sẽ không sống mãi với bạn.

Lấy hết can đảm, tôi đi ra ngoài và lái xe đến nhà bố mẹ. Tôi lấy ra hộp bánh mạ thiếc hình chữ nhật ở buồng trong phòng tôi và sắp xếp các lá thư từ Kiriko từ đáy hộp theo ngày.

Nhưng dù tôi kiếm kĩ thế nào đi nữa, tôi cũng không thể tìm thấy những lá thư sau cùng mà tôi chưa bao giờ mở. Tôi tự hỏi mình đã đặt chúng ở đâu.

Mang theo mùi hoài cổ của phòng mình, tôi đọc lại từng chữ một, Có một trăm lẻ hai lá trong khoảng thời gian năm năm, và tôi đọc từ lá mới nhất ngược về.

Lúc mà tôi đọc xong lá thư đầu tiên mà cô ấy gửi, mặt trời đã khuất bóng.

Tôi mua phong bì và giấy bút, quay trở lại căn hộ, viết một bức thư. Tay tôi có thể viết địa chỉ của cô ấy nhờ trí nhớ.

Có rất nhiều điều tôi muốn nói với cô ấy, nhưng cảm thấy tốt nhất là nói chuyện trực tiếp với nhau, tôi đã viết ngắn gọn lá thư.

“Tớ xin lỗi vì đã đơn phương ngắt liên lạc năm năm trước. Tớ đã giấu cậu nhiều thứ. Nếu cậu sẵn sàng tha thứ cho tớ, thì hãy đến công viên __ vào ngày 26 tháng mười. Đó là một công viên trẻ em trên đường đến trường sơ trung của tớ. Tớ sẽ đợi ở đó cả ngày.”

Chỉ với vài câu, tôi đặt bức thư vào thùng thư.

Tôi không mong chờ gì, và tôi định cứ để nó như vậy.

Ry cooder: Nghệ sĩ guitar Ry Cooder sinh ngày 15-3-1947 tại Thành phố Los Angeles, bang California- Hoa Kỳ. Ry Cooder xếp hạng nổi tiếng thứ 38803 trên thế giới và thứ 561 trong danh sách Nghệ sĩ guitar nổi tiếng. Tổng dân số của Hoa Kỳ năm 1947 vào khoảng 144,126,071 người.

Alden cordovans: một loại giày da

thời New Hollywood:Được coi là giai đoạn "Hollywood hậu cổ điển", đây là quãng thời gian điện ảnh Mỹ chứng kiến sự ra đời của một loạt nhà làm phim trẻ tài năng, những người đã thổi một luồng gió mới vào ngành công nghiệp điện ảnh nước này bằng các bộ phim mang tính đột phá cả về nội dung, phong cách thực hiện và chất lượng nghệ thuật

xe tandem: xe đạp đôi hai bàn đạp

Part 1

Chương 02: Một bi kịch phổ biến

Kiriko không bao giờ xuất hiện tại công viên.

Kiểm tra đồng hồ của mình để xác nhận rằng 24 giờ thật sự đã trôi qua, tôi nhấc bản thân lên khỏi băng ghế.

Chờ thêm nữa cũng vô ích, tôi bỏ lại phía sau băng ghế tróc sơn, những cái xích đu không còn ghế ngồi, khung leo trèo gỉ sét, sân chơi này đã hoàn toàn thay đổi từ một thập kỷ trước.

Cơ thể tôi đang bị cái lạnh nuốt chửng. Ngay cả khi ô đã mở, nó chỉ là phản ứng tự nhiên sau khi dầm cả ngày trong cơn mưa cuối tháng mười. Áo khoác tôi sũng nước và lạnh, quần jeans thì đang bện vào chân tôi và đôi giày mới mua thì lấm lem bùn đất.

Ít nhất là mình có xe, tôi nghĩ. Nếu tôi theo kế hoạch ban đầu là đi về bằng xe buýt và tàu, tôi sẽ phải đợi đến sáng để bắt một chuyến.

Tôi nhanh chóng trốn vào vỏ bọc an toàn của chiếc xe, cởi bỏ áo mưa, khởi động động cơ và bật lò sưởi. Máy thông gió phun ra luồng không khí nóng bốc mùi, và hai mươi phút sau, chiếc xe cuối cùng cũng ấm lên.

Ngay khi tôi ngừng run rẩy, tôi thèm một thứ gì đó để uống. Một loại đồ uống mạnh với nhiều cồn, hoàn hảo cho việc đắm chìm trong nỗi buồn của bản thân.

Tôi dừng ở một siêu thi đêm và mua một chai Whiskey cỡ nhỏ và một ít đồ nhắm.

Khi tôi đang chờ ở quầy để thanh toán, một người phụ nữ cuối độ tuổi hai mươi không trang điểm cắt ngang qua tôi. Liền sau đó, một người đàn ông dường như là bạn trai cô ta bước vào.

Cả hai bọn họ trông như thể họ vừa ra khỏi giường, vẫn mặc bộ pyjamas và mang dép, tôi còn ngửi thấy mùi nước hoa vừa mới được sử dụng

Tôi nghĩ về việc phàn nàn với họ khi chen hàng như vậy, nhưng không có gì thốt ra khỏi miệng tôi. “Thằng hèn”, tôi rủa thầm bản

thân. Ngồi trong chiếc xe đỗ ở góc phố, tôi nhàn nhã uống Whiskey. Chất lỏng màu kẹo nóng chảy xuống cổ họng nhẹ nhàng phủ một làn sương lên ý thức tôi.

Tiếng réo của những ca từ bất hủ trên radio an ủi tôi, cũng như tiếng mưa rơi lộp bộp trên mái nhà. Những tia sáng trong bãi đổ xe long lanh qua mưa.

Âm nhạc luôn có điểm dừng, chai rượu rỗng, đèn tắt. Khi tôi tắt đài và nhắm mặt lại, trong tôi tràn ngập sự cô đơn mãnh liệt.

Tôi muốn quay về căn hộ của mình, đánh một giấc vô tự lự với chiếc chăn trùm quá đầu ngay lập tức, không một khắc nào sớm hơn.

Bóng tối, sự im lặng và sự cô độc mà tôi thường thích, vào thời điểm đặc biệt này, thay vào đó nó đang ăn mòn tôi.

Mặc dù tôi đã quyết tâm không hy vọng quá nhiều ngay từ đầu, có vẻ như tôi đã tràn đầy hy vọng được hội ngộ với Kiriko hơn tôi nghĩ, bộ não đầy hơi men của tôi đã trung thực về việc nhận ra cảm xúc thật của tôi hơn bình thường.

Đúng vậy, tôi đã tổn thương. Tôi vô cùng thất vọng vì Kiriko đã không xuất hiện ở công viên.

Cô ấy không cần tôi nữa.

Ngay từ đầu, tôi tốt nhất không nên đề ra lời mời gặp mặt này. Không có sự thay đổi nào ở tuổi 17 và tuổi 22, tôi vẫn là một kẻ thất bại dối trá với vô vàn thiếu sót

Thực tế, tôi nên đi gặp cô ấy khi cô ấy thực sự muốn chúng tôi gặp nhau, thật là lãng phí khi mà tôi bỏ qua cơ hội đó.

Tôi định sẽ ngủ cho đến khi tỉnh rượu, nhưng tôi đã đổi ý.

Tôi lái xe ra khỏi bãi đậu, đạp mạnh chân ga làm cho chiếc xe già nua cũ kĩ rít lên đầy đau đớn.

Tôi đã lái xe khi say rượu, tôi biết đó là phạm luật, nhưng cơn mưa như trút nước làm tê liệt tôi. Tôi cảm thấy trong cơn bão như thế này, bạn không thể kìm nén một vài hành động phi pháp vào ai đó.

Cơn mưa dần dần ngừng lại, để tránh cảm giác buồn ngủ bởi cồn, tôi tăng ga. 60 kilomet trên giờ, 70, 80. Tôi hẳn là đã đâm vào những vũng nước sâu với tiếng động lớn, và sau đó lại tăng ga.

Trên những con đường nông thôn, trong thời tiết kinh khủng lúc đêm hôm thế này, chắc không cần phải lo lắng về những chiếc xe khác hoặc người đi bộ.

Nó là một đoạn đường dài thẳng tắp. Những cột đèn tạo thành một hàng dài dọc hai bên đường. Tôi lấy một điếu thuốc từ túi của mình, châm nó bằng cái bật lửa, và rít ba hơi ngắn trước khi ném nó ra ngoài cửa sổ.

Đó là khi cơn buồn ngủ của tôi đạt đỉnh điểm. Tôi không nhớ là mình đã thiếp đi nhiều hơn một hoặc hai giây. Nhưng khoảnh khắc tôi lấy lại giác quan của mình, đã quá muộn. Xe tôi đang hướng vào làn đường đối diện, và đèn pha chiếu sáng một bóng người vài mét phía trước.

Trong một khắc, tôi đã nghĩ nhiều thứ. Trong số đó có rất nhiều ký ức vô nghĩa từ thời thơ ấu mà tôi đã quên từ lâu.

Những quả bóng giấy màu xanh nhạt mà giáo viên mẫu giáo vừa tốt nghiệp đại học làm cho chúng tôi, một con quạ tôi nhìn thấy trên hiên nhà khi tôi bị cảm lạnh và phải nghỉ học, một cửa hàng tạp hóa tẻ nhạt mà chúng tôi dừng chân trên đường về nhà sau khi thăm mẹ nằm viện, vân vân và mây mây.

Nó là một cái gì đó giống như cuộc sống của tôi lướt qua trước mắt. Tôi đã tìm kiếm trong suốt 20 năm kí ức, gắng tìm một số tri thức hữu ích hoặc kinh nghiệm để giúp tránh khỏi cơn khủng hoảng sắp đến.

Phanh rít lên một tiếng chói tai. Nhưng rõ ràng là không đủ, quá muộn. Tôi bỏ cuộc và nhắm chặt mắt lại.Khoảnh khắc tiếp theo, một cú *đâm* cực mạnh đã làm rung chuyển chiếc xe.

(Nương: chỗ " một cú *đâm* cực mạnh đã làm rung chuyển chiếc xe." được định dạng strikethrough nha, ông nào không biết cứ lên gg gõ font strikethrough là ra.)

Ngoại trừ, không có cú đâm nào cả.

Vài giây trôi qua cảm giác như vài thế kỉ. Tôi dừng xe lại và sợ hãi nhìn quanh, nhưng không thấy ai ngã xuống đường, ít nhất là trong phạm vi đèn pha xe.

Chuyện gì đã xảy ra?

Tôi bật đèn khẩn cấp của mình và bước ra, đầu tiên là đi xung quanh

đến phía trước của chiếc xe. Không một vết trầy hay vết lõm . Nếu tôi đã cán qua ai đó, chắc chắn sẽ để lại một số dấu vết của việc đó.

Tôi nhìn quanh một lần nữa, và cả gầm xe, nhưng không có cái xác nào cả. Tim tôi điên cuồng đập.

Tôi đứng dưới mưa. Tiếng bíp bíp vang vọng khắp đêm nói với tôi rằng cửa xe vẫn đang mở toang hoác.

“Mình đã chuyển hướng đúng lúc?”, tôi lớn tiếng hỏi bản thân.

Tôi đã chệch hướng đúng lúc? Hay họ đã nhanh chóng tránh được tôi? Và sau đó, họ đơn giản bỏ đi?

Hoặc nó có thể nó chỉ là ảo ảnh do sự say khướt và mệt mỏi của tôi.

Dù sao đi nữa, điều này có nghĩa là tôi đã thoát khỏi tình huống này mà không tông ai hết?

Một giọng nói vang lên phía sau tôi.

“Anh không kịp.”

Tôi quay lại và nhìn thấy một cô gái. Với chiếc **áo khoác blazer** xám và chân váy viền caro, cô trông như là một học sinh đang trên đường về nhà.

Cô có vẻ lớn hoặc nhỏ hơn tuổi 17, nên cô ấy gần như thấp hơn tôi hai cái đầu. Và cô cũng không có ô, nên cô hoàn toàn ướt đẫm, mái tóc bết vào mặt cô.

Có vẻ hơi kỳ quặc, tôi nghĩ là mình đã mê đắm cô gái tóc dài đang đứng dưới mưa này, được chiếu sáng bởi đèn pha.

Cô là một cô gái đẹp. Nó là một loại vẻ đẹp không bị lu mờ bởi mưa và bùn đất, đúng ra, những thứ tầm thường ấy càng khiến cô thêm cuốn hút.

Trước khi tôi kịp hỏi ý cô ấy là gì khi nói “Anh không kịp”, thì cô kéo cái cặp học sinh đang vắt ngang vai ra, giữ nó bằng hai tay, và ném mạnh nó vào mặt tôi.

Cái cặp đập ngay mũi tôi, và ánh sáng lóe lên bao phủ tầm nhìn của tôi. Tôi mất thăng bằng và té nhào xuống đất, nằm ngửa trên một vũng nước. Nước nhanh chóng thấm qua áo khoác của tôi.

“Anh quá chậm, *tôi đã chết*”, Cô gái hét lên, ngồi lên và lắc cổ áo tôi.

“ Nhìn xem anh đã làm gì với tôi?”, “Làm sao điều này xảy ra được?”

Khi tôi bắt đầu mở miệng, tay cô ấy tung ra và tát vào má tôi, rồi cú thứ hai, cú thứ ba. Tôi cảm thấy mũi của mình đang chảy máu. Nhưng tôi không có quyền phàn nàn về những gì cô ấy đang làm.

Vì tôi đã giết cô ấy.

Giả dụ, nạn nhân của tôi khá là “chân thành” nên tôi một trận ra trò, nhưng không nghi ngờ gì, tôi đã cán qua cô ấy với vận tốc hơn 80 kilomet trên giờ.

Với tốc độ đó? Ở khoảng cách đó? Không phanh, không có sự chệch hướng nào có thể ngăn cản được điều chắc chắn xảy ra cả.

Cô cuộn nắm tay lại và thụi liên tục vào mặt và ngực tôi. Tôi cảm thấy khá đau trong khi bị đánh, nhưng tác động của các phần cứng vào nhau không đánh gục được tôi.

Cô trông có vẻ kiệt sức, ho khan và cố gắng hít thở, và cuối cùng là dừng lại.

Mưa vẫn tiếp tục đổ như mọi khi.

“Này, cô có thể giải thích chuyện gì đã xảy ra ở đây không?”, tôi hỏi. Bên trong miệng tôi đã bị rách và nó có vị như sắt. “tôi cán qua và giết cô. Điều đó dường như không thể phủ nhận. Nhưng tại sao cô không bị thương và vẫn di chuyển được? Tại sao lại không có vết trầy nào trên xe?”

Thay vì trả lời, cô đứng dậy và đá vào hông tôi. Thực tế, nên nói rằng cô ấy đá tôi với toàn bộ trọng lượng cơ thể cô ấy.

Nó đã có hiệu quả, đau đớn xuyên qua tôi như thể nội tạng của tôi bị đâm bằng cọc. Tôi cảm thấy như toàn bộ không khí bị hút ra khỏi phổi tôi.

Trong một thoáng, tôi không thể thở. Nếu có nhiều hơn một chút trong dạ dày tôi, tôi có lẽ là đã nôn thốc nôn tháo. Nhìn tôi cuộn tròn yếu ớt và đau đớn, cô ra vẻ hài lòng và dừng hành vi bạo lực ấy lại.

Tôi nằm trên mặt đất, ngửa mặt hướng về phía mưa cho đến khi cơn đau được gột rửa. Khi tôi nâng bản thân mình dậy để đứng lên, cô ấy chìa tay về phía tôi. Không hiểu ý định của cô, tôi đờ đẫn nhìn chằm chằm vào nó.

“Anh muốn nằm mãi ở đây à? Đứng lên đi”, cô nhấn mạnh. “Tôi sẽ đưa cô về nhà. Ít nhất anh nên nói như thế với tôi, tên giết người ạ.”

“… Dĩ nhiên là vậy.” Tôi nắm lấy tay cô.

Cơn mưa lại nặng hạt thêm lần nữa. Nó phát ra âm thanh như thể có hàng trăm con chim đang mổ vào mái nhà.

Cô gái ngồi ở ghế cạnh ghế lái và ném cái áo khoác blazer đẫm nước ra ghế sau, sau đó dò dẫm bật đèn.

“Anh có đang nghe không đấy? Nhìn cái này này.” Cô đẩy lòng bàn tay mình ra trước mặt tôi.

Ngay sau khi làm thế, một vết thương nhỏ màu tím xuất hiện trên lòng bàn tay nhỏ nhắn của cô. Nó trông giống một vết cắt bởi thứ gì đó sắc nhọn và đã lành lại thành một vết sẹo theo năm tháng. Tôi không thể nhận ra nó là thứ gì đó cô đã phải chịu đựng từ vụ tai nạn mới đây.

Tôi đã phải nhìn với vẻ hoàn toàn chết lặng, nên cô ấy giải thích.”Tôi có vết cắt này năm năm trước… Anh chắc cũng có thể hình dung ra phần còn lại. Anh ít nhiều gì cũng hiểu lời giải thích, đúng chứ?”

“Không, tôi không hiểu, thậm chí, tôi càng bối rối thêm, chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?”

Cô khó chịu thở dài. “Tóm lại, tôi có thể thay đổi các sự kiện diễn ra với tôi như thể nó chưa từng xảy ra.”

Chưa từng xảy ra?

Tôi cố gắng hiểu từng chữ của cô ấy, nhưng tôi nhận ra tôi chả hiểu gì cả.

“Cô có thể nói đơn giản hơn không? Hay nó là phép ẩn dụ?”

“Không. Chỉ cần hiểu nó chính xác như những gì anh nghe. Tôi có thể biến các sự kiện xảy ra với tôi như thể nó chưa bao giờ xảy ra.”

Tôi gãi cổ. Hiểu chính xác như những gì đã nghe được chỉ làm nó thêm khó hiểu.

“Tôi không thể trách anh nếu anh không tin tôi. Thậm chí đến bây giờ tôi còn chưa tìm ra lý do tại sao tôi có thể làm được điều đó.”

Cô chậm rãi đưa ngón trỏ lướt qua lòng bàn tay mình. “Để nhắc lại,

tôi đã có vết cắt này năm năm trước. Nhưng tôi đã "vô hiệu hóa" sự thật rằng tôi đã bị cắt. Và bây giờ, để tiện cho sự giải thích, tôi đã để nó lại bình thường."

Cô ấy "vô hiệu hóa" thực tế đã xảy ra?

Nó là một câu chuyện quá xa vời so với thực tế. Tôi chưa bao giờ nghe nói ai có thể hủy các sự kiện có thể xảy ra với họ. Nó rõ ràng là vượt quá khả năng của con người.

Tôi nhận thấy mình phải đổi mặt với tình huống không thể giải thích nổi. Cô ấy ở đây đã chứng minh điều đó.

Về mặt logic, tôi đã tông cô ấy, song cô đã tha thứ cho hành động đó. Và cô tạo ra vết thương mà cô không hề có trước khi nó bất ngờ hiện xuất hiện từ đâu đó.

Nó nghe có vẻ như "phép thuật" từ một câu chuyện cổ tích, nhưng tôi phải tin nó cho đến khi tự thân nó đưa ra vài lời giải thích thỏa đáng.

Trong thời điểm này, tôi chấp nhận giả thuyết đó. Rằng cô ấy là một phù thủy. Cô có thể biến những điều xảy ra với cô thành "không xảy ra."

"Nên ý cô là, cô cũng hoàn tác vụ tai nạn mà tôi gây ra?"

"Đúng vậy, Nếu anh không tin, tôi có thể cho anh một ví dụ khác…" Cô cuộn ống tay áo của **chiếc áo blouse** lên.

"Không, tôi tin rồi," tôi nói với cô ấy. "Nó khá… khá là không thật, nhưng tôi đã nhìn thấy nó trước mắt mình. Nhưng nếu cô có thể hoàn tác vụ tai nạn, tại sao tôi nhớ mang máng rằng tôi đã cán qua cô? Tại sao tôi không tiếp tục lái xe?"

Vai cô ấy thõng xuống. "Tôi không biết. Nó không phải là thứ mà tôi hoàn toàn nhận thức được. Tôi muốn ai đó giải thích rõ với tôi chuyện này như anh vậy."

"Một điều nữa. Cô có lẽ nói nó theo cách đấy cho thuận tiện. Nhưng nói đúng ra, cô không thực sự hoàn tác được *tất cả mọi thứ*, đúng không? Nếu không, tôi không thể nghĩ ra được một lời giải thích nào cho sự giận dữ của cô lúc đầu."

"….Ừm, anh nói đúng", cô chán nản xác nhận. "Khả năng của tôi chỉ là thứ gì đó tạm thời. Sau một khoảng thời gian nhất định, thứ mà

tôi hủy sẽ trở lại và xảy ra một lần nữa. Nên tất cả những gì tôi có thể làm, thực chất là "trì hoãn" các sự việc mà tôi không muốn nó xảy ra."

Trì hoãn… Điều đó đã giải thích cho sự tức giận của cô, là hoàn toàn hợp lý lúc này. Cô không thể tránh cái chết, cô chỉ lưu trữ nó, và cuối cùng sẽ phải chấp nhận nó.

Từ những điều khác mà cô ấy đề cập, tôi nghĩ cô ấy ít nhất có thể trì hoãn các sự kiện trong năm năm. Cô dường như đọc được suy nghĩ tôi và ngắt dòng suy nghĩ đó.

"Nói cho anh biết, tôi có thể trì hoãn vết cắt trên lòng bàn tay tôi năm năm bởi vì nó là một vết thương nhẹ, không nghiêm trọng. Nó có thể kéo dài bao lâu phụ thuộc vào mong muốn tôi mãnh liệt đến đâu và quy mô của sự việc, và sự việc càng lớn sẽ càng rút ngắn khoảng thời gian trì hoãn."

"Thế cô có thể trì hoãn tối nay được bao lâu?"

"… Theo trực giác, tôi đoán mười ngày là nhiều nhất."

Mười ngày.

Nó có vẻ không thực với tôi, vì một một lý do, đó là vào lúc này, nạn nhân của tội ác của tôi đang đứng đây nói chuyện với tôi, và tôi không thể buông bỏ hy vọng mong manh rằng đây chỉ là một cơn ác mộng.

Tôi có hàng chục, hàng trăm giấc mơ như thế này, nơi mà sai lầm của tôi đã gây ra những tổn hại vô phương cứu chữa cho người khác, nên tôi tự hỏi liệu đây chỉ là những giấc mơ đó?

Vào lúc này, tôi nên tạ lỗi.

"Tôi xin lỗi, tôi thật sự không biết làm thế nào để bù đắp lại cho cô…"

"Tôi ổn. xin lỗi cũng không giúp tôi thoát chết, và cũng không xóa tội ác của anh", cô lườm tôi. "Bây giờ, hãy đưa tôi về nhà."

"… Chắc rồi."

"Làm ơn lái xe cẩn thận. Tôi sẽ không chấp nhận anh lại tông ai đó đâu."

Tôi lái xe cẩn thận như lời chỉ dẫn của cô ấy. Âm thanh của động cơ,

thường bị lờ đi, có vẻ to bất thường bên tai tôi. Mùi máu trong miệng tôi vẫn còn đọng lại, tôi nuốt nước bọt nhiều lần.

Cô nói với tôi rằng cô đã nhận thức được khả năng kỳ lạ của mình khi cô lên tám.

Trên đường về nhà từ buổi học piano, tôi nhìn thấy xác một con mèo. Nó là con mèo màu xám duy nhất, tôi biết rõ vì nó hay đi lang thang ở khu vực này.

Người ta nghĩ rằng nó là thú cưng của ai đó vì nó thân thiện bất thường và sẽ đi vòng quanh chân của bạn nếu bạn ra hiệu cho nó. Nó sẽ không bỏ chạy khi là thú cưng và cũng không rít lên giận dữ. Nó là một cái gì đó giống như một người bạn đối với tôi.

Con mèo đã chết một cách khủng khiếp. Máu trên lớp nhựa đường đã đen đặc lại, nhưng vết máu nằm rải rác trên lan can lại đỏ tươi.

Tôi không đủ dũng cảm để nhặt nó lên và chôn nó. Tôi tránh nhìn nó và chạy vội về nhà. Khi về nhà, cô nghe hộp nhạc chơi bài "My Wild Irish Rose."

Kể từ đó, cô bắt đầu nghe đi nghe lại bài hát đó. Khi "trì hoãn" của cô thành công, cô có thể nghe thấy nó vang trong đầu mình. Và đến lúc buổi trình diễn tinh thần đó kết thúc. Bất cứ điều gì gây tổn thương cô sẽ bị "hoàn tác" .

Sau khi làm bài tập về nhà và ăn tối, cô nghĩ "Tôi tự hỏi nếu con mèo đó thực sự là con mèo mà tôi biết?"

Tất nhiên, vô thức, cô biết rằng không có gì là sai trái. Nhưng bề mặt của nhận thức không chấp nhận nó.

Cô mang dép và ra lẻn ra khỏi nhà. Khi cô đến nơi mà cô nhìn thấy cái xác vào ban ngày, cô không nhìn thấy các xác, thậm chí là cả vết máu.

Có ai đó đã nhặt nó lên? Hoặc ai đó không chịu nổi nên họ đã di chuyển các xác? Nhưng không, điều gì đó vụt tắt. Nó giống như chưa từng có cái xác hay máu nào ngay từ đầu.

Cô lúng túng sững lại. Mình không thể đến sai nơi, đúng chứ?

Vài ngày sau đó, cô lại nhìn thấy con mèo xám. Cô xoa bụng con mèo, tự nhủ tất cả chỉ là sự hiểu nhầm. Con mèo vẫn đi tới như mọi khi cô vẫy tay.

Khi cô chạm vào đầu con mèo, cô cảm nhận được một cơn đau ở mu bàn tay. Cô nhanh chóng rút tay lại và thấy một vết xước độ dài cỡ ngón út trên tay mình.

Cô cảm thấy bị phản bội.

Khoảng một tuần trôi qua, và vết cắt không lành, thậm chí, nó bắt đầu sưng đỏ. Cô cảm thấy buồn nôn và bị sốt cao, phải cáo bệnh đến nhà trường.

Có lẽ con mèo đấy mắc bệnh, cô nghĩ. Cô đã quên tên của căn bệnh nhưng cứ mười con thì một con bị và cô đã bị lây khi nó cào cô.

Cơn sốt không dứt. Cơ thể của cô trở nên nặng nề, khớp và bạch huyết bị tổn thương nghiêm trọng*Tôi ước con mèo bị cán và chết không phải là sự hiểu lầm của tôi.* Không mất nhiều thời gian để cô có những suy nghĩ đó. Nếu con mèo đó không còn sống, cô đã không phải trải qua chuyện này.

Khi cô tỉnh dậy, cơn sốt đã hoàn toàn biến mất. Cô không cảm thấy đau hay buồn nôn, cô trông rất khỏe mạnh.

“Con nghĩ rằng con hết sốt rồi”, cô thỗng báo cho mẹ cô, người nghiêng đầu và hỏi lại rằng, “Con đã ốm à?”

Mẹ đang nói gì thế?, cô nghĩ. Cô đã nằm liệt gường trong nhiều ngày, ngày hôm qua và ngày trước đó…

Nhưng khi cô lục lại trí nhớ của mình, cô nhận thấy có những kí ức riêng biệt tồn tại song song với những ngày cô nằm dưỡng bệnh.

Trong những ký ức đó, cô đã đến trường vào ngày hôm qua, và ngày hôm trước, đều đặn không nghỉ một ngày nào trong tháng vừa qua. Và cô có thể nhớ mọi thứ, những bài học mà cô đã học, nhưng cuốn sách mà cô đọc trong bữa trưa, và tất cả bữa ăn của cô.

Ngay lập tức, trong cô tràn ngập bối rối. Hôm qua, cô đã ngủ cả ngày trên giường, nhưng hôm qua cô đã học một tiết toán, tiết nhật ngữ, mỹ thuật và thủ công, thể dụng và nghiên cứu xã hội. Những ký ức của cô mâu thuẫn với nhau.

Cô nhìn vào tay mình khi suy nghĩ, cô thấy vết thương đã biến mất, và cô không cảm thấy như nó đã lành. Vết thương đã hoàn toàn biết mất khỏi nơi mà đáng lẽ ra nó phải ở đó. Không, cô nghĩ, nó chưa bao giờ tồn tại.

Con mèo chết là con mèo mà cô biết. Con mèo đó đã không cào cô.

Cô dần tin rằng, dù không có chứng cứ nào, cô vẫn cho rằng mình là nguyên nhân cho sự sống tạm thời của con mèo mà đáng ra nó đã phải chết.

Tôi đã mong ước điều đó, vì tôi tuyệt vọng không muốn con mèo xám đấy chết, tôi tạm thời "hoàn tác" sự kiện con mèo ấy bị đâm chết.

Nhưng khi nó cào tôi và làm tôi ốm, tôi lại ước nó nên chết đi. Nên mong ước đầu tiên mất hiệu lực và vụ tai nạn lại "xảy ra", nên tôi chưa bao giờ bị cào.

Cách lý giải của cô là hoàn toàn hợp lí. Để kiểm tra giả thuyết của mình, cô quay lại nơi mà cô nhìn thấy xác của con mèo vào ngày hôm sau.

Như dự đoán, mấy vết máu đã trở lại, vì vậy vụ tai nạn đã diễn ra. Nó chỉ tạm thời biến mất.

Về sau, bất cứ khi nào những điều tồi tệ xảy ra, cô sẽ làm nó chưa bao giờ xảy ra, từng cái một. Cuộc sống của cô toàn những gì mà cô mong muốn. Đó là lý do tại sao cô nhận ra mình có khả năng này.

Cô ấy đã kể với tôi tất cả chuyện này một thời gian sau.

Trong khi chúng tôi chờ đèn đỏ, cô mở lời, nhìn ra cửa sổ cạnh ghế lái.

"Tôi nghĩ anh biết, có mùi lạ ở đây."

"Tôi đã không nhận ra từ trước bởi vì cơn mưa…. Anh đã uống à?"

"Ưm. Đúng vậy," Tôi trả lời một cách bất cẩn.

"Lái xe khi say rượu?", cô hỏi với vẻ hoài nghi và thất vọng. "Vậy hả? Anh có biết bao nhiêu người chết vì nó không và anh nghĩ anh là ngoại lệ?"

Tôi cứng họng. Tôi hiểu rõ những rủi ro khi vừa say vừa lái, nhưng nhận thức mơ hồ về những rủi ro đó đã bị tôi gạt phắt đi, hoặc là đâm vào cái gì đó và làm bản thân tổn thương.

Khi nói đến kết quả có người chết, tôi nghĩ đến mấy vụ cướp ngân hàng và cướp xe buýt, những điều mà tôi cảm thấy không liên quan gì đến tôi.

“Rẽ trái ở đây,” Cô chỉ đường. Chúng tôi đang đi lên một con đường núi không có ánh sáng. Tôi nhìn vào đồng hồ chỉ vận tốc và nhận ra rằng tôi đang đi với vận tốc thậm chí còn không đến được 30 kilomet trên giờ.

Khi tôi nhấn mạnh chân ga, chân tôi cứng lại. Dù thấy nó kì lạ, tôi vẫn tăng tốc, và thấy tay mình tiết ra mồ hôi bất thường.

Tôi chú ý ánh đèn của chiếc xe bên làn đương đối diện. Tôi nhả chân ga. Ngay cả khi chiếc xe đã đi qua, tôi vẫn để xe chạy chậm cho đến khi nó dừng hẳn.

Tim tôi lại điên cuồng đập, giống như sau vụ tai nạn. Mồ hôi lạnh chảy thành giọt xuống mặt tôi.

Tôi cố gắng khiến chiếc xe di chuyển một lần nữa, nhưng chân tôi không chịu di chuyển. Tôi cũng có cảm giác này trước khi cán qua cô ấy, đang “mắc kẹt” lại trong đầu tôi.

“Có lẽ nào”, Cô đoán, “Sau khi tông tôi, anh sợ lái xe à?”

“…. Nó có vẻ như vậy.”

“Đáng đời anh.”

Tôi thử thách bản thân mình hết lần này đến lần khác, chỉ khiến nó nhích thêm một vài mét cũng rất khó khăn trước khi nó khựng lại một lần nữa.

Tôi kéo xe lên lề đường và tắt máy. Khi cần gạt kính chắn gió dừng lại, cửa xe nhanh chóng hoàn toàn bao phủ bởi nước.

“Xin lỗi, nhưng chúng ta nên nghỉ một chút ở đây đến khi nào tôi có thể lái xe lại.”

Nói xong, tôi tháo dây an toàn, ngã ghế về phía sau và nhắm mắt lại.

Vài phút sau, tôi nghe thấy tiến ghế bên kia hạ xuống, và cô xoay người nằm nghiêng. Cô ấy không muốn nhìn mặt tôi khi ngủ, tất nhiên là vậy.

Khi tôi đang chìm trong bóng tối, những làn sóng ân hận ập đến tôi, tôi đã làm việc gì đó không thể quay lại, tôi nói với mình một lần nữa.

Tôi hối hận về mọi thứ. Thật sai lầm khi lái xe quá nhanh, thật sai lầm khi vừa say vừa lái. Thực tế, cũng thật sai lầm khi uống rượu

vào lúc này. Không, thậm chí cũng sai lầm khi gặp Kiriko.

Những người giống tôi nên chịu cảnh khốn khổ khi bị nhốt lại trong phòng của họ. Ít nhất là sau đó họ sẽ không làm phiền bất cứ ai khác.

Tôi đã hủy hoại cuộc sống của cô gái này.

Để quên điều đó đi, tôi hỏi cô ấy, "Này, tại sao một học sinh như cô lại tản bộ ở nơi hoang vắng như thế này?"

"Đó là việc của tôi," cô lạnh lùng đáp lại. "Anh đang cố nói rằng cho dù nó chỉ là một tai nạn, tôi đã làm gì đó để bù đắp cho nó?"

"Không, tôi không ngụ ý gì cả, tôi chỉ…"

"Sự thiếu thận trọng và kiêu ngạo của anh lấy đi cuộc sống của người khác. Anh không có *quyền* nói như vậy, tên giết người ạ."

Tôi thở dài sườn sượt, hướng sự tập trung vào âm thanh của cơn mưa ngoài kia. Tôi nhận ra cơ thể mình hoàn toàn kiệt sức khi tôi trở người. Và nhờ ít cồn còn lại trong tôi, ý thức tôi cứ nửa mê nửa tỉnh.

Tôi ước rằng khi tôi thức dậy, mọi thứ sẽ trở lại bình thường.

Khi tôi thiếp đi, tôi nghe thấy tiếng cô nức nở.

Tôi đã ở một quán game, vào đêm qua. Tất nhiên nó là một giấc mơ.

Trần nhà bị ố vàng bởi nitotine, sàn nhà thì cháy xém, đèn huỳnh quang nhấp nháy, và hai trong số ba máy bán hàng tự động đính một tờ ghi chú "HẾT HÀNG" được viết một cách sơ sài .

Không còn thùng game cũ kỹ nào còn hoạt động. Và mọi thứ chìm trong sự im lặng chết chóc.

"Tôi đã tông một cô gái," Tôi nói. " Tôi đã đi nhanh hơn cả mức đủ để giết ai đó. Cơn mưa đã khiến phanh không hoạt động hết sức. Tôi nghĩ là mình sắp thành kẻ giết người rồi."

"Aha. Vậy, lúc này cậu cảm thấy thế nào?", Shido hỏi với vẻ thích thú, ngồi trên một cái ghế sờn rách, hút thuốc, trong khi dựa khuỷa tay vào tủ.

Sự cộc cằn của cậu ta thật hoài niệm. Shindo đã luôn là người như vậy. Tin tốt cho người khác sẽ là tin xấu cho cậu ta và ngược lại.

"Tôi nghĩ sao á?" Tôi cảm thấy thật tệ. Cứ nghĩ đến hình phạt mà tôi

sẽ phải nhận cho lỗi lầm này khiến tôi muốn chết quách đi cho xong.”

“Không có gì phải lo lắng cả”. Ngay từ đầu là cậu đã có “cuộc sống” nào để mất đâu, đúng chứ? Cậu sống như thể mình đã chết. Chả sống vì điều gì, không mục đích, không niềm vui…

“ Đó là tại sao tôi muốn nó kết thúc!.... Tôi nên theo sau cậu Shido. Tôi có thể dễ dàng kết thúc cuộc sống này, sau cái chết của người bạn thân nhất của mình.”

Dừng lại, Tởm lợm quá đấy. Cậu nói cứ như bọn tự tử vì tình ấy.”

“Chắc là vậy.”

Tiếng cười của chúng tôi vang vọng trong không gian cô tịch của tiệm game. Chúng tôi thả mấy xu vào một thùng game cũ và đấu với nhau trong một trò chơi cổ lỗ sĩ. Cậu ta thắng 3-2. Xét theo trình độ của chúng tôi, tôi nghĩ là mình đã có một trận đấu tốt.

Bất kể bạn kêu cậu ta làm gì, Shindo luôn làm tốt hơn mức trung bình. Cậu ta nhanh chóng nắm bắt mọi thứ. Nhưng mặt khác, sau cùng, anh ta chưa bao giờ giỏi trong bất cứ chuyện gì.

Tôi nghĩ có lẽ cậu ta đã sợ hãi. Sự sợ hãi trong một khắc khi cậu dốc hết sức cho cái gì đó, sau đó xóa sạch và nghĩ “Mình vừa làm cái gì thế?”

Nên cậu ta chưa làm được gì cho bản thân dù chỉ một lần. Tôi ước mình có thể như thế.

Đó chắc chắn là lý do tại sao Shido luôn thích những điều hoàn toàn vô nghĩa. Những game lỗi thời, nghe những bài hát dở tệ, và cái radio gắn **đèn chân không** khổng lồ đến vô lí của cậu ta.

Shido đứng dậy và mua hai lon cafè từ máy bán hàng tự động duy nhất còn hoạt động.

Khi cậu ta đưa tôi một lon, cậu nói, “Này Mizuho, tôi muốn hỏi điều này.”

“Gì?”

“Có phải tai nạn đấy thực sự là cái gì đó hoàn toàn tránh được?”

Tôi không hiểu câu hỏi của cậu ta. “Ý cậu là gì?”

“Ưm, ý tôi là… Có lẽ là cái cậu gọi hoàn cảnh bị kịch mà cậu đang đối mặt đấy, bằng cách nào đó cậu tránh được.”

“Hey, giờ cậu đang cố nói cái tai nạn đó là do cố tình đấy à?”

Shindo không trả lời. Với nụ cười kích thích sự tò mò, cậu ta thả điếu thuốc, mà chỉ còn đầu lọc vào lon cafè rỗng và châm một điếu khác. Cứ như muốn nói rằng, “Nghĩ thử xem.”

Tôi suy nghĩ về từng từ của cậu ta. Nhưng dù tôi sục sạo đầu mình nhiều thế nào đi nữa, tôi cũng không thể đi đến một kết luận đáng để coi là một kết luận. Nếu cậu chỉ muốn chỉ ra chiều hướng tiêu cực của tôi, không cần thiết phải nói như thế.

Cậu ta đang cố gắng để tôi nhận ra điều gì đó.

Với giấc mơ thiếu tính nhất quán này, tôi không còn ở trong quán game nữa. Tôi hiện đang đứng ở cổng vào công viên giải trí.

Đằng sau gian hàng và quầy bán vé, một vòng quay ngựa gỗ, một cái xích đu, tôi có thể thấy một vài điểm thu hút như cái đu quay khổng lồ, cái đánh đu và tàu lượn.

Tiếng huyên náo từ những điểm nóng quanh tôi, tiếng la hét. Tiếng nói chuyện của mọi người như có vô vàn nhóm nhạc đang chơi những âm điệu vui tươi và tôi cũng nghe thấy tiếng của một cái **photoplayer** cổ xưa trong số những điểm nóng.

Có vẻ như tôi không đến đây một mình. Ai đó đang nắm tay trái tôi.

Ngay cả trong giấc mơ của mình, tôi cảm thấy nó thật kì quặc. Vì tôi chưa bao giờ đến công viên giải trí với ai cả.

Tôi cảm thấy có ánh sáng dưới mí mắt mình. Khi tôi mở mắt, tôi nhận ra cơn mưa đã tạnh tự lúc nào và màu xanh đậm của đêm và màu cam của buổi sớm đang hòa quyện vào nhau gần đường chân trời.

“Chào buổi sáng, tên giết người”, Cô nói, đã thức dậy trước tôi. “Anh nghĩ là mình lái xe được chưa?”

Được rọi sáng bởi ánh bình mình, mắt cô cho thấy cô đã khóc

“Có lẽ”, tôi trả lời

Sau mọi chuyện, dường như nỗi sợ lái xe của tôi chỉ là tạm thời. Đặt tay mình lên vô lăng và chân lên chân ga không vấn đề gì. Mặc dù

vậy, tôi vẫn lái cẩn thận xuống những con đường đẫm nước lấp lánh bởi nắng sớm với vận tốc vào khoảng 40 kilomet trên giờ.

Có một vài điều tôi muốn nói với cô ấy. Nhưng tôi không biết làm cách nào để mở lời. Tôi đến nơi trong khi tâm trí đầu- ngày- mới của tôi vẫn đang suy nghĩ về mọi chuyện.

“Dừng ở trạm xe buýt kia cũng đượC”, cô chỉ tay. “Thả tôi ở đó.”

Tôi dừng xe và cũng giữ cô ấy lại khi cô đang cố mở cửa xe để ra ngoài.

“Nghe này, có điều gì tôi có thể làm không? Tôi sẽ nghe từ đầu đến cuối. Hãy để tôi thử bù đắp cho tội lỗi của mình.”

Cô không nói không rằng, bước lên vỉa hè và bỏ đi. Tôi rời xe, chạy theo sau và giữ lấy vai cô.

“Tôi hiểu là mình đã làm điều gì đó tồi tệ. Tôi muốn bù đắp cho lỗi lầm của mình.”

“Làm ơn, đi cho khuất mắt tôi”, cô nhấn mạnh. “Ngay bây giờ.”

Tôi cúi gập người. “Tôi không mong cô tha thứ, tôi chỉ muốn giúp cô cảm thấy tốt hơn dù chỉ một ít.”

“Tại sao tôi phải đồng ý với cái ý đồ riêng của anh nhằm ghi điểm với tôi chứ?” “Làm anh cảm thấy tốt hơn à?” “Hay anh chỉ muốn mình không áy náy lương tâm hử?”

Đó là một cách tệ để truyền tải, tôi nhận ra quá muộn. Bất cứ ai cũng sẽ cảm thấy bị xúc phạm khi nghe điều đó từ kẻ đã giết họ.

Tôi cảm thấy như bất cứ điều gì tôi nói sẽ càng thêm dầu vào lửa. Tôi chỉ còn nước bỏ cuộc.

“Được rồi, cô dường như muốn ở một mình, tôi sẽ cút ngay đây.”

Tôi lấy một cuốn sổ tay và ghi lại số điện thoại của mình, xé trang đó ra, và đưa nó cho cô ấy.

“Nếu có gì đó cô muốn tôi làm, hãy gọi vào số này, tôi sẽ tới.”

“Không, cảm ơn.”

Cô xé vụn mảnh giấy thành từng mảnh trước mặt tôi. Những mảnh vụn giấy bị thổi bay đi, trộn lẫn với lá vàng rơi xuống đường sau cơn

mưa bão đêm qua.

Tôi viết số điện thoại của rmình vào sổ tay một lần nữa và nhét nó vào cái túi trong cặp cô ấy. Cô cũng xé đôi mảnh giấy đó, ném những mảnh vụn như hoa giấy đó vào gió.

Nhưng tôi vẫn cứng đầu viết số của mình vào giấy và đưa cho cô ấy.

Sau tám lần cố gắng, cô cuối cùng cũng bỏ cuộc.

“Rồi rồi, tôi hiểu rồi. Giờ thì hãy biến đi. Anh ở đây chỉ tổ làm tôi mệt thêm.”

“Cảm ơn cô. Dù đêm hôm hay sáng sớm, hãy gọi cho tôi về những thứ tầm thường nhất nếu cô muốn.”

Chỉnh lại váy đồng phục, cô bước đi thật nhanh như thể đang chạy. Tôi cũng quyết định trở lại căn hộ của mình ngay bây giờ.

Tôi quay lại xe, dừng lại tại nhà hàng đầu tiên mà mình thấy để ăn sáng, và lái xe một cách cẩn thận về nhà.

Nghĩ đến chuyện đó, đã được một thời gian dài kể từ khi tôi bước chân ra khỏi nhà khi mặt trời còn đang lên cao thế này. Những bông cúc vạn thọ dại đỏ thẫm mọc bên đường, lắc lư trong gió

Bầu trời xanh mà bên dưới nó là những cây thiên thảo đỏ rực đang nhảy múa dường như còn xanh hơn cả thứ trong ký ức tôi.

áo khoác blazer: cái áo giống cái áo vest của bọn học sinh nhật ấy.

chiếc áo blouse: giống áo sơ mi trắng mặc bên trong áo blazer.

đèn chân không:

photoplayer: Là một dàn nhạc tự động được sử dụng bởi rạp chiếu phim để sản xuất âm thanh ánh sáng.

Part 1

Chương 03 : Ghi điểm

Tôi nghĩ mọi người trong tình cảnh này đều khó có thể ngủ được. Nhưng sau khi ngâm mình trong nước nóng và thay quần áo, nằm lên giường, mí mắt tôi trở nên nặng trĩu và tôi ngủ say như chết suốt sáu tiếng.

Khi tôi thức giấc, tôi khá bất ngờ là nó không tệ. Thực tế, sự ngột ngạt mà tôi cảm nhận khi thức dậy vào mấy tháng trước đã biến mất.

Tôi ngồi dậy để kiểm tra điện thoại và thấy rằng chưa có tin nhắn nào đến. Tôi nghĩ là cô ấy vẫn chưa cần đến mình. Tôi lại nằm xuống giường và nhìn chằm chằm vào trần nhà.

Tại sao tôi lại thấy ổn như vậy mặc dù tôi vừa mới tông ai đó vào đêm qua? Một sự thay đổi hoàn toàn từ cảm giác hối hận nặng nề ngày hôm qua, tâm trí tôi được giũ sạch hơn bao giờ hết

Nghĩ về nó trong khi lặng nghe từng giọt mưa rơi từ máng xối, tôi đã đi đến một kết luận.

Có lẽ tôi đã được giải phóng khỏi nỗi sợ bị rơi xuống sâu và sâu hơn. Giữa cuộc sống khốn khổ của bản thân, tôi cảm thấy mình bị bỏ rơi. Nên trong tôi đã tràn ngập sự lo lắng rằng mình rơi được bao xa và bao nhiêu điều tồi tệ mà mình đã nhận.

Tuy nhiên, tai nạn đêm qua đã làm tôi rơi thẳng xuống đáy. Khi rơi xuống thấp đến mức mà tôi có thể đi được, có một cảm giác cực kỳ thoải mái trong bóng đêm đó.

Sau cùng, tôi không thể xuống thấp hơn nữa, so với sự sợ hãi bị rơi xuống mãi mãi, thì nỗi đau khi rơi xuống đất sẽ cụ thể và dễ chịu hơn

Tôi không còn gì để mất nữa. Tôi không có hy vọng để lo bị bội phản, nên tôi cũng không có cảm giác thất vọng.

Tôi cảm thấy thật thanh thản. Không có gì đáng tin cậy hơn là sự cam chịu.

Ra ngoài hiên để làm một điếu. Có hơn mười con quạ đang đậu trên đường dây điện cách đây một khoảng và một số bay quanh chỗ đó kêu "quạ quạ" với tiếng khàn khàn.

Khi tôi vẩy một centimet của điếu thuốc đã thành tro, tôi nghe tiếng của một người phụ nữ từ hiên nhà bên cạnh.

"Chào buổi tối, ngài giam-mình-trong-phòng."

Tôi nhìn sang bên trái và thấy một cô gái đang nhẹ nhàng vẫy tay với tôi. Cô đeo kính, tóc ngắn quá vai, và đang mặc đồ ngủ.

Cô ấy là hàng xóm của tôi, một sinh viên khoa mỹ thuật ở trường đại học. Tôi không nhớ tên cô gái ấy. Không phải vì tôi không chú tâm đến cô ấy mà chỉ là tôi tệ trong khoản nhớ những cái tên. Cũng như những người sống nội tâm như tôi vẫn luôn như vậy.

"Chào buổi tối, quý cô giam-mình-trong-phòng," Tôi đáp lại. "Cô dậy sớm hôm nay nhỉ."

"Đưa tôi cái đó," yêu cầu của cô sinh viên mỹ thuật. "Thứ trong miệng anh đấy."

"Đây à?", tôi hỏi, chỉ vào điếu thuốc.

"yeah. Nó đó."

Tôi với tay đưa cho cô ấy điếu thuốc đang hút dở. Như thường lệ, hiên nhà cô ấy đầy những cây cảnh như một khu rừng thu nhỏ.

Cô có một cái thang cuốn nhỏ trên cùng bên trái và bên phải là để treo những chậu hoa, và một chiếc ghế ngồi vườn màu đỏ nằm ở trung tâm. Cây cỏ được chăm sóc rất cẩn thận, nhìn rất rực rỡ và tràn đầy nhựa sống, không giống như chủ sở hữu của chúng.

"Anh đã ra ngoài vào hôm qua," cô quan sát, hút khói vào phổi của mình. "Đó không phải là những gì tôi dự đoán từ anh."

"Tôi không tuyệt sao?", tôi đáp lại. " Oh yeah… Tôi đã định báo cho cô đấy. Cô nhận được báo mỗi ngày, đúng không,"

"Đúng vậy, nhưng tôi chỉ đọc mỗi trang đầu thôi. Có chuyện gì không?"

" Tôi muốn đọc tờ báo sáng nay."

"Hm. Được thôi, qua đây," Cô sinh viên mỹ thuật nói với tôi. " Tôi

cũng định gọi anh đấy, để tản bộ tối nay.”

Tôi ra ngoài hành lang và vào trong phòng cô ấy. Đây là lần thứ hai cô ấy để tôi vào trong. Lần đầu tiên là do một vài yêu cầu từ một số công ty bán thuốc chống trầm cảm cho cô ấy, và tôi nên nói với bạn điều này, tôi chưa bao giờ nhìn thấy một ai sống trong một căn phòng bừa bãi như thế trong cuộc đời tôi.

Ý tôi là, tôi không nói nó bẩn thỉu. Nó chỉ vừa đủ để gọi là ngăn nắp. Kích thước của căn phòng và số lượng đồ cô ấy có chỉ là không cho phép. Cô chắc chắn là người không bao giờ bỏ bất cứ thứ gì- ngược lại với tôi, người chỉ có đồ đạc cơ bản và những thứ tương tự.

Phòng của sinh viên mỹ thuật không được dọn dẹp vào lần này. Quả thực, thậm chí, còn có nhiều đồ hơn được nhét vào căn phòng.

Phòng khách của cô cũng được sử dụng như là một xưởng vẽ, nên có những cái kệ lớn dọc theo các bức tường với một bộ sưu tập nghệ thuật và album ảnh rất phong phú, cũng như bộ sưu tập đĩa hát khổng lồ sít sao choáng hết toàn bộ không gian còn trống.

Trên đỉnh của các kệ, hộp các tông được xếp chồng lên đụng trần nhà, và tôi có thể hình dung ra cảnh tượng sẽ như thế nào nếu có một trận động đất lớn xảy ra.

Một trong những bờ tường có dán một cái poster phim của Pháp và một cuốn lịch từ ba năm trước. Trong một góc có một ván bằng giấy có rãnh trong, với những bức ảnh nghệ thuật được cố định bằng ghim đính một cách bừa bãi bao phủ toàn bộ bề mặt của ván.

Một trong hai cái bàn được đặt một cái máy tính to lớn ở trên cùng, với những cây bút bi hết mực và một số cây bút chì nằm rải rác ở phía trước. Cái bàn còn lại thì sạch sẽ và gọn gàng, chỉ có độc chiếc máy hát trong tủ gỗ.

Ngồi trên chiếc ghế ngoài hiên, tôi đọc ngấu nghiến tờ báo trong ánh hoàng hôn vàng vọt. Đúng như mong đợi, chả có thông tin nào về vụ tai nạn tôi gây ra cả.

Cô sinh viên nghệ thuật cũng nhìn vào tờ báo từ sau lưng tôi. “Dù không đọc kĩ tờ báo… Nhưng có vẻ tôi không bỏ lỡ quá nhiều nhỉ.” Cô nói thành tiếng

“Cảm ơn” tôi nói với cô ấy, đoạn trả lại tờ báo.

“Không có gì. Đã tìm được bài báo mà anh đang tìm chưa?”

“Tôi chưa tìm thấy.”

“Huh, tệ nhỉ.”

“Không, ngược lại. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm khi nó không ở đó. Um, cô cô thể cho tôi xem chung tivi được không?”

“Anh thậm chí không có cả tivi ở phòng anh à?”, cô sinh viên mỹ thuật hỏi. “Tôi đoán là mình hầu như không xem nó, nên nó không thật sự là cái gì đó tôi cần, nhưng…”

Cô “câu cá” dưới gầm giường của mình, kéo cái remote ra, và bật nó lên

“Dù sao, khi nào tin tức địa phương chiếu?”

“Sớm thôi, tôi nghĩ vậy. Thật lạ khi thấy một tên giam-mình-trong-phòng hứng thú với tin tức đấy. trở nên tò mò về thế giới bên ngoài à?”

“Không, tôi đã giết ai đó,” tôi nói với cô ấy. “Tôi không thể không băn khoăn liệu nó có đưa tin không.” (Nương: .....)

Cô chớp mắt, vẫn đang nhìn thẳng vào tôi. “Chờ đã, cái gì?”

“Tôi đã cán qua một cô gái đêm qua. Tôi chắc chắn đã đi với vận tốc cao đủ để giết cô ấy.”

“Umm… Đây không phải một kiểu đùa, phải không?”

“Không phải,” Tôi gật đầu. Vì cô là loại người giống tôi, tôi cảm thấy thoải mái khi nói với cô ấy bất cứ điều gì. “Và khi tôi cán qua cô ấy, tôi hoàn toàn say rượu Whiskey. Tôi thậm chí còn không có một tí lời biện hộ nào.”

Cô nhìn vào tờ báo trên tay mình. “Nếu đó là sự thật, thật là kì lạ khi nó không đưa tin. Anh có nghĩ là họ chưa tìm thấy thi thể không?”

“Vâng, có một số trường hợp, và tôi có thể giấu nó trong chín ngày. Trong thời gian đó, tôi chắc chắn rằng tội ác của tôi sẽ không bao giờ bị chú ý. Tôi tin chắc sau khi đọc tờ báo.”

“Yeah, tôi không hiểu.” Cô khoanh tay. “Anh còn có thời gian để nói chuyện với tôi à? Chẳng phải anh nên xóa chứng cứ, trốn ở nơi nào đó, hay những việc tương tự như vậy?”

“Cô nói đúng, có nhiều việc tôi cần phải làm. Nhưng tôi không thể

làm chúng một mình. Tôi cần phải đợi một cuộc gọi."

"…Được thôi, ưm, tôi vẫn còn nhiều hồ nghi, nhưng tôi hiểu rằng anh thật sự là một tên tội phạm."

"Đúng vậy, bất cứ cách nào cô hiểu."

Nét mặt của sinh viên nghệ thuật tươi tỉnh lên ngay tức khắc. Cô nắm lấy vai tôi và lắc chúng, khuôn mặt cô rạng rỡ hơn cả từ "vui vẻ" có thể diễn tả.

"Nghe này, bây giờ tôi vô cùng vui," cô nói. "Tôi cảm thấy tốt hơn rất nhiều."

"Schadenfreude?", tôi cười một cách cay đắng. (Nương: vui trên nỗi đau người khác)

"Đúng vậy. Tôi vui khi biết anh là một kẻ thất bại vô phương giúp đỡ."

Không chính xác khi nói cô ấy thiếu quan tâm, thực sự cô sinh viên nghệ thuật này đang cười toe toét là vì cô quan tâm đến nỗi thống khổ của tôi. Điều đó làm tôi cảm thấy khá hơn chút ít.

Phản ứng như thế làm tôi cảm thấy thoải mái hơn hơn là ngượng nghịu thể hiện sự cảm thông và lo lắng. Dù sao đi nữa, cô cũng nhận được một số cảm xúc tính cực từ tôi.

"Anh đã tốt nghiệp từ một tên giam-mình-trong-phòng thành một tên giết người nhỉ."

"Đó chẳng phải một bước lùi à?"

"Nó là một bước tiến trong quyển sách của tôi… Hey, đi dạo thôi nào. Chúng ta sẽ lãng phí khoảng thời gian "an toàn" tạm bợ của anh mất. Vậy được không? Thật là an ủi khi có anh ở đây."

"Tôi rất vinh dự."

"Tuyệt. Bánh mì nướng thế nào?" Cô đánh mắt mấy lon bia trên kệ. "Không phải có nhiều thứ anh muốn quên và chả muốn nghĩ tới à?"

"Tôi sẽ kiềm chế không uống. Tôi muốn mình đủ tỉnh táo để có thể lên đường khi nhận được cuộc gọi."

"Hiểu rồi, được thôi, nước lọc cho anh, quý ngài sát nhân. Vì, ưm, bia và nước là tất cả những gì tôi có."

Nhìn cô thả đá vào ly và rót Whiskey vào, tôi cảm thấy một nỗi đau hoài cổ. Nó là một cảm giác kì lạ. Tôi thấy như chúng tôi đang ở trong một cuốn sách ảnh hoặc là một bức vẽ.

“Xin lỗi, nhưng cho tôi một ly được không?”

“Ly đó tôi định đưa cho anh đấy.” Cô nhanh chóng lấp đầy một ly khác với Whiskey.

“Giờ thì, cạn ly.”

“cạn ly.”

Vành ly của chúng tôi chạm nhau và phát ra tiếng leng keng buồn tẻ.

“Tôi chưa bao giờ uống với một tên giết người trước đây,” Cô nhận xét trong khi vắt nước chanh vào ly.

“Đây là cơ hội một lần trong đời, Hãy chắc chắn là thưởng thức nó trọn vẹn.”

“Tôi sẽ cố,” cô nhe răng cười, tinh quái nheo mắt lại.

Cô sinh viên mỹ thuật tự giam-mình-trong-phòng và tôi trở thành người quen một thời gian sau tôi trở thành kẻ tự -giam-mình-trong-phòng.

Một hôm, tôi đang nằm ì trên giường và nghe nhạc. Mở nhạc với âm lượng cực đại mà không để tâm đến bất cứ ai, và sớm có một tiếng gõ khá lớn vào cửa.

Đó có phải là một người truyền giáo đến từng nhà một? Hay là một người giao báo? Tôi quyết định lờ nó đi, nhưng họ vẫn cứ gõ liên hồi vào cửa. Bực mình, tôi vặn to âm lượng to hơn, và sau đó cánh của mở đánh rầm một tiếng. Tôi đã quên khóa trái nó.

Tên đột nhập đeo kính có một khuôn mặt quen thuộc. Tôi đoán cô ta là hàng xóm của tôi, đến để phàn nàn về tiếng ồn.

Tôi đã sẵn sàng để nghe những là sỉ nhục của cô ấy, nhưng cô chỉ đi đến máy CD gần giường tôi, lấy cái đĩa CD ra, thay cái khác vào, và trở ra mà không nói một lời.

Mối lo ngại của cô ấy không phải là âm lượng mà là gu âm nhạc của tôi.

Tôi ấn nút play mà không kiểm tra lại cái đĩa mà cô cho vô, và nghe

tiếng guitar pop ngọt như nước cam, thứ đó làm tôi hơi thất vọng. Tôi nghĩ cô ta sẽ khuyên tôi một điều gì đó tốt tốt tí, nhưng than ôi.

Đó là lần gặp gỡ đầu tiên với cô sinh viên mỹ thuật. Dù tôi không biết cô ấy là sinh viên nghệ thuật mãi đến một thời gian sau.

Cô ấy và tôi đều ghét đi ra ngoài, nhưng lại thường xuyên đi lại trên hiên nhà. Sự khác nhau là cô ấy ra hiên để tưới cây còn tôi là ra để hút thuốc, nhưng chúng tôi vẫn thấy mình gần gũi hơn mỗi khi chúng tôi gặp nhau.

Không có gì ở giữa tầm mắt của chúng tôi, nên mỗi khi nhìn thấy cô ấy, tôi cuối đầu không tỏ ra quá thân mật. Tôi chào cô ấy, và nhìn tôi với một ánh mắt thận trọng, cô chào lại.

Sau đó, vào một ngày cuối hạ, cô đi ra để tưới nước cho cây, tôi dựa vào lan can trái và bắt chuyện với cô.

“Thật là ấn tượng, tự mình chăm sóc hết tất cả số cây đó.”

“Không hẳn”, cô lẩm bẩm với giọng lí nhí. “Nó cũng không khó lắm đâu.”

“Tôi có thể hỏi một câu không?”

Vẫn ngắm nhìn mấy cây hoa, cô đáp lại, “Được thôi, nhưng tôi có thể không trả lời.”

“Tôi không có ý đào sâu, nhưng liệu cô có ra khỏi phòng trong tuần vừa rồi không?”

“…Và nếu không thì sao?”

“Không biết. Tôi chỉ nghĩ là mình hơi vui.”

“Tại sao?”

“Vì tôi cũng không ra khỏi phòng.”

Tôi nhặt một mẩu thuốc là từ dưới đất, châm lửa lên, và kéo một hơi. Cô sinh viên mỹ thuật mở to mắt và quay sang tôi.

“Huh, tôi hiểu rồi. Anh biết tôi không ra khỏi phòng vì anh cũng không bước chân ra khỏi phòng.”

“Đúng vậy. Bên ngoài thật đáng sợ. Nhất là mùa hè.

“Ý anh là gì?”

“Đi bộ dưới ánh nắng mặt trời làm tôi cảm thấy thật đau đớn nó làm tôi phải mất hai đến ba ngày để hồi phục. Không, có lẽ có tội, hoặc đáng thương…”

“Hmm,” sinh viên mỹ thuật đẩy đẩy gọng kính. “ Gần đây tôi không thấy bạn của anh. Có chuyện gì với anh ta à? Người giống tên nghiện ma túy ấy. Anh ta đã từng đến đây hầu như là mỗi ngày.”

Cô ấy chắc chắn ám chỉ Shido. Đúng vậy, trong những ngày đó, mắt của cậu ta cứ lờ đà lờ đờ, và luôn luôn mang một nụ cười kinh dị và nhìn chung những biểu hiện đó khá giống với người nghiện ma túy, nhưng thật buồn cười khi nghe cô ấy nói huỵt toẹt ra như vậy.

Tôi giữ nụ cười trên môi. “Ý cô là Shido. Ưm, cậu ta đã chết. Mới chỉ hai tháng trước.”

“Anh ta chết rồi?”

“Có lẽ là tự sát. Cậu ta rơi xuống vách đá cùng chiếc moto của mình.”

“Huh. Tôi xin lỗi vì đã khơi nó lại,” cô xin lỗi với giọng trống rỗng.

“Không sao. Nó kết thúc có hậu, cô thấy đấy. Giấc mơ của cậu ta cuối cùng cũng trở thành hiện thực.”

“… Tôi hiểu rồi. Tôi nghĩ có thể có những người như vậy,” Cô đoán. “Vậy thì, anh không thể ra khỏi nhà vì buồn cho cái chết của bạn mình?”

“Tôi muốn nói rằng nó không đơn giản như vậy, nhưng…” Tôi gãi gãi trán. “Có lẽ nó thực sự chỉ có vậy. Tôi cũng không thực sự biết.”

“Thật tệ”, cô thì thầm,giống như một người chị gái bảy tuổi đang an ủi đứa em trai năm tuổi của mình. “Đó cũng là lý do tại sao anh trông gầy hơn trong tháng trước à?”

“Tôi trông gầy lắm à?”

“Yeah. Tôi Thậm chí không phóng đại, anh hoàn toàn khác trước. Tóc thì dài còn râu của anh thì đã trở thành cái gì đó rồi, còn anh thì gầy nhom như cây que, và mắt anh thì vô cùng thiếu sức sống.”

Tôi đoán là mình giống vậy thật. Không ra khỏi phòng điều đó nghĩa là tôi đã không ăn cái gì khác ngoài snack và bia. Trong mấy ngày đó, tôi thậm chí còn không ăn thức ăn đặc.

Nhìn vào chân mình, tôi nhận ra là nhờ mình không đi đâu hết, đôi chân tôi đã mỏng manh hệt như những bệnh nhân liệt giường. Và do không nói chuyện với ai trong một khoảng thời gian dài, tôi đã không nhận ra tất cả những thứ tôi uống đã làm cho giọng tôi khàn khàn, nó không giống giọng của tôi tí nào.

“Anh cũng trông rất nhợt nhạt đấy. Giống như một con ma cà rồng đã không hút máu trong một tháng í.”

“Tôi sẽ soi gương sau”, tôi đáp lại trong khi đảo mắt xung quanh.

“Có thể anh sẽ không thấy bất cứ ai trong đó.”

“Nếu tôi là ma cà rồng, thì đúng vậy.”

“Cũng có thể” cô mỉm cười khoan khoái vì tôi đã đáp lại trò đùa của cô ấy.

“Vậy, còn cô thì sao? Tại sao cô không ra khỏi phòng?”

Cô sinh viên mỹ thuật đặt bình tưới cây xuống dưới chân, đoạn dựa vào bên phải hiên nhà của cổ hướng về phía tôi.

“Tôi sẽ trả lời câu hỏi đấy sau. Còn bây giờ, tôi toàn nghĩ đến những gì tốt đẹp” cô đáp lại với nụ cười thân thiện.

“Cũng được,” Tôi đồng ý

Đêm đó, một phần của ý tưởng “tốt đẹp” của cô ấy, chúng tôi rời căn hộ, mặc những bộ đồ kì dị nhất mà chúng tôi có thể mặc.

“Tôi choàng một cái áo vét tông và mang cái quần jeans bạc màu. Còn cô sinh viên mỹ thuật thì mặc một cái đầm thủy thủ một mảnh, đeo vòng cổ và mang giày mules, cô cũng thay một cặp kính khác và chỉnh lại tóc cho gọn gàng. Trang phục đó rõ ràng không phù hợp để đi lanh quanh vào buổi tối

Trước đó, có những dịp mà tôi buộc phải ra ngoài, như là đi mua sắm hoặc là đến ngân hàng. Và mỗi khi tôi bị kéo đi như thế, sự kinh sợ của tôi về thế giới bên ngoài lại càng tệ hơn.

Cô xinh viên mỹ thuật đã lý luận rằng điều đó xảy ra là vì tôi đã đi ra ngoài một cách miễn cưỡng và thụ động nên bắt đầu ghét việc đi ra ngoài.

“Trước tiên chúng ta cần chủ động ra ngoài và tự nhủ với mình rằng bên ngoài là một nơi vui vẻ”, cô nói “Tất cả sự điều chỉnh sai là kết

quả của một quá trình giảng dạy sai lầm, do đó có thể sửa lại sự điều chỉnh đó bằng cách xóa bỏ và cải thiện quá trình giảng dạy.”

Cô trính đoạn trích dẫn đó từ ai thế?”

“Tôi nghĩ là Hans Eysenck đã từng nói câu gì giống vậy. Thật là một câu nói đáng kinh ngạc nhỉ?”

“Ưm, một ý tưởng rõ ràng như vậy tốt hơn là nói về sự đau đớn vô nghĩa hoặc là sự giao tiếp hay là bất cứ điều gì khác. Còn về bộ quần áo kì dị này thì sao? Không giống như cho mọi người chiêm ngưỡng chúng”

Sinh viên nghệ thuật nắm lấy tay áo của cái đầm và chỉnh lại nó. “Chúng ta cảm thấy căng thẳng, đúng không? Nó là lý do duy nhất, nhưng tôi nghĩ nó là điều vô cùng quan trọng với chúng ta lúc này.”

Chúng tôi đi quanh quẩn quanh thị trấn khi ăn mặc như thể đang đi đến buổi tiệc.

Gần đây, sức nóng vào ban ngày rất dữ dội, nhưng gió bắt đầu thổi mạnh vào buổi đêm, tạo cảm giác mát mẻ và nó giống mùa thu hơn. Có một vài con thiêu thân bay thành đàn xung quanh cái đèn đường, còn những con chết thì nằm la liệt phía dưới.

Bước xung quanh mấy cái xác của mấy con thiêu thân, cô sinh viên nghệ thuật đứng dưới ánh đèn. Một con bướm đêm khá lớn bay trên đầu cô.

Cô nghiêng đầu và hỏi tôi” Tôi có xinh không?”

Hít thở không khí trong lành dường như khiến cô phấn khích. Cô gợi cho tôi nghĩ về cô như một bé gái trong ngày sinh nhật.

“Cô khá xinh”, tôi trả lời. Nói thật là tôi có nghĩ là cô ấy xinh đẹp. Đối mặt với cảnh tượng như thế này, tôi thực sự có thể hiểu “vẻ đẹp” là như thế nào. Nên tôi đã nói như vậy với cô ấy.

“Tốt”. Cô nở một nụ cười toe toét trông vô tội.

Một con ve sầu sắp chết đập cánh xuống đường

Điểm đến của chúng tôi vào đêm nay là một ga xe lửa vắng tanh ở khu vực này. Nhà ga, ẩn trong khu dân cư, nối với nhau chằng chịt như một cái mạng nhện.

Ngồi xuống, tôi châm một điếu thuốc và ngồi nhìn cô sinh viên mỹ

thuật đi chênh vênh trên mấy cái đường ray. CÓ một con mèo ngồi trên cái hàng rào liền kề với đường ray, ngồi trên đó như thể canh chừng chúng tôi.

Đó là cách chúng tôi bắt đầu đi dạo vào ban đêm. Mỗi thứ tư, chúng tôi diện đồ và ra ngoài.

Dần dần chúng tôi hồi phục đến mức chúng tôi có thể đi ra ngoài một mình miễn là mặt trời đã xuống núi. Ý tưởng của cô ấy, nghe có vẻ kỳ lạ, đã có hiệu quả đáng ngạc nhiên.

Tôi ngủ thiếp đi, và tiếng thông báo trên điện thoại đã đánh thức tôi.

Tôi vội vã lấy lại nhận thức. Nhưng tôi chỉ có thể nhớ được từ lúc uống với cô sinh viên mỹ thuật, đi bộ như mọi khi, về nhà và đi tắm. Có lẽ tôi đã ngủ quên ngay sau đó.

Giờ đang là 11 giờ đêm. Tôi với lấy cái điện thoại và bắt máy. Cuộc gọi từ một bốt điện thoại công cộng nhưng tôi chắc chắn rằng nó là của cô gái mà tôi đã tông.

“Vậy là cô đã không xé tờ giấy đó”, tôi nói.

Trong một vài giây im ắng, đó là cách mà cô giữ thể diện của mình. Cô không muốn mình bị nghĩ là đang phụ thuộc vào tôi.

“Cô gọi vào số này vì cô muốn tôi làm gì đó, phải không?” Tôi hỏi.

Cuối cùng cô ấy cũng lên tiếng. “Tôi sẽ cho anh một cơ hội để ghi điểm với tôi… Hãy đến trạm xe buýt ngày hôm qua.”

“Đã rõt,” Tôi khẳng định. “Tôi sẽ đi ngay, còn gì nữa không?”

“Tôi không có nhiều thời gian để giải thích. Cứ đến đi.”

Tôi chộp lấy cái áo khoác moto và ví của mình, sau đó rời đi mà thậm chí còn không thèm khóa cửa.

Có khoảng mười cột đèn giao thông trên đường đi, nhưng tất cả đều chuyển xanh ngay khi tôi đến gần. Nên tôi đã đến nơi sớm hơn dự kiến.

Tại cùng một trạm xe buýt nơi mà nhiệm vụ đầu tiên trong ngày kết thúc, tôi nhìn thấy cô trong bộ đồng phục đang ngồi một mình, vùi mặt mình vào khăn quàng cổ màu đỏ thẫm và nhấm nháp ly trà sữa trong khi ngắm nhìn những ngôi sao.

Tôi cũng quyết định ngước nhìn. Và thấy mặt trăng ló ra giữa các đám mây.Nhìn rõ cái bóng của mặt trăng gợi tôi nhớ về hình ảnh mờ nhạt về một khuôn mặt người đàn ông trên mặt trăng nhưng lại tô đậm về làn da nhăn nhúm của một ông già, người đã dành quá nhiều thời gian dưới ánh mặt trời khi còn trẻ.

“Xin lỗi vì đã khiến cô đợi.”

Tôi ra khỏi xe và vòng sang bên kia để mở cửa cạnh ghế lái. Nhưng cô ấy đã lờ tôi, ngồi vào ghế sau, ném cái cặp sang một bê và bực bội đóng cửa.

“Chúng ta đi đâu đây?” Tôi hỏi

“Nơi mà anh sống.” Cô cởi cái áo blazer và siết chặt cà vạt

“Được, nó ổn. Nhưng tôi có thể hỏi tại sao không?”

“Không có gì to tát cả. Tôi đã tấn công bố mình, nên tôi không ở nhà được nữa.”

“Cô đã đánh nhau à?”

“Không, chỉ là tôi muốn đánh ông ta… Nhìn này.”

Cô cuộn tay áo lên

Có rất nhiều vết bầm tím trên cánh tay mỏng manh của cô ấy. Thậm chí có cả vết bỏng, tôi đoán những vết đó ít nhất đã tồn tại hơn một năm

Với tám vết được xếp gọn gàng trên một đường thẳng dọc theo tay cô, tôi nghi ngờ mấy vết thương đó không phải là do tự nhiên mà có

Tôi nhớ lại sau vụ tai nạn, khi cô làm xuất hiện vết thương từ khả năng “trì hoãn” của mình để tiện cho việc giải thích, sau đó cô kéo ống tay áo lên và nói “Nếu anh không tin, tôi sẽ cho anh một ví dụ khác.”

Đây không phải cánh tay mà cô ấy đã vén tay áo lên vào lúc đó. Vì vậy, hẳn là cô vẫn đang trì hoãn những vết bỏng này khi đó. Và trong khoảng thời gian giữa lúc đó và bây giờ, một điều gì đó đã xảy ra lại làm nó xuất hiện.

“Đây là những vết bỏng mà bố tôi đã di thuốc lá lên tay tôi,” cô giải thích. “Cũng có một vài vết ở sau lưng, muốn xem không?”

“Không, vậy được rồi.” Tôi nói, vẫy tay của mình. “Vì vậy… Cô đã tấn công ông ta như để “ đáp trả” lại những điều đó và sau đó chạy trốn khỏi nhà?”

“Đúng vậy. Tôi đã dùng dây trói tay và chân ông ta lại và đánh ông ta khoảng năm mươi cái bằng búa.”

“Búa?” Tôi không chắc là mình nghe rõ.

“Tôi có nó đây.”

Cô lấy một cái búa tạ hai đầu ra khỏi cặp. Đó là một cái nhỏ, giống như bạn chỉ dùng nó để đóng đinh dùng trong tiết mỹ thuật và thủ công ở trường sơ trung. Nó có vẻ cũ, đầu bị gỉ và tay cầm bị đen.

Nhìn tôi lúng túng khi thấy nó, cô mỉm cười hãnh diện. Trớ trêu thay đó lại là nụ cười đầu tiên phù hợp với độ tuổi của cô ấy, nụ cười chân thật nhất mà cô đã cho tôi thấy.

Tôi đoán là cô ấy chỉ mới lấy một trong những vật nặng ra khỏi cặp của mình.

“Trả thù thật tuyệt. Nó làm tôi khuây khỏa. Tôi tự hỏi ai sẽ là người tiếp theo? Vì tôi chả còn gì để mất nữa… Oh, tất nhiên, là ngài cũng phải giúp tôi chứ, quý ngài sát nhân.”

Nói xong, cô nằm xuống ghế và nhanh chóng ngủ thiếp đi. Cô đã đạt tới giới hạn của mình. Sau khi trả đũa cha mình, chắc chắn rằng cô đã vồ lấy mọi thứ có thể và chạy biến.

Tôi lái xe chậm lại và lái một cách an toàn tránh làm cô ấy thức giấc.

Tôi nhận ra có lẽ cô cố tình để các vết bỏng “xảy ra” để biện minh cho sự báo thù của mình.

Do không còn tránh ánh nhìn của mình với ánh nhìn bạo lực của người cha, chấp nhận thương tổn và nguyên nhân của chúng, cô cũng có quyền được trả thù.

Tôi tự hỏi ai sẽ là người tiếp theo?, Cô nói vậy. Nếu cô ấy có quyết định như vậy, thì phải có ít nhất hai người nữa đáng bị trừng phạt, hoặc hơn.

Tôi nghĩ cô đã phải sống một cuộc sống thực sự khắc nghiệt.

Trở lại căn hộ, tôi mở cửa, sau đó quay lại xe để bồng cô gái vào phòng.

Tôi cởi giày và vớ của cổ, đặt cổ xuống giường, và đắp chăn cho cô ấy. Sau đó cô không ngừng với với tay và kéo cái chăn lên tới tận miệng của mình.

Sau đấy, tôi nghe hai hoặc ba tiếng sụt sịt. Cô đã khóc.

Tôi nghĩ cô gái này thật sự bận rộn chỉ với việc khóc và cười.

Điều gì đã khiến cô ấy buồn đến vậy? Hay là do khoảng thời gian ngắn ngủi còn lại của cô ấy? Hay cô hối hận vì đã làm tổn thương cha mình? Hay cô nhớ lại một quá khứ bị ngược đãi? Vô số khả năng ập đến tâm trí.

Có lẽ thậm chí chính cô không không biết lý do của những giọt nước mắt ấy. Giống như có rất nhiều cảm xúc đang trộn lẫn trong cô, cảm thấy cô đơn khi đáng ra phải vui vẻ, cảm thấy vui vẻ khi đáng ra phải đau buồn.

Tôi nằm xuống ghế sofa và lơ đãng nhìn chằm chằm lên trần nhà, chờ đợi đến buổi sáng. Tôi sẽ nói gì với cô ấy khi cô thức giấc? Tôi nên làm gì? Tôi đã nghĩ rất nhiều.

Và bắt đầu những ngày trả thù.

Part 2

Chapter 4: Tên sát nhân hèn nhát

Cô bị đánh thức bởi hương café. Nhìn thấy những lát bánh mì dày nướng mật ong, trứng luộc lòng đào được tách đôi và món salad xanh tươi trên bàn, cô uể oải ngồi xuống, và chầm chậm ăn hết tất cả.

Cô không hề để mắt đến tôi trong khi thưởng thức bữa sáng.

“Giờ cô định làm gì?”, tôi hỏi

Cô chỉ vào vết thương trên lòng bàn tay. “Tôi nghĩ tôi sẽ “trả vốn” cho vết thương này vào lần tới.”

Nghe có vẻ như nó không phải do cha cô làm nhỉ.”

“Đúng vậy. Ông ta rất cẩn thẩn trong việc sử dụng bạo lực.Hiếm khi nào ông ta để lại dấu vết ở nơi dễ nhìn.”

“Ngoài cha cô ra, có bao nhiêu người mà cô muốn trả thù, cô có thể nói không?”

“Tôi đã thu hẹp phạm vi xuống còn năm. Năm người đã gây ra các vết sẹo vĩnh viễn không thể lành trên tôi.”

Vậy thì có ít nhất năm vết thương nữa mà cô ấy vẫn đang trì hoãn? Thực tế, có thể nhiều hơn nhiêu đó vết thương vì không phải ai cũng chỉ gây một vết. Ít nhất, năm vết thương đó là những gì tôi nên để tâm tới.

Điều đó làm tôi nhận ra. “Có phải tôi cũng là một trong năm mục tiêu trả thù của cô?”

“Hiển nhiên”, cô lạnh lùng trả lời. “Một khi tôi đã trả thù xong bốn người kia, anh cũng sẽ có một “phần thưởng” tương xứng.”

“…Ừm,được đấy ” Dẫu vậy. Tôi gãi gãi mặt.

“Nhưng đừng lo. Cho dù tôi làm gì với anh, khi sự trì hoãn của tai nạn- tức là sự trì hoãn cho cái chết của tôi- hết hiệu lực, những thứ mà tôi đã làm sau cái chết của tôi sẽ không bao giờ xảy ra.”

“Tôi không biết là liệu mình có hiểu phần đó không,” Tôi trả lời, nói lên sự lo lắng của mình.”Nó có nghĩa là việc đánh cha cô bằng búa, khi sự trì hoãn hết hiệu lực, nó sẽ bị hoàn tác?”

“Tất nhiên, vì trước khi tôi có thể trả thù ai, anh đã tông tôi và tôi đã chết.”

Đó là khi cô kể cho tôi câu chuyện về lần trì hoãn đầu tiên của cô với con mèo xám.

Tìm thấy xác con mèo mà mình quý mến, lại nhìn thấy nó một lần nữa vào buổi đêm, nhận ra cái xác và vết máu đã biến mất, bị con mèo cào và sốt, đột ngột sau đó vết xước và cơn sốt được chữa khỏi, và có những kí ức mâu thuẫn.

“Vậy nếu so nó với sự trả thù lên cha của cô, cô là con mèo còn cây búa sẽ là vuốt mèo.”

“Phải, tôi nghĩ anh so sánh tốt đấy.”

Sau đó, dù cho cô ấy có làm người khác đau đớn nhiều thế nào từ rày về sau, mọi khổ đau đó sẽ biến mất khi mà hiệu ứng trì hoãn của cô kết thúc.

“Có đáng để trả thù như thế không?” Tôi nói thành lời, những hoài nghi từ tận tâm can. “Chắc chắn những điều cô làm sẽ bị hoàn tác khi nó kết thúc. Và sự “kết thúc” sẽ đến trong mười… À không, chín ngày nữa.”

“Hãy tưởng tượng anh đang mơ và rồi nhận ra mình đang trong một giấc mơ”, cô giải thích. “Anh sẽ nghĩ,” Những thứ mình làm sẽ không tác động đến thực tại, vậy tại sao phải băn khoăn ?”, hay anh sẽ nghĩ là “Những thứ mình làm sẽ không tác động đến thực tại, vậy tại sao tôi lại không làm những gì mình muốn?”

“Tôi không biết. Tôi chưa bao giờ có những giấc mơ như thế”, Tôi nhún vai. “Tôi chỉ đang nghĩ đến những gì tốt nhất cho cô. Đem lại đau đớn cho những người khiến cô không vui cũng sẽ không mang lại hạnh phúc đã mất của cô. Tôi không có ý chà đạp lên sự giận dữ và oán giận của cô, nhưng thực sự, trả thù chỉ là điều vô nghĩa.”

“*Nghĩ về những gì tốt nhất cho tôi?*”, cô lặp lại, nhấn mạnh từng chữ. “Vậy thì, nếu không trả thù, anh nghĩ điều gì tốt nhất cho tôi?”

“Um, phải có nhiều điều khác để làm trong khoảng thời gian quý báu này chứ. Như là đi gặp bạn bè này và những người đã giúp đỡ cô,

hoặc thổ lộ với người mình thích hay có lẽ là người mình từng thích…”

“Không hề có”, cô gắt gỏng ngắt lời. “Không có ai tử tế với tôi, không ai giúp đỡ tôi, không có đứa con trai nào tôi thích hoặc đã từng, không ai cả. Điều mà anh nói là những điều không thể, không gì hơn là sự mỉa mai đối với tôi”

Cô có chắc là cô không bị cơn giận làm mờ mắt không? Hãy suy nghĩ về nó, tôi chắc chắn cô sẽ nhớ lại ai đó đã đối xử tốt với cô….

Tôi muốn nói điều gì đó tương tự vậy, nhưng tôi không thể phủ nhận các khả năng cô ấy nói là đúng 100%, nên tôi nuốt lại những từ đó.

“Xin lỗi”, tôi tạ lỗi. “Tôi đã không suy nghĩ kĩ.”

“Đúng vậy đấy, anh nên cẩn thận hơn đi.”

“…Vậy, ai là mục tiêu tiếp theo?”

“Chị tôi.”

Đầu tiên là cha, sau đó là chị cô ấy. Có lẽ nào mẹ cô ấy là người tiếp theo?

“Nghe có vẻ như cô không sống trong một gia đình êm ấm.”

“Anh đi ra trước đi”, cô đáp lời.

Cho đến lúc tôi đặt tay lên tay nắm cửa, tôi đã tin chắc rằng mình đã hoàn toàn khỏi bệnh. Nhưng khi mang giày và chuẩn bị ra ngoài, tôi cảm thấy toàn bộ sức lực rời khỏi cơ thể mình, và tôi đông cứng lại.

Nếu ai đó không biết tình cảnh này đi ngang qua, họ có thể nghĩ rằng tay nắm cửa đang có dòng điện chạy qua.

Tôi chôn chân tại chỗ. Mạch đập nhanh, lồng ngực thắt lại và xuất hiện cơn đau. Đặc biệt, phần bụng dưới, tay và chân của tôi trở nên tê liệt và yếu ớt.

Tôi kiên trì đứng đó một lúc, nhưng mọi thứ không có dấu hiệu trở lại bình thường. Đây là những triệu chứng. Tôi nghĩ cú sốc từ tai nạn xe hơi đã nhanh chóng khỏi, nhưng tôi vẫn chưa chế ngự được nỗi sợ hãi của mình về thế giới bên ngoài.

Cô ấy đã để ý thấy tôi sững lại như hết năng lượng và cô nhăn trán. “Gì đây, trò đùa à?”

Tôi đoán giống như là mình đang làm việc tào lao với cô ấy. Dần dần, cơn buồn nôn dâng trào lên trong tôi giống như dạ dày tôi đang chất đầy đá. Và mồ hôi lạnh chảy xuống da tôi.

“Xin lỗi, cô có thể cho tôi thêm ít thời gian không?”

“Đừng nói với tôi là anh cảm thấy không được khỏe nhé?”

“Không, tôi chỉ không ổn với việc đi ra ngoài. Tôi đã sống một cuộc sống chỉ ra ngoài vào nửa đêm gần sáu tháng.”

“Nhưng hai ngày trước chả phải anh đã ra khỏi nhà sao?”

“Đúng vậy. Có lẽ đó là lý do tôi sợ hãi.”

“Lần đầu là sau vụ tai nạn, còn bây giờ? Làm thế nào mà tinh thần anh yếu khủng khiếp như thế?”, cô hoài nghi nhận xét. “ Hãy chữa khỏi bệnh của anh nhanh lên, bất kể nó cần gì.Nếu 20 phút sau mà anh vẫn vô vọng như vậy, tôi sẽ đi mà không có anh. Không có gì có thể ngăn cản tôi thực hiện kế hoạch một mình.”

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ chữa nó.”

Tôi ngã sấp mặt xuống giường. Mạch tôi vẫn đập liên hồi, và tình trạng tê liệt vẫn chưa hết.

Trong khi nằm, tôi chú ý tấm chăn trải giường có mùi khác phảng phất, có thể bởi vì cô ấy đã ngủ ở đây. Tôi cảm thấy như lãnh thổ của mình đã bị xâm phạm.

Muốn ở một mình dù chỉ là ngăn cách bởi một bức tường, tôi trốn trong phòng tắm với ánh đèn lờ mờ, ngồi lên bồn cầu và che mặt bằng cả hai tay.

Tôi hít một hơi thật sâu cái thứ không khí thơm tho ấy, giữ nó trong vài giây, sau đó thở ra, và lặp lại. Làm điều này một cách chậm rãi sẽ làm tôi thoải mái. Nhưng nó sẽ tốn kha khá thời gian để hồi phục đủ để đi ra ngoài.

Tôi ra khỏi phòng tắm và lấy ra một cái **kính mở tròng** từ ngăn kéo tủ. Shido đã mua nó như một trò đùa và để nó lại với tôi. Những ai đeo nó ngay lập tức trông giống như một tên hippie ngu ngốc.

Tôi lau sạch mặt kính và đeo chúng lên, sau đó đứng trướng gương. Tôi thậm chí nhìn còn thiểu năng hơn tôi tưởng. Tôi cảm thấy vai mình thả lỏng ra.

“Cái kính kinh khủng này là gì vậy?”, cô hỏi. “Nó không hợp với anh tí nào.”

“Đó là điều làm tôi thích nó”, tôi cười. Với những cái kính râm này, tôi có thể cười một cách tự nhiên. Tôi vẫn còn thấy buồn nôn, nhưng sau cùng tôi chắc nó cũng đỡ hơn rồi. “Xin lỗi vì sự chậm trễ. Giờ đi thôi.”

Tôi đẩy cửa với lực khá mạnh và đi xuống cầu thang. Ngồi vào chiếc xe hơi mãi-mãi ám mùi nicotine của mình, tôi vặn chìa khóa xe. Cô đưa tôi một cái bản đồ mà cô đã vẽ một lộ trình và các ghi chú một cách chi tiết bằng bút đỏ.

“Với sự chuẩn bị này, tôi đoán là cô đã lập cái kế hoạch trả thù này khá lâu rồi nhỉ.”

Cô vẫn nhìn chằm chằm vào bản đồ. “Tôi đã sống mà không nghĩ về điều gì khác.”

Các con đường bị tắc nghẽn vào buổi sáng. Cả hai hướng đều ngập đầy xe hơi, và những học sinh đi học bằng phương tiện công cộng tuôn ra khỏi nhà ga rồi bon chen nhau từng tí trên vỉa hè. Ai ai cũng mang theo ô với đủ mọi màu sắc để đề phòng nếu trời mưa.

Khi đang đợi đèn đỏ, có một số học sinh băng qua đường trên vạch trắng liếc nhìn chúng tôi, và tôi cảm thấy không thoải mái.

Dưới ánh mắt họ thì chúng tôi trông như thế nào? Tôi hy vọng rằng mình trông giống một sinh viên đang trên đường đến trường đại học và chở cô em gái đến trường cao trung. Cô trượt xuống ghế để tránh bị nhìn thấy.

Quay sang phía cửa sổ ghế lái, tôi thấy một shop hoa nhỏ được bao quanh bởi những bông hoa đầy màu sắc, với bốn chiếc đèn lồng được làm bằng bí ngô đặt ở phía trước.

Tấc cả các quả bí ngô đều có những bông hoa nở ở cái lỗ phía trên, nên chúng được dùng như những chậu hoa kiểu.

Tôi nhớ lại, tất cả khoảng thời gian đó. Halloween là vào cuối tháng mười. Nó cũng gần với thời gian lễ hội văn hóa ở trường trung học địa phương. Chắc chắn đó là một khoảng thời gian vui vẻ đối với phần lớn mọi người.

“Tôi vừa mới nghĩ ra”, tôi nói. “Cô có chắc rằng chị gái cô có ở nhà không? Tôi nhận ra trông không giống như cha cô sẽ không thông

báo cho chị cô vụ cô đã đánh ông ấy. Và nếu chị cô biết cô có ác cảm với chị ta, chị ta có thể đã cao chạy xa bay tới nơi khác.

Cô trông có vẻ bực mình. “Tôi không nghĩ là chị ta đã được báo. Ông ta không công nhận chị ta. Ngay cả khi ông ta muốn liên lạc với chị ấy, tôi nghi rằng ông ta thậm chí còn không biết số của chị ta.”

“Tôi hiểu rồi”, tôi gật đầu. “Đích đến của chúng ta còn bao xa?”

“Khoảng ba giờ đồng hồ.”

Đây sẽ là một chuyến đi dài. Tất cả mọi kênh radio đều chán ngán, và không có cái đĩa CD nào trong hộp găng tay mà tôi thấy phù hợp với với gu của cô cái cao trung này.

“… Tôi biết mình không phải là người duy nhất bất ngờ trước nhiệt độ giảm gần đây,” người tường thuật radio nói. “Làm thế nào để đối phó với cái lạnh của năm nay? Sáng nay tôi nhìn thấy một người mặc áo khoác mùa đông, và tôi phải nói điều này, nó hoàn toàn là do thời tiết. Bạn biết đấy, tôi không giỏi chịu lạnh, nên tôi không chỉ đeo khăn quàng cổ và mang găng tay, mà tôi còn mặc gấp đôi lớp áo. Thậm chí bạn có thể tin nó không? Nhưng đáng ngạc nhiên là nó đã đủ…”

Trong khi đang kẹt xe, tôi hỏi cô ấy là liệu tôi có thể hút một điếu không.

“Được thôi, nhưng cũng phải đưa tôi một điếu”, cô nói

Tôi không có lý do gì để từ chối. Cố gắng giảng đạo cho người mà mình đã giết về vấn đề sức khỏe sẽ là một trò hề.

“Hãy chắc chắn rằng bên ngoài không ai nhìn thấy”, tôi cảnh báo, đoạn lấy điếu thuốc ra khỏi bao và đưa cho cô ấy sau khi chà sát lá cuối.

Nhìn một cô gái mặc đồng phục cao trung hút thuốc ở trong xe là một việc vô cùng quái dị. Với sự vụng về trong cách làm, cô châm điếu thuốc bằng hộp quẹt, hút vào một hơi, và ho sặc sụa.

“Cô chỉ cần rít một hơi khoảng một thìa café”, Tôi gợi ý. “Lúc đầu nó sẽ có vị tốt hơn.”

Cô chuyển sang thử phương pháp mà tôi đề xuất, nhưng vẫn ho sau khi hút.

Tôi nghĩ là mình nên nói với cô ấy rằng cô không hút thuốc được, nhưng nhìn cô bướng bỉnh thử hết lần này đến lần khác, tôi quyết định để cô ấy làm theo ý mình.

“Cô không cần phải trả lời nếu cô không muốn”, tôi mở lời, “Chị cô đã làm gì với cô?”

“Tôi không muốn trả lời.”

“Được thôi.”

Đưa mẩu thuốc thuốc lá còn sót lại vào gạt tàn, cô nói “Đó không phải là điều mà tôi có thể giải thích ngắn gọn. Dù sao đi nữa, chị ta cũng là người đã đưa tôi đến một điểm mà từ đó tôi không bao giờ có thể phục hồi được nữa, lúc này chỉ cần nhớ nhiêu đó thôi.”

“Ý cô là gì khi cô nói không bao giờ hồi phục?”

“Có những khiếm khuyết không thể phục hồi trong tính cách của tôi. Anh biết, đúng không?”

“Tôi không biết. Cô dường như hoàn toàn bình thường đối với tôi.”

“Vẫn đang cố gắng ghi điểm với tôi à? Nịnh bợ chả đưa anh tới đâu đâu.”

“Đó không phải ý tôi.” Nên tôi khẳng định, dù tôi mong là những lời đấy sẽ làm cô ấy vui lên.

“Anh nói là anh coi tôi như người bình thường phải không? Để tôi chỉ cho anh thấy những bằng chứng ngược lại.”

Cô thò tay vào cặp của mình và lấy ra một con gấu bông. Nó mặc một bộ quân phục màu đỏ với một cái mũ đen. Nó giống như một món đồ chơi dễ thương, mềm mại.

“Dù tuổi tôi không còn phù hợp, tôi vẫn không thể tách rời nó được. Nếu tôi không chạm vào nó mọi lúc tôi sẽ trở nên vô cùng lo lắng… Tôi có làm anh sợ hãi không?”, cô nói. Thực tế, cô dường như thực sự gặp rắc rối đáng kể.

“Có giống với **Linus và cái chăn của cậu ta** không? Nó xảy ra mọi lúc, không có gì phải xấu hổ cả”, tôi xen vào. “Tôi từng quen biết một gã một thời gian trước đây, cậu ta đặt tên cho một con búp bê và lúc nào cũng thuyên thuyên với nó. Thật sự rất đáng sợ đấy. So với trường hợp của cô là chỉ cần chạm vào nó…”

“Ô, tôi *xin lỗi* vì đã làm anh sợ nhé.” Cô lườm tôi và ném con gấu bông ra chỗ khác.

Nên giữ im lặng, tôi đã nhận ra quá muộn. Tôi chỉ đang giễu cợt cô ấy theo cách hiệu quả nhất có thể. Nhưng thực sự, ai lại có thể tưởng tượng ra một cô gái với ánh nhìn sắc lạnh như vậy lại đặt tên cho con gấu bông và nói chuyện với nó…

Bầu không khí im lặng ngượng nghịu đã thắng thế.

“… Về lưu ý đó, chủ đề cho các lá thư ngày hôm nay là “Những khoảnh khắc làm tôi vui vì tôi còn sống!” Phát thanh viên nói. “Lá thư đầu tiên của chúng ta là từ một người mẹ mô tả hai người con của mình. “Hai đứa con gái một đứa sáu tuổi, đứa còn lại tám tuổi đều vô cùng hòa thuận với nhau thậm chí khiến tôi kinh ngạc. Vào ngày của mẹ năm nay, chúng đang chuẩn bị một món quà bất ngờ…””

Cô với tay vặn nhỏ âm lượng trước khi tôi định làm như vậy.

Đó là một chủ đề quá chóng mặt với chúng tôi lúc này.

Chúng tôi đã thoát khỏi cảnh kẹt xe, dành ra hai tiếng chỉ để chạy trên con đường núi nhuộm màu nắng thu lộng lẫy, và đã đến thị trận nơi chị gái cô ấy sống.

Sau khi ăn nhẹ tại một tiệm hamburger và lái xe thêm vài phút, chúng tôi đã đến nhà cô ấy.

Đó là một ngôi nhà khan trang. Sau hàng rào gạch, có một khu vườn đầy hoa hồng suốt cả bốn mùa được chăm chút rất cẩn thận, và trong góc vườn có một cái xích đu với cái mái che bằng đá.

Các bức tường bên ngoài được sơn màu xanh dương như tan chảy vào bầu trời, và ba cái **cửa sổ màu trắng** ở tầng hai **với các đỉnh tròn**.

Đúng là một ngôi nhà hạnh phúc. Đây là nơi người chị mới lập gia đình của cô ấy sống, cô nói với tôi.

Tôi nghĩ là nó hoàn toàn khác với nhà bố mẹ tôi.

Không thể nói rằng ngôi nhà tôi từng sống không được tân trang, nhưng bề ngoài của căn nhà đã chứng minh rằng tinh thần chủ sở hữu đã bị hủy hoại. (Nương: chắc là không có óc thẩm mĩ...)

Các bức tường được bao phủ bởi những cây nho còn bên dưới là rải rác những thứ từ lâu đã không còn sử dụng được: một chiếc xe ba bánh, đôi giày patin, cái xe đẩy trẻ em, và dàn trống sắt.

Sân trước nhà rất rộng, nhưng lại bị bao phủ bởi vô số cỏ dại như để nói đây là nhà hoang, và trở thành nơi trú cho bọn mèo đi lạc.

Có lẽ trong một thời gian ngắn khi tôi chào đời, nó là một ngôi nhà đủ hạnh phúc với tôi. Dù bằng cách nào, vào lúc mà tôi tự nhận thức được, bố mẹ tôi đã xem xét rằng ngôi nhà không đáng nữa.

Mặc dù tôi là con một, nhưng họ vẫn coi tôi là một gánh nặng. Sau cùng, tại sao những người này lại quyết định sống như một gia đình?, tôi vẫn luôn tự hỏi.

Khi mẹ tôi mất, nó thật khuây khỏa. Đó là cách mọi thứ diễn ra tự nhiên hơn

“Nhà đẹp đấy”, tôi nói.

“Anh sẽ đứng ở ngoài cổng. Có khoảng 80, 90% khả năng là tôi không cần sự giúp đỡ của anh, anh chỉ cần chuẩn bị để có thể lái xe đi ngay lập tức.”

Cô ấy cởi áo khoác ra và để nó lại với tôi, đi qua mái vòm đến của chính, và bấm cái chuông đặt trên tường. Một âm thanh kim loại vang lên.

Cách cửa gỗ chậm rãi mở ra. Đằng sau cánh cửa là một người phụ nữ khoảng 25 tuổi.

Tôi quan sát cô ta từ phía sau một cái cây. Cô ta mặc một chiếc áo len tròng cổ xanh lá đậm với màu xám nguyên bản. Tóc cô mang màu socola với những lọn xoăn gợn sóng.

Mắt cô nhìn trông rất am hiểu, và cử chỉ của cô ta khi mở cửa phải nói là duyên dáng.

Đó là chị gái của cô ấy, tôi trầm tư. Họ có những nét tương đồng trên khuôn mặt, với cặp mắt vô cảm và đôi môi mỏng.

Tôi cảm thấy như tuổi tác họ quá cách biệt để có thể là chị em, và tôi không thể hình dung cô ta là người sẽ cắt ngang lòng bàn tay của cô ấy với một con dao.

Tôi không thể nghe được cuộc nói chuyện giữa họ, nhưng dường

như nó sẽ không trở thành một trận cãi vả. Tôi dựa lưng vào cổng và lục lọi túi của mình để tìm thuốc lá, nhưng tôi đã bỏ chúng trong xe.

Dù sao, tôi tự hỏi, cô ấy định trả thù bằng cách nào? Ngay trước khi đến, tôi đã nhìn vào túi của cô ấy và chắc chắn rằng cô không giấu thứ vũ khí nguy hiểm nào.

Cô đã tấn công cha mình bằng một cái búa, liệu cô cũng dùng nó với chị của mình? Hay là cô đã chuẩn bị một số vũ khí khác?

Dù tôi chưa bao giờ nghĩ đến điều đó. Câu hỏi của tôi đã được trả lời ngay tức khắc.

Gần như cùng lúc khi tôi hút xong điếu thuốc và nhìn về phía cửa chính một lần nữa, tôi nhìn thấy cô ngã đè lên chị của mình.

Người chị nhanh chóng cố gắng bám lấy cô, nhưng không thể tóm được cô ấy, và họ ngã xuống. Đó là những gì hiện ra.

Trong khi cô ấy đứng lên, chị cô ấy lji không có dấu hiệu sẽ đứng dậy lần nữa. Và chị ta không bao giờ dậy được nữa.

Tôi chạy đến chỗ cô gái, và cảnh tưởng khiến tôi nghi ngờ mắt của mình.

Một cái kéo may vá cỡ lớn đang cắm vào lồng ngực của chị ta. Một lưỡi kéo của cái kéo đang banh ra được cắm sâu vào người chị ta.

Cô đã thực hiện công việc này rất tốt. Thậm chí còn không có một tiếng la hét.

Máu chảy đầy ở lối vào, chảy qua những kẽ hở dưới sàn nhà.

Cô đã đạt được mục đính của mình với tốc độ đáng kinh ngạc.

Sự im lặng choáng váng gợi cho tôi nhớ về một sự việc có liên quan đến tôi.

Khi tôi còn học lớp 4, và chúng tôi còn khoảng 30 phút trong tiết thể dục, giáo viên nói chúng tôi sẽ dành thời gian còn lại để chơi trò né bóng, và đám học trò vui mừng hưởng ứng.

Nó đã trở thành một sự kiện khá phổ biến. Tôi lướt qua góc phòng thể dục và lẫn vào đám học sinh đang theo dõi trận bóng.

Khi mà khoảng một nửa thành viên của hai đội bị dính bóng, những người bị loại bắt đầu trở nên chán nản. Và lờ đi kết quả của ván đấu,

họ bắt đầu chơi quanh đó theo cách riêng của họ

Một học sinh đã thực hiện một cú lộn vòng hoàn hảo ở một góc trên sân mà không cần thảm, và không chịu thua, năm hoặc sáu cậu học sinh khác cũng thử làm điều tương tự.

Nó trở nên thú vị hơn là coi trận bóng né, nên tôi cũng hướng mắt về những chàng trai đang nhảy nhót xung quanh và lộn vòng.

Một cậu bé đã có một cú tiếp đất hỏng và cắm đầu xuống sàn. Nó to đến nỗi mà tôi có thể nghe thấy từ cách đó một vài mét.

Mọi người ngừng di chuyển. Cậu học sinh đập đầu xuống sàn không đứng dậy trong một lúc.

Sau khoảng mười giây, cậu ôm đầu và bắt đầu gào khóc trong đau đớn, nhưng có vẻ cậu chỉ đang cố làm ồn lên để che giấu sự xấu hổ của bản thân, vì nó dường như không có vẻ nghiêm trọng.

Những người xung quanh cũng vậy, để loại bỏ những lo lắng thoáng qua tâm trí họ, chỉ tay và cười nhạo cậu học sinh bị té, đấm và đá giỡn với cậu ta.

Tôi là người đầu tiên nhận ra cậu học sinh đó không phải là một phần của vòng tròn, và đang nằm ở một vị trí kỳ lạ. Mọi người đều chú ý đến khoảnh khắc cậu ta cắm đầu xuống đất, nên không ai nhận ra khoảnh khắc cậu học sinh với phản xạ đặc biệt chậm đã làm gãy cổ cậu.

Từng người một, mọi người dần nhận ra sự kì quái là cậu bé không di chuyển các cơ bắp của mình và đứng lại nhìn vào cậu ta. Cuối cùng, giáo viên thể dục nhận ra điều gì đó không ổn và chạy tới.

Nói thật bình tĩnh vì có vẻ quá bình tĩnh, người giáo viên bảo các học sinh không đụng vào cậu bé, và cũng không di chuyển cậu, sau đó chạy ra hành lang.

Ai đó nhận xét “Dĩ nhiên là các giáo viên có thể chạy trên hành lang”, nhưng không ai đáp lại.

Cậu học sinh đó không bao giờ trở lại trường. Chúng tôi được báo rằng cậu bé đã bị tổn thương tủy sống, nhưng với suy nghĩ của những đứa nhóc lớp 4, chúng tôi chỉ có thể nghĩ rằng “Tôi đoán cậu ta đã bị tổn thương “gót chân của Achilles” hay gì khác. (Nương: gót chân của Achilles để ám chỉ điểm yếu của một người.)

Nhưng giáo viên của chúng tôi, để nhấn mạnh tính nghiêm trọng của vấn đề, giải thích rằng "Cậu bé sẽ phải ngồi xe lăn suốt quãng đời còn lại" (một lời giải thích nhẹ nhàng, giờ khi tôi nghĩ lại- cậu ta đã bị liệt hoàn toàn và bị gắn liền với máy thở), và một số học sinh nữ bắt đầu nức nở.

Điều đó thật buồn. Chúng ta nên bày tỏ sự quan tâm. Những người có tiếng là nghiêm túc cũng bắt đầu khóc một cách ngon lành, và mọi người đề nghị "Hãy đến thăm cậu ta", "Hãy xếp cho cậu ta một nghìn con hạc giấy". Lớp học bị bao phủ bởi nỗi buồn, lòng tốt, và cả sự ích kỉ.

Tháng kế tiếp, giáo viên nói với chúng tôi ở phòng học riêng rằng cậu bé đã chết. (Nương: phòng học riêng (homeroom) là mỗi một môn sẽ có 1 phòng chi riêng mình đã được áp dụng ở Nhật và Singapore)

Cậu bé bị thương nằm một cách không thoải mái trên sàn trong phòng thể dục và người phụ nữ đổ sập trước mắt đang chồng chéo lên nhau trong tâm trí tôi.

Đôi khi, sự sống có thể trôi đi thật dễ dàng, như thể bị cuốn đi trong gió.

Cô đặt các ngón tay của mình vào phần tay cầm của kéo, hít một hơi thật sâu, và banh miệng vết thương rộng hơn nữa. Cô hoàn toàn có ý muốn kết liễu. Với một tiếng rên nhục cảm, cái cơ thể đó run lên và co giật.

Trong lúc đang cắt thứ mà tôi đoán là động mạch chủ của bụng, một tia máu phụt ra, chạm tới chân tôi cách đó 2 mét

Cô quay lại, và cái áo blouse trắng của cô đã nhuộm đỏ máu.

"…Cô không nói là sẽ đi xa đến mức này", cuối cùng tôi cũng lên tiếng. Tôi muốn giọng mình nghe như không bị ảnh hưởng, nhưng giọng tôi vẫn run rẩy ít nhiều.

"Tôi có đi quá xa đâu. Nhưng tôi không nhớ đã nói là tôi sẽ không giết chị ta."

Lau vài tia máu dính trên má, cô ngồi xuống sàn nhà.

Tôi cởi cái kính râm ra và nhìn xuống người chị của cô ấy. Khuôn mặt chị ta đã méo mó trong sự thống khổ, không có điểm nào còn giống như lúc mới đây.

Một âm thanh giống như tiếng sáo phát ra từ cổ họng của chị ta, và cô ta ho ra máu. Bây giờ không thể nói màu cái áo len của chị ta còn là cái màu lúc đầu nữa.

Một mùi thối rữa khác với mùi đơn thuần của máu đang kéo bay ra, như rác thải rắn, hay là bồn tắm tràn đầy chất nôn mửa. Bất kể nó là gì, đó là thứ mùi mạnh mẽ của cái chết thứ mà tôi sẽ không bao giờ quên sau khi chỉ ngửi qua một lần.

Tôi run lên dữ dội, và cố gắng giữ nhịp thở để giữ bản thân không ngã xuống.

Tầm nhìn của tôi được mở rộng, và tôi thấy lối vào đã trở thành một biển máu. Nếu nó là một cảnh trong một show truyền hình, nó sẽ đủ máu để yêu cầu một phản ứng cực kì phóng đại.

Mọi người là những cái bao không chứa gì khác ngoài máu, tôi nhận ra, vì có quá nhiều máu. Tôi biết nó chỉ làm tôi cảm thấy tệ hơn, nhưng tôi không thể rời mắt khỏi cái dạ dày bị rạch kia.

Máu đen hơn tôi nghĩ là về nó. Dù những gì đã tràn ra là một màu sáng không thể nhầm lẫn. Một màu sắc rõ rệt giống với màu đỏ thắm chảy ra từ phía trên của một hộp giày.

Nó gợi đến những con vật tội nghiệp bị cán chết trên đường mà tôi luôn nhìn thấy trong khi lái xe vào buổi sáng.

Dù chúng trông trông đẹp hay kinh khủng, là vật hay người, tất cả chúng đều giống nhau khi bạn xé toạc đi lớp da.

Yeah, tôi suy nghĩ một cách điềm tĩnh bất ngờ. Đây là cái chết. Những gì tôi làm với cô ấy về cơ bản chả khác gì với tấn bi kịch mà tôi đang thấy trước mắt mình.

Mặc dù chưa cảm thấy hoặc thậm chí thành hiện thực vì năng lực trì hoãn của cô, tôi đã biến cô thành một đống thịt bấy nhầy. Có lẽ thi thể của cô thậm chí nhìn còn khủng khiếp hơn thế này.

Sau khi lùi lại một bước để máu không dính vào giày mình, tôi lên tiếng.

“Nghe này, tôi đồng ý với ý định trả thù để bù đắp về tội án của tôi khi cán qua cô… Nhưng giúp cô giết người là hoàn toàn hủy hoại thành ý đó. Tôi không muốn rửa máu bằng máu.”

“Anh không cần phải đồng ý nó nếu anh không muốn. Tôi không nhớ

đã ép anh phải làm gì", cô nói lại. "Và một khi thời gian trì hoãn của tôi kết thúc, thì mọi thứ sẽ lại như lúc đầu. Bất kể tôi nỗ lực nhiều như thế nào, tôi chỉ có thể làm họ *chết tạm thời*. Vậy dù bất cứ gì tôi làm, không phải cuối cùng mọi thứ vẫn sẽ ổn sao?"

Như vậy. Cô gái này đã chết. Cho dù cô đã làm gì sau ngày 27 tháng 10, vào ngày xảy ra tai nạn, cô sẽ không còn tồn tại trong khoảng thời gian đó.

Một cô gái không tồn tại không thể giết bất cứ ai. Cố có thể giết hàng trăm người sau ngày 27 tháng 10, bởi vì khi sự trì hoãn kết thúc, nó sẽ không được tính.

Giống như một cầu thủ vẫn còn trên sân sau khi bị truất quyền thi đấu. Họ có thể giành điểm, nhưng cuối trận đấu, họ vẫn sẽ bị xử thua mà không cần quan tâm họ đã giành được bao nhiêu điểm.

Do đó, như lời cô nói, cô cảm thấy mình có thể làm bất kì điều gì mình muốn. Sau cùng, sẽ chẳng còn lại gì ngoài sự thỏa mãn vô hại. Không có sự khác biệt đáng kể khi trở thành kẻ giết người mà nó chỉ đơn thuần là trí tưởng tượng của bản thân.

Vậy thì, có hoàn toàn ổn khi tự cho mình một cơ hội làm bất cứ điều gì mình thích trước khi chết? Không, nhưng ngay cả khi nó chỉ là tạm thời , bạn đâm người khác, làm họ chảy máu và đau đớn. Kẻ giết người vẫn là kẻ giết người. Liệu những hành động ấy có thể nào được tha thứ không?

Đây không phải là lúc để ngẫm nghĩ. Ưu tiên hàng đầu của chúng tôi là tránh xa cái xác càng sớm càng tốt, không nên có một cuộc thảo luận như vậy ở đây.

"Bây giờ chúng ta nên rời khỏi đây. Sẽ rất tệ nếu ai đó thấy máu dính đầy trên người cô."

Cô gật đầu. Tôi cởi áo khoác của mình và đặt nó lên vai cô. Kéo dây kéo của cái áo khoác nylon lên tới cổ, bạn sẽ không thể nói cô ấy dính máu ở bên trong ở khoảng cách này.

Nó là một cái áo khoác mắc tiền, nhưng tôi không cần phải lo lắng, vì mọi thứ sẽ trở lại bình thường sau khi sự trì hoãn kết thúc.

Tôi nhìn quanh cửa để xác nhận rằng không có ai xung quanh và ra hiệu cho cô ấy.

Nhưng cô vẫn chỉ ngồi đó trên sàn nhà, không chuyển động.

“Nào, điều gì đang giữ cô lại vậy? Nhanh lên.” Tôi vội vã quay lại, nắm lấy tay cô và kéo cô lên.

Nhưng cô đổ sập xuống sàn nhà như một con rối bị cắt dây.

“Tôi hiểu rồi. Gống như là chân tôi đã kiệt sức”, cô lẩm bẩm như thể là nhận xét của một người lạ. “Tôi đoán là mình không thể cười anh vì điều này nữa. Thật thảm hại…”

Cô ngồi dậy. Chân cô vẫn không có chút sức lực nào, nên cô bò trên mặt đất bằng tay của mình. Cô giống như một nàng tiên cá đang phải vật lộn để lên bờ.

Mặc dù cô trông như vẫn giữ được bình tĩnh, nhưng có vẻ như cô ấy đang khá là hoảng loạn.

“Không thể đứng dậy nhanh hơn được à?”

“Không… Sau cùng, tôi nghĩ là thật tốt khi mang anh đi theo. Giờ thì hãy đưa tôi trở lại xe.”

Cô ấn mạnh cả hai tay mình vào tôi với ngạo mạn hoàn toàn khác xa hoàn cảnh đáng xấu hổ mà cô đang vướng phải. Nhưng tay cô run run như một đứa trẻ bị ném ra nơi tuyết rơi lạnh giá.

Tôi nhẹ nhàng nâng cô ấy lên. Cô nặng hơn vẻ bề ngoài, nhưng không quá nặng để tôi có thể chạy và vác cô trên lưng nếu cần. Toàn thân cô chảy đầy mồ hôi lạnh.

Khi xác nhận lại rằng không có ai xung quanh, tôi đưa cô ấy đến ghế cạnh ghế lái.

Quan sát cẩn thận tốc độ giới hạn. Tôi chọn đi một con đường mà càng ít người càng tốt. Hai bàn tay tôi đổ đầy mô hôi trên bánh lái.

Nhận thấy tôi thường xuyên kiểm tra gương chiếu hậu, cô nói với tôi “Không cần phải lo lắng về điều đó. Ngay cả khi chúng ta bị bắt vì những gì xảy ra ở đấy, tôi tin rằng mình có thể hoàn tác nó. Tôi có thể tránh mọi điều tồi tệ bằng cách đó.”

Tôi vẫn im lặng, thậm chí còn không thừa nhận sự tuyên bố của cô ấy.

“Có điều gì anh muốn nói không?”, cô hỏi.

“… Cô có thực sự cần giết cô ta không?”, tôi hỏi, quên luôn việc phải xoa dịu cô ấy. “Tôi biết cô nói rằng chị cô đã làm điều gì đó khủng

khiếp với cô. Nhưng liệu chị ta có xấu xa đến mức cần phải giết không? Cô không thể chỉ gây ra cho cô ta một vết thương giống như vậy trên lòng bàn tay của cô ta à? Tôi chỉ muốn một lời giải thích thỏa đáng."

"Để tôi hỏi anh điều này. Liệu anh có cho phép giết người với lý do chính đáng không?", cô nhấn mạnh. "Chẳng hạn, giả sử khi cố gắng ngăn chặn cuộc chiến giữ mẹ và chị gái, tôi đã bị cắt bằng dao, khiến tôi không thể chơi piano, điều quan trọng nhất đối với tôi. Hoặc những người mà chị gái tôi mang về nhà mỗi tuần bắt tôi phải uống rượu nồng độ cồn cao, và bất cứ khi nào tôi nhổ nó ra, họ dí súng bắn điện vào người tôi. Hoặc người cha say rượu đốt tóc tôi bằng thuốc lá đang cháy, nói với tôi rằng sự sống của tôi chỉ tổ thêm chật đất, đáng ra tôi nên tự tử đi mới phải. Hoặc ở trường, tôi bị đẩy đi và phải uống nước bẩn, bị siết cổ chỉ để tiêu khiển, mái tóc và quần áo bị cắt đúng như sự diễn tả của từ "mổ xẻ", bị đẩy xuống một cái hồ lạnh như cắt vào mùa đông với chân bị cột chặt… Nếu tôi nói với anh tình huống là như vậy đấy, liệu anh có ít nhất tán thành cái yêu cầu trả thù nhỏ nhoi này không?

Nếu cô ấy nói với tôi điều này vào một lúc khác, thì nó thật khó tin. Tôi có thể coi nó là một lời nói dối rỗng tuếch, hoặc ít nhất là một sự cường điệu quá mức.

Nhưng mới không lâu, nhìn cô hạ sát chị của mình, tôi dễ dàng chấp nhận nó như một chân lý.

"…Tôi lại lôi nó ra. Tôi xin lỗi. Tôi đoán là mình vừa gợi lại những kỉ niệm không tốt."

"Tôi không có nói là tôi đang thực sự nói về bản thân mình."

"Ừm, hoàn toàn là một giả thuyết."

"Tôi không trả thù vì mong muốn trừng phạt họ. Nỗi sợ mà họ thấm nhuần trong tôi chỉ có thể biến mất khi họ hoàn toàn biết mất khỏi thế giới này. Nó giống như một lời nguyền vậy. Tôi sẽ không bao giờ có một giấc ngủ yên bình nếu lời nguyền còn ở đó, và tôi không thể hoàn toàn tận hưởng mọi thứ. Tôi trả thù để chinh phục nỗi sợ hãi của bản thân. Ít nhất một lần trước khi tôi chết, tôi chỉ muốn có một giấc ngủ ngon trong một thế giới mà không có họ."

"Tôi nghĩ là mình hiểu rồi", tôi gật đầu."Nhân tiện, cô có giết cha mình luôn không?"

"Tôi tự hỏi là có nên không." Cô lắc đầu, như để giũ sạch tâm trí

mình, cô lấy một điếu thuốc từ bao thuốc đặt trên bảng điều khiển, châm lửa, và ho.

Cô nói cô đã dùng búa để trả đũa cha cô. Dựa vào vị trí mà bạn ra đòn, bạn có thể dễ dàng giết chết một người chỉ với điều đó.

Tôi không thể nói rõ là gáy hoặc là vùng cổ dưới cằm, nhưng tôi nghe nói nếu bạn đánh vào các khu vực xung quanh đó, thậm chí một cô gái trẻ cũng có thể dễ dàng giết chết một người đàn ông trưởng thành.

“Nói tôi nghe, chân cô đỡ hơn chưa?”

"...Tôi nghĩ là vẫn rất khó để đi được", cô nói trong khi thở ra khói thuốc, cau mày lại. "Kế hoạch là sẽ đi thẳng đến mục tiêu trả thù tiếp theo, nhưng giờ tôi vô vọng rồi. Thật bất tiện, nhưng hãy quay lại căn hộ."

Tôi đột nhiên nhận ra. "Cô không thể trì hoãn cái gì đó nhỏ nhặt như vầy à?"

Cô nhắm mắt để cẩn thận lựa lời nói. "Nếu đây là một vết thương hay bệnh tật đáng kể, tôi có thể trì hoãn nó. Nhưng sẽ rất khó để trì hoãn những thứ sẽ tự khắc phục chính nó. Mong muốn của tôi là quá yếu trong trường hợp đó. Linh hồn tôi cần phải hét lên "Tôi không thể chịu đựng được chuyện này xảy ra.""

Tôi chấp nhận lời giải thích đó. Một tiếng hét của linh hồn,huh.

Phải mất một lúc để nhận ra mùi máu đã tràn ngập trong xe. Máu đã bắn lên người cô ấy.

Tôi mở cửa sổ để mùi bay ra, nhưng cái mùi giống như dây đàn guitar gỉ nấu sôi với cá thối tỏa khắp chiếc xe và không rời khỏi.

Cô đã xé toạc bụng của chị mình. Có lẽ không chỉ có mùi máu mà còn là mùi của sự pha trộn chất béo và dịch tủy sống và dịch tiêu hóa.

Dù sao đi nữa, một mùi hương chết chóc.

“Nó lạnh”, cô nói.

Tôi từ bỏ việc loại bỏ mùi hôi, đóng cửa sổ, và bật máy sưởi.

Đối với một đêm mà tôi đã chứng kiến một vụ giết người ở khoảng cách gần, các ngôi sao thực sự quá lấp lánh.

May mắn thay, chúng tôi trở lại căn hộ mà không bị ai chặn lại. Nhanh chóng lên cầu thang bám đầy bụi, tôi cố gắng mở cửa dẫn vào phòng của tôi, nhưng gặp khó khăn khi đưa chìa khóa vào lỗ cắm. Đúng lúc đó, tôi nghe thấy có ai đang lên cầu thang.

Nhìn xuống cái chìa khóa, tôi nhận ra là mình đang cố nhét chìa khóa xe vào ổ khóa cửa. Tôi tặc lưỡi, đổi chìa để mở cửa, và đẩy cô ấy vào trong.

Người đang lên cầu thang là người hàng xóm của tôi, một sinh viên mỹ thuật. Khi nhìn thấy tôi, cô yếu ớt đưa tay lên chào.

“Tự mình ra ngoài hử? Điều đó thật bất thường”, tôi tình cờ nhận xét.

“Cô gái đó là ai vậy?”, cô hỏi.

Ngay cả khi một lời nói dối có thể giúp tôi thoát khỏi tình huống này, nhưng trường hợp đó chỉ có làm mọi thứ sau đó tệ hơn. Thành thực trả lời là một lựa chọn đúng đắn lúc này.

“Một cô gái mà tôi không biết tên”. Sau khi nói thế, nó cũng xảy ra với cô gái trước mặt tôi. Ưm, tôi biết là mình đã nghe tên cô ấy một hoặc hai lần, nhưng nó chỉ hoàn toàn trượt ra khỏi trí nhớ tôi.

Tôi đã luôn tệ trong khoảng nhớ mấy cái tên. Vì tôi hiếm khi có cơ hội sử dụng chúng.

“Hửm”, cô sinh viên nghệ thuật khinh bỉ cằn nhằn. “Tôi hiểu rồi. Vậy quý ông giam-mình-trong-phòng mang trẻ vị thành niên vào phòng của mình?”

“Cô nắm thóp được tôi rồi. Ừm, tôi nên giải thích thế nào đây…”

“thèm khát máu của một cô gái trẻ?”, cô đoán với nụ cười nhẹ.

“Chỉ cần… lắng nghe lời giải thích của tôi.”

“Nói đi.”

“Nó có chút phức tạp. Cô ấy cần giúp đỡ ngay lúc này, và tôi là người duy nhất cô ấy có thể dựa vào.”

Sau vài giây im lặng, cô nói nhỏ. “Điều này có liên quan đến “tai nạn” đó không?”

“Có. Giúp cô ấy sẽ bù đắp mọi thứ… Có lẽ vậy.”

“Huh”, cô gật đầu. Cô vẫn luôn là loại người hiểu chuyện. “Vậy tôi sẽ không can thiệp nữa. Nhưng hãy nói với tôi nếu anh gặp rắc rối. Dừ tôi nghi là mình chẳng giúp được gì nhiều.”

“Cảm ơn cô.”

“Nhân tiện, vết bẩn gì kia?”

Cô sinh viên nghệ thuật nhìn xuống chân tôi. Có một vệt màu đỏ thẫm khoảng 4 centimet trên đầu gối của cái quần jeans bạc màu của tôi. Tôi đã không nhận ra cho đến khi cô ấy chỉ ra nó.

“Vết bẩn đó là gì thế? Anh dính nó lúc nào vậy?”

Sự ngạc nhiên của tôi là là điều hiển nhiên. Nhưng tôi đã cố giả vờ như không biết làm thế nào nó lại ở đó. Mặc dù vậy, tôi biết phản ứng của mình đã nói lên toàn bộ cậu chuyện.

“À, dù nó là vết bẩn nào, anh cũng nên nhanh chóng rửa nó đi. Gặp anh sau.”

Nói xong, cô sinh viên nghệ thuật quay về phòng.

Tôi nhẹ nhõm vuốt ngực mình và mở cửa vào phòng. Đèn đã bật sáng.

Cô nói từ phòng giặt quần áo. “Anh để thuốc tẩy ở đâu thế?”

Có vẻ như cô ấy đang giặt cái áo dính máu của mình, tôi nghe thấy tiếng cái chậu đổ đầy nước.

“Nó đáng ra nằm dưới chân cô”, tôi nói đủ lớn để cô ấy nghe. “Cô có quần áo để thay không?”

“Không, cho tôi mượn đồ đi.”

“Chỉ cần lấy bất cứ thứ gì đã khô. Nó gần như là mọi thứ.”

Tôi nghe thấy tiếng cửa máy giặt, sau đó là tiếng mở cửa phòng tắm.

Trong khi cô ấy tắm, tôi nằm xuống sofa và nghĩ lại những thứ xảy ra mới chỉ vài giờ trước.

Ngay khi cô ấy đâm chị mình bằng kéo, tiếng ho yếu ớt của người phụ nữ bị đâm vào ruột, cái áo blouse đính dầy máu, mùi hôi từ lục phủ ngũ tạng của chị ta, vũng máu đỏ sẫm chảy khắp sàn, và màn đêm yên tĩnh kì quái.

Nó bùng cháy trở lại trong tâm trí tôi. “Lạnh sống lưng” cũng không hoàn toàn đúng, có lẽ là thích hợp, có lẽ không. Dù thế nào đi nữa, tâm trí tôi đã bị chấn động đến tận tâm can khi phải chứng kiến, lần đầu tiên trong đời, những chuyện riêng tư của một người không quen biết.

Điều kỳ lạ là, không nhất thiết là một cảm giác khó chịu. Tôi tôn trọng **Peckinpah** và **Tarantino** cả **Takeshi Kitano**, nhưng tôi nghĩ nếu mình thực sự đối diện với những cảnh quay đẫm máu như trong một trong những bộ phim của họ, tôi sẽ buồn nôn và ngất mất.

Nhưng thực tế là gì? Tôi không thực sự cảm thấy băn khoăn, sợ hãi hoặc tự đổ lỗi nhiều cho lắm, thay vào đó, tôi cảm thấy sự phấn chấn giống như tôi đang xem động vật ăn thịt đang thưởng thức con mồi của nó, hay là một cảnh thiên tai trầm trọng.

Mặc dù tôi nhận ra nó là một cái gì đó phải xấu hổ.

Tôi không biết cách nào để bản thân bình tĩnh lại ngoài trừ việc uống rượu. Tôi đổ nửa ly Whiskey, thêm vào cùng một lượng nước, và uống. Tôi không làm bất cứ điều gì sau đó, chỉ lắng nghe tiếng tíc tắc của đồng hồ

Cô ấy trở lại sau khi sấy khô mái tóc của mình, mặc một trong những những bộ pajamas của tôi và một cái **áo parka** xám dài quá khổ. Nó thậm chí còn quá lớn đối với tôi, và nó cũng dài đến đùi cô ấy, như là cái áo một mảnh đối với cô ấy.

“Hãy chắc rằng sấy khô quần áo của tôi”, cô ấy nói với tôi. “Tôi đi ngủ đây.”

Cô thực tế là ngã lăn ra giường, nhưng rồi ngồi dậy như nhận ra gì đó, lấy ra thứ gì đó từ cặp của mình, và rúc sâu vào chăn.

Chắc chắn là con gấu bông. Giữ chặt nó dưới cằm mình, cô nhắm mắt lại.

Tôi lấy cái áo blouse ra khỏi máy giặt và sấy khô nó bằng máy sấy tóc. Tôi có thể dùng máy sấy ở tiệm giặt là, nhưng đi lòng vòng bên ngoài với một cái áo mà máu trên nó chưa hoàn toàn biến mất coi bộ … thật nguy hiểm.

Tôi nghĩ sẽ sáng suốt hơn khi mua cho cô ấy một vài bộ quần áo vào ngày mai. Có lẽ cô sẽ còn trở nên “đẫm máu” hơn nữa

Trả thù. Tôi hoàn toàn không hiểu cô ấy cảm thấy như thế nào. Tôi

chẳng bao giờ giận đến mức muốn giết bất cứ ai. Cuộc sống của tôi từ lâu đã bị hủy hoại, nhưng không phải bởi người khác. Người hủy hoại cuộc sống của tôi không ai khác ngoài chính tôi.

Trên hết, tôi vô cùng kém trong việc biểu lộ cảm xúc "tức giận" ngay từ khi còn nhỏ. Và tôi không ngụ ý nó là sự tự kiềm chế mạnh mẽ, chỉ là tôi không tin sự biểu lộ cơn giận của tôi sẽ có bất kì ảnh hưởng nào đến người khác.

Bất cứ khi nào tôi tức giận, tôi tự động bỏ cuộc và tự thuyết phục mình rằng kích động là không tốt, nhiều lần tôi kiềm bản thân mình lại trong những tình huống mà đáng lý ra tôi phải tức điên.

Mặc dù thói quen đó hữu ích trong việc tránh những rắc rối, nhưng về lâu về dài, tôi nghĩ nó góp phần làm cuộc sống của tôi khuyết đi niềm vui.

Tôi ghen tị với những người có thể thể hiện sự tức giận mà không một chút do dự. Theo nghĩa đó, dù chỉ một phần, tôi cảm thấy có chút ghen tị với cô ấy.

Dù rằng, tôi cũng thông cảm với hoàn cảnh của cô, và cảm thấy may mắn là mình đã không phải sống một cuộc sống như vậy

Khi tôi đã hong khô cái áo blouse của cô ấy, tôi gấp nó lại và đặt nó cạnh giường.

Quay trở lại phòng giặt quần áo. Tôi thay bộ pajamas, nhưng cảm thấy quá tỉnh táo để ngủ. Run lẩy bẩy trong cái lạnh, tôi ra ngoài hiện đợi cô sinh viên mỹ thuật xuất hiện.

Nhưng những ngày như thế này, cô ấy sẽ không ra ngoài. Cách đây không xa, tôi nghe tiếng còi xe cứu thương

Đúng lúc tôi quyết định quay lại bên trong, điện thoại trong túi tôi rung lên với thứ âm thanh buồn tẻ.

Cô gái ở bên trong đang ngủ, còn Shindo thì đã chết, nên dường như không có ai sẽ gọi tôi ngay lúc này.

"Xin chào?", tôi bắt máy.

"Anh đang ở đâu vậy?", cô sinh viên nghệ thuật nói.

"Cô không nhìn thấy tôi trên hành lang à? Tôi đang ở trong căn hộ của mình. Còn cô?"

“Dĩ nhiên là tôi cũng đang trong căn hộ của mình.”

Vậy là chúng tôi nói chuyện qua điện thoại mặc dù đang ở trong phòng kế bên nhau

“Thôi ra ngoài hiên rồi nói chuyện. Tôi vừa mới ra ngoài hút thuốc đấy.”

“Không, cảm ơn. Trời lạnh lắm.”

“Cô không nghĩ rằng điều này lãng phí tiền điện thoại của cô à?”

“Tôi thích nói chuyện với mọi người qua điện thoại. Nó thật thư giãn. Bạn có thể nhắm mắt lại và chỉ cần lắng nghe giọng của họ. Tôi cũng thích giọng nói của anh qua điện thoại như thế này.”

“*Chỉ* thích giọng tôi thôi à, huh.”

Cô sinh viên mỹ thuật cười khúc khích.

“Mọi thứ có tiến triển tốt với cô gái anh mang về nhà không?”

“Tôi nghĩ là cô đang hiểu nhầm ở đây, vậy để tôi nói này…”, tôi bắt đầu nhấn mạnh. “Tôi chắc chắn không có tình cảm với cô gái này. Chúng tôi hoàn toàn trong sạch.”

“Tôi chỉ trêu anh thôi. Dĩ nhiên tôi có thể nói với anh rằng anh không có những thứ như thế.”

Tôi nhướn mày nhìn cô ấy, mặc dù cô ấy không có ở đây.

“Vậy cô gọi tôi chỉ để trêu tôi thôi à?”

“Thật vậy. Nhưng tôi cũng đang trong tình trạng tâm trạng không được tốt đây.”

“Nó như thế nào?”

“Tôi chẳng muốn gặp ai cả, nhưng tôi lại muốn nói chuyện với ai đó

“Thật phiền phức.”

“Dù chỉ khi đó tôi mới làm phiền anh. Tôi có thể nhận ra anh cũng đang bận.”

“Vậy xin lỗi”. Tôi cuối đầu về phía bức tường. “Ý tôi là, tôi cũng hay chán muốn chết lắm.”

“Yeah, ừm, lỗi của tôi khi cảm thấy cô đơn không đúng lúc. Nhưng… Tôi vẫn không thích nó.”

“Không thích gì?”

“Tôi nghĩ mình nên nói sao đây… Ờ, ừm, anh trông không giống như anh vào ngày hôm nay”. Sau một vài giây trầm tư im ắng. “Ừm, mắt anh thường nhìn như thể anh chả muốn đi đâu cả. Ánh mắt như không hoàn toạn tập trung vào bất cứ điều gì, cả hai tròng mắt anh đều nhìn vào mọi thứ và không nhìn vào bất cứ điều gì, một đôi mắt lơ đễnh. Đó là lý do tôi có thể thư giãn khi ở gần anh. Nhưng… Khi chúng ta gặp nhau ở hành lang, đôi mắt anh nhìn không giống vậy.”

“Vậy nó nhìn như thế nào?”

“Tôi không thể trả lời anh”, cô vội vã đáp lời. “Cô ấy vẫn đang ngủ, phải không? Nếu anh làm ồn quá, anh sẽ làm cô ấy thức dậy đấy. Vậy nên dừng ở đây thôi. Mặc dù tôi sẽ gọi lại nếu tôi thay đổi ý định. Ngủ ngon.”

Rồi cô dập máy.

Tôi vẫn ở ngoài hiên khoảng một tiếng nữa. Nhưng khi tôi quay vào phòng, cô ấy vẫn chưa ngủ say.

Cô ấy không khóc đêm nay, nhưng thay vào đó, cô đang run rẩy. Cuộn tròn trên giường, ôm chặt gối và con gấu bông, nhịp thở không đều đặn. Và rõ ràng là không thể đổ lỗi cho thời tiết lạnh

Nếu cô sợ hãi, tôi nghĩ cô không nên giết người ngay từ đầu. Nhưng nó sẽ không biến mất. Như cô ấy nói, cô sống mà không nghĩ đến gì ngoài việc đó.

Không chỉ là cô muốn trả thù. Chỉ là cô không có gì khác để làm.

———————

Peckinpah, Tarantino: đạo diễn phim

Takeshi Kitano: diễn viên

áo parka:

cửa sổ màu trắng với các đỉnh tròn:

kính mở tròng:

Linus và cái chăn:

Part 2

Chapter 5: Cô gái và cây kéo may

Bữa ăn đầu tiên của tôi sau hai mươi tiếng là ở một nhà hàng gia đình. Cho đến lúc đó, tôi thậm chí là đã quên luôn là mình đang đói, nhưng cơn thèm ăn đã trở lại ngay lập tức khi tôi ngửi thấy mùi đồ ăn.

Tôi đặt một phần bánh kếp cho cả hai người, và hỏi cô ấy trong khi đang nhâm nhi café:

“Chúng ta đã "xong" với cha và chị cô, vậy mẹ cô có là mục tiêu tiếp theo của cô không?”

Cô chậm rãi lắc đầu. Cô thường xuyên ngáp, vì đã không ngủ đủ giấc. Giống như ngày hôm qua, cô vẫn đang mặc cái áo khoác nylon của tôi để che những vết máu dính trên áo blouse của mình.

“Không. Ít nhất là bà ta cũng không mang lại cho tôi nhiều đau đớn. Cũng không có nghĩa là bà ấy tử tế. Tôi sẽ tha cho bà ấy lần này.”

Vào buổi sớm, khách hàng vẫn còn thưa thớt. Hầu hết là nhân viên văn phòng trong bộ quần áo công sở, nhưng ở bàn bên cạnh chúng tôi, là một cặp nam nữ đang ngủ trên ghế tầm tuổi đại học, có lẽ là đã ở đây từ tối hôm qua. Cái gạt tàn ở giữa họ đang gồng gánh vô số mẩu thuốc lá.

Thật là một cảnh tượng hoài niệm. Chỉ mới vài tháng trước, tôi đã lãng phí khoảng thời gian quý báu với Shido ở nhiều nhà hàng theo nhiều cách tương tự.

Những gì chúng tôi đã nói trong tất cả quãng thời gian đó?, Tôi không còn nhớ nữa.

“Tiếp theo, tôi nghĩ là mình sẽ “trả vốn” cho một bạn học cũ”, cô tuyên bố. “Nó không đòi hỏi phải đi xa như ngày hôm qua.”

“Bạn học cũ? Có phiền không nếu tôi hỏi giới tính của họ?”

“Nữ.”

“Và tôi đoán cô ta cũng gây một vài vết sẹo lên cô?”

Cô ngay lập tức đứng dậy và ngồi vào cái ghế cạnh tôi. Và kéo phần chân váy đồng phục của cô lên, cô cho tôi thấy đùi trái của mình. Một lát sau, một vết sẹo dài 7 centimet và rộng 1 centimet xuất hiện ở đó.

Khi tháo cái kính râm ra để nhìn, Sự tương phản của làn da trắng của cô và vết thương cảm thấy thật đau đớn.

“Đủ rồi. Che lại đi”, tôi nói với cô, lo lắng về những người xung quanh chúng tôi. Tôi chắc chắn là cô không có ý đó, nhưng nó hoàn toàn trông giống như cô đang cho tôi xem đùi của mình.

“Cô ta gây ra nó bằng một mảnh kính sau khi đẩy tôi vào bùn lầy”, cô thản nhiên giải thích. “Dĩ nhiên là vết thương thể xác đó không là vấn đề gì đối với tôi, nhưng cảm xúc thì khác . Cô ta là một con ả thông minh. Cô ta biết rất rõ rằng xấu hổ là cách tốt nhất để khiến người ta bỏ cuộc.”

“Tôi hiểu rồi”, tôi nhận xét với sự ngưỡng mộ. Hầu hết việc bắt nạt xảy ra trong nền giáo dục bắt buộc (Nương: giống bên mình ấy, tuổi đó là chỉ được đi học thôi chứ không được đi làm hay làm gì khác)

có thể được xem là “Tôi có thể gây ra bao nhiêu hổ thẹn?” Những kẻ bắt nạt biết rằng đó là một cách rất hiệu quả để làm mọi người bỏ cuộc.

Khi con người trở nên ghê tởm chính bản thân họ, đó là thời điểm mà họ mỏng manh nhất. Những người xấu hổ tự nói với chính họ rằng họ chẳng có gì đáng để bảo vệ, và mất đi ý chí kháng cự.

“… Khi tôi vào trường trung học, những tên đầu gấu trong trường đã sợ tôi”, cô nói. “Vào lúc đó, chị tôi quen biết với rất nhiều thành phần bất hảo. Bạn cùng lớp với tôi nghĩ rằng nếu họ đụng vào tôi, thì chị tôi sẽ động đến họ. Nhưng sự hiểu lầm đó không kéo dài lâu. Một tên bạn học sống gần đó đã lan truyền một tin đồn rằng. “Chị gái cô ta ghét cô ta. Tôi đã nhìn thấy chị ấy kéo cô ta lại và đánh túi bụi. ”Thế cờ đã thay đổi. Những tên đầu gấu đã từng sợ tôi, như thể để giải tỏa cơn tức giận dồn nén bấy lâu của mình, coi tôi như bao cát của chúng.”

Cô nói như thể những điều này đã xảy ra ở một hoặc hai thập kỉ trước. Tôi có cảm giác như tôi đang được nghe kể về quá khứ mà cô đã vượt qua từ đời nào.

“Tôi chịu đựng nó với suy nghĩ rằng mọi chuyện sẽ khác khi tôi lên cao trung. Nhưng tôi chỉ có thể vào một trường cao trung dân lập,

nơi mà nhiều bạn học của tôi cũng vào, nên chẳng có gì thay đổi dù chỉ một chút. Không, ngược lại, nó còn trở nên tệ hơn."

"Vậy", tôi chen ngang để dừng câu chuyện ở đó. Tôi không muốn nghe cô nói quá lâu về những vấn đề như vậy, và dường như nó không phải loại quá khứ mà khi nói đến sẽ làm cô cảm thấy tốt hơn. "Hôm nay cô sẽ lại giết chóc nữa à?"

"…Dĩ nhiên là vậy". Nói xong, cô trở lại chỗ cũ và tiếp tục ăn.

"Nhân tiện", Cô mở lời một lần nữa, "Điều xảy ra ngày hôm qua chỉ là do hơi bất ngờ, thế thôi."

Tôi cho rằng cô đang nói về đôi chân "kiệt sức" của mình. Ưm, không cần dối lòng trước một gã vô phương cứu chữa như tôi.

"Không phải tôi sợ giết người", cô nhấn mạnh, gần như là bĩu môi. Tôi nhận ra có lẽ sự dối lòng đó dành chính bản thân cô . Lo lắng về việc trả thù của mình sẽ dẫn tới đâu, cô tự nói với lòng mình rằng điều xảy ra ngày hôm qua chỉ là sự cố duy nhất.

"Thật ra, sau khi trải qua ngày hôm qua, tôi đã suy nghĩ", tôi nói với cô ấy. "Nếu máu lại có cơ hội "được" bắn tung tóe vào lần tới, cô nên chuẩn bị một số quần áo dự phòng."

"Tôi sẽ ổn thôi."

"Đừng ngại. Tôi sẽ chi trả cho bất cứ bộ đồ nào cô muốn. Vết máu vẫn chưa được giặt sạch khỏi cái áo đồng phục đó, đúng không?"

"Tôi nói rồi, tôi không cần", cô bực tức càu nhàu, lắc đầu.

"Máu không phải là vấn đề duy nhất. Sau khi trả thù cha và chị gái, cô nên xem xét rằng có thể đã có người chứng kiến. Và chỉ mặc bộ đồng phục đó giữa ban ngày đủ để làm cô nổi bật đấy. Thậm chí khả năng trì hoãn của cô cũng chả phải toàn năng. Thật khó để xử lý những sự cố nhỏ nhặt với nó, đúng chứ? Tôi muốn làm mọi cách có thể để ngăn chặn bất kỳ rắc rối nào."

"…Đó là những điểm có giá trị", cuối cùng cô cũng thừa nhận. "Vậy anh sẽ mua hai hoặc ba bộ đồ cho tôi?"

"À, tôi sẽ không làm nó một mình, tôi không am hiểu nhiều về thời trang. Xin lỗi, những tôi sẽ phải đưa cô đi cùng."

"Ừ, tôi nghĩ vậy."

Cô đặt nĩa của mình lên đĩa và thở dài mệt mỏi.

Những vũng nước mưa hình thành từ các vết lõm trên vỉa hè. Phản chiếu bầu trời xanh mờ và in bóng đen của cây cối.

Những chiếc lá phong rụng xuống bám vào vỉa hè, và từ hướng nhìn trên xuống, nó giống như một ngôi sao phóng đại vẽ bằng bút chì màu bởi những đứa trẻ mẫu giáo.

Những chiếc lá phủ đầy trên những cái máng xối trên quản trường, kêu lên xào xạc hòa cùng với tiếng róc rách của nước chảy.

Tôi đã đi đến trung tâm thương mại gần nhất để cho cô ấy mua bất cứ bộ quần áo nào cô ấy thích. Cô lang thang xung quanh một cách miễn cưỡng trước những cửa hàng khác nhau.

Sau nhiều lần đắn đo, cô đặt chân vào cửa hàng dành cho thanh thiếu niên với sự quyết tâm, nhưng nhiêu đó vẫn chưa đủ.

Sau năm vòng loanh quanh quanh cửa hàng, cô cầm một chiếc áo khoác màu xanh đậm và một cái chân váy màu caramel(màu nâu nhạt) lên và hỏi, “Nó không kì lạ, đúng không?”

“Ừm, tôi nghĩ chúng hợp với cô”, tôi thành thật trả lời.

Cô lườm tôi. “Đừng có xạo. Anh chỉ đồng ý với bất cứ điều gì tôi nói thôi, đúng chứ?”

“Tôi không nói dối. Tôi thực sự nghĩ mọi người nên mặc những gì họ thích, miễn là nó không gây phiền phức cho người khác.”

“Hửm, chẳng phải do anh là quý ngài vô dụng sao”, cô lẩm bẩm. Một biệt danh khác vừa được thêm vào danh sách tên gọi đang lớn mạnh của tôi

Sau khi thử quần áo trước gương, cô ấy để chúng lại chỗ cũ và bắt đầu bước lại một vòng quanh cửa hàng.

Một nữ nhân viên, ăn mặc rất khiêu gợi với đôi chân dài, tiếp cận và hỏi với một nụ cười nhẹ. “Cô ấy là em gái anh à?” Cô đã nhận thấy tình huống bàn luận sôi nổivà nhầm lẫn chúng tôi là anh em.

Tôi không có nghĩa vụ phải trả lời thành thật, nên tôi chỉ trả lời “Yeah”

“Cô ấy có một người anh trai tốt bụng đẫn mình đi mua sắm.”

“Tôi không nghĩ em ấy cảm thấy như vậy.”

“Không sao. Có thể sẽ mất vài năm, nhưng cuối cùng em ấy sẽ tỏ lòng biết ơn của mình đối với anh trai của mình. Tôi cũng từng như vậy.”

“Vâng, hy vọng vậy”, tôi nói với một nụ cười giả mạo đầy gượng gạo. “Gạt điều đó sang một bên, cô có thể giúp em ấy chọn đồ không? Tôi nghĩ em ấy thực sự gặp khó khăn trong việc quyết định.”

“Để đó cho tôi.

Nhưng hỡi ôi, cô ấy cảm nhận nữ nhân viên đang tiến tới và nhanh chóng chạy biến khỏi cửa hàng.

Sau khi vội vã bắt kịp cô ấy, cô nói với tôi trong khi thở dốc “Quên đống quần áo đi. Tôi không cần chúng.”

“Tôi hiểu rồi”. Tôi không hỏi lý do. Nhưng tôi có thể đoán ra ít nhiều.

Đó là do gia đình cô. Có lẽ cô hiếm khi có cơ hội để mua những bộ quần áo mà cô thích.

Nên cô ấy chùn bước khi phải đối mặt với lần đầu làm chuyện đó.

“Tôi sẽ mua một vài thứ kì quái. Nên đừng đi theo tôi.”

“Hiểu rồi. Cô cần bao nhiêu tiền?”

“Tôi có đủ để tự chi trả. Chỉ cần đợi trong xe hơi. Tôi không đi lâu đâu.”

Sau khi cô ấy đi, tôi quay trở lại cửa hàng.

“Liệu cô có thể chọn vài bộ đồ hợp với cô gái lúc nãy không?” Tôi hỏi nhân viên, người đang khéo léo chọn một vài bộ. Khi tôi nghĩ ra rằng cô ấy sẽ cần chúng ngay lập tức, nên tôi cũng nói với nhân viên là hãy gỡ cái mác ra.

Chỉ để đề phòng. Tôi đến một cửa hàng khác và mua một cái áo blouse có cùng kiểu dáng với cái áo bị nhuộm đỏ kia. Tôi đã nghĩ đến khả năng cô ấy có thể thoải mái trong bộ đồng phục hơn là quần áo thường ngày.

Tôi quay lại chiếc xe đậu ở bãi giữ xe ngầm, ném túi đồ vào ghế sau, nằm dài và huýt sáo trong khi chờ cô ấy.

Nó khiến tôi trông không khác gì mọi người, chỉ là một người mua

sắm thông thường chứ không phải là một người đến đây để chuẩn bị giết người.

Tôi nghĩ về những gì xảy ra khi những tác dụng của sự trì hoãn kết thúc. Cô ấy sẽ chết, hành động trả thù của cô sẽ trở thành hư vô, và thay vào đó, sự thật rằng tôi đã tông cô ấy sẽ một lần nữa trở lại.

Ngay cả khi tôi phải vào tù, cha tôi sẽ chẳng thể hiện phản ứng đặc biệt gì, tôi tự nhủ với lòng mình.

Người đàn ông đó giống như một cái vỏ da rụng (Nương:là da sau khi lột ra ấy như da rắn), do một số sai lầm khủng khiếp, chỉ cần di chuyển. Thậm chí không gây tai nạn trong khi lái xe xay rượu xe cũng đủ làm ông ta bất ngờ.

Tôi đoán rằng trừ khi tôi làm gì đó giống như những gì cô ấy đang làm, cố ý tước đi cuộc sống của một ai đó với ý định rõ ràng, tôi sẽ không bao giờ có thể có được một phản ứng nào từ ông ta.

Mẹ tôi, trong lúc đó… Tôi có thể dễ dàng hình dung bà ta sẽ dùng cái tin tức nóng hổi đó để tự tin nói rằng “Nhìn kìa! Tôi có quyền rời khỏi người đàn ông đó.” Bà ta là loại người như vậy.

Thôi đi, tôi thở dài. Tôi được sinh ra để làm gì? Trong hai mươi hai năm cuộc đời, tôi chưa bao giờ cảm thấy mình đang “sống” đúng nghĩa cả

Không có mục đích cụ thể, không sống vì điều gì, không hạnh phúc. Tôi sống chỉ vì tôi không muốn chết. Và đây là những gì xảy ra của cách sống này.

“…Mình nên bỏ cuộc từ sớm và rút ngắn cuộc đời mình như Shido.”

Những câu chữ đó lướt qua tâm trí tôi không biết bao nhiêu lần, và bây giờ tôi thốt ra thành lời những suy nghĩ đó.

Không, tôi không nghĩ thế giới này là một nơi đáng sống.

Nhưng ít nhất là cuộc sống của tôi, dường như cũng không đáng để sống.

Chúng tôi đến điểm đến của chúng tôi, một trung tâm giải trí vào khoảng hai giờ chiều.

Đó là một trung tâm hỗn hợp với nhiều trò như bowling, bi da, phóng phi tiêu, trung tâm đánh bóng, máy game thùng, token game, và và

một số cửa hàng ăn uống tập trung ở một chỗ.

Đầu tôi choáng váng bởi tiếng ồn, giống như có năm trăm cái đồng hồ báo thức cùng một lúc. Chỉ một vài tháng tách biệt đã hoàn toàn xóa sạch sự chịu đựng của tôi cho loại hỗn độn này.

Theo cô, mục tiêu tiếp theo của cô đã nghỉ học cao trung và đang làm việc tại một nhà hàng Ý ở đây.

Nhưng tôi tự hỏi, làm cách nào mà cô có được thông tin đó? Tôi đã không xem xét kỹ lưỡng các phương pháp của cô, nhưng không nghi ngờ gì, cô đã dành rất nhiều thời gian để tìm kiếm mọi thứ.

Nhà hàng được bao bọc bởi các bức tường kính, nên bạn dễ dàng có thể nhìn thấy những gì diễn ra bên trong. Ngồi trên một cái ghế dài ở một vị trí hoàn hảo, tôi cố gắng đoán xem người nhân viên nào là mục tiêu của cô ấy.

Cô ấy đến cạnh tôi sau khi đã thay đồ. Tôi đã bảo cô ấy làm như vậy, vì lang thang với bộ đồng phục ở một nơi đông đúc như thế này có thể khiến cô bị cảnh sát bắt đi.

Nhân viên cửa hàng đó có mắt thẩm mĩ đấy chứ", tôi nhận xét về trang phục của cô. Một cái áo một mảnh và một chiếc áo len **cardigan màu xanh rêu** với đôi ủng. "Cô trông rất trưởng thành trong bộ trang phục đó. Giống như cô có thể đi vào trường cao đẳng vậy."

Lờ đi lời khen của tôi, cô yêu cầu, "Cho tôi mượn cái kính râm đó."

"Cái này?", tôi hỏi, chỉ vào chúng. "Được thôi, nhưng tôi nghĩ nó sẽ thu hút nhiều sự chú ý hơn."

"Tôi không quan tâm. Chừng nào cô ta không biết tôi thực sự là ai, vậy là đủ rồi."

Cô đeo kính lên, nhìn qua tròng đen của cái kính mát và ngồi cạnh tôi, nhìn chằm chằm vào nhà hàng.

"Cô ta kia. Đó là cô ta."

Người mà cô ấy chỉ vào, cũng giống như ngày hôm qua, đập vào mắt tôi không giống là một người nào đó sẽ đi làm hại người khác. Cô ấy là một cô gái khá xinh mà bạn có thể tìm thấy bất cứ đâu.

Khoảng cách giữ mắt của cô ấy có vẻ hơi nhỏ, nhưng khi chúng

khép lại,bạn có thể nói rằng chúng có một khoảng cách hoàn hảo.

Mái tóc nhuộm màu nâu sẫm của cô được cắt ngắn,mang cá tính riêng của cô khi được đặt cạnh bờ môi dày nữ tính và cái mũi nhỏ.

Cô sôi nổi trong cách nói chuyện và cách di chuyển. Một cô gái vui vẻ mà cả người trẻ và người có tuổi sẽ đều yêu mến. Đó là ấn tượng đầu tiên của tôi về cô ấy.

Nhưng chắc rằng, không mọi những kẻ xấu đều có ngoại hình xấu.

“Vậy, cô ta sẽ là nạn nhân tiếp theo trong cuộc trả thù của cô.”

“Đúng vậy. Hôm nay tôi sẽ gết cô ta”, cô bất cẩn nhận xét.

“Một nhát kéo khác “vào” ruột trong khi nói xin chào?”

Cô khoanh tay lại và nghĩ. “Không, những phương pháp như vậy sẽ quá nổi bật ở đây. Chúng ta sẽ đợi cô ta hết ca làm. Có một lối vào cho nhân viên ở phía sau, ngay khi nhìn thấy cô ta chuẩn bị ra về, chúng ta sẽ đi đến gặp cô ta.”

“Không phản đối. Và tôi chỉ cần đợi trong bóng tối thêm lần nữa à?”

“Đúng vậy. Nếu cô ta cố chạy trốn, làm ơn hãy bắt cô ta bằng bất cứ giá nào.”

“Hiểu rồi.”

Chúng tôi không biết khi nào ca làm của cô ấy kết thúc, nên chúng tôi vẫn ngồi trên băng ghế dài và theo dõi.

Cô ăn cây kem hai tầng, còn tôi nhồi vào má mình cá rán với khoai tây chiên, lắng nghe âm thanh của những cây ki ngã xuống cách đây không xa ở bãi bowling. Những cô cậu trẻ vừa có một cú blast quanh chúng tôi.

Cá rán có vị như nó được chiên trong dầu cặn, và khoai tây không được làm nóng đều, nên tôi cũng không ăn nhiều, rửa trôi nó xuống bằng soda.

Một số lúc cô bắt đầu không hhướng chú ý vào nhà hàng mà là vào cái máy gắp thú ở bên kia đường.

Phía sau tấm kính là một đống đồ chơi nhồi bông toàn là con vật, giống như con của gấu và khỉ. Ngay khi tôi quay mặt về phía cô ấy, mắt chúng tôi đụng nhau.

“… lấy cho tôi một con trong số đám đi”, cô yêu cầu. “Dường như cô ta còn làm việc thêm một lúc nữa.”

“Tôi sẽ theo dõi, để cô có thể lấy nó”, tôi trả lời, đưa ví của tôi cho cô ấy. “Tôi sẽ gọi có nếu tôi thấy cô ta làm bất cứ điều gì.”

“Tôi sẽ không thể lấy được nó nếu anh không cho tôi một năm. Anh phải làm điều đó.”

“Nah, tôi cũng thực sự tệ trong mấy cái trò gắp gắp này. Chưa bao giờ gắp trúng được gì từ khi tôi sinh ra.”

“Chỉ cần làm thôi.”

Cô đẩy cái ví về phía tôi và vỗ vào lưng tôi.

Tôi chia nhỏ tờ một ngàn yên tại máy đổi tiền và đứng trước cái cần gắp. Sau khi xác định con khỉ gấu nhồi bông gần chỗ thả và dường như khá dễ dàng để lấy, tôi che giấu sự bối rối của mình và đút vào một xu.

Giá mà cô ấy đi với tôi, để tôi ít nhất nhìn ngầu tí, tôi thở dài. Một cậu sinh viên cao đẳng buồn tẻ đang cố gắng nguyền rủa làm sao để lấy được một con gấu bông vào giữa một ngày trong tuần thật là bi thảm.

Sau khi “thổi bay” 1500 yên, tôi yêu cầu người nhân viên đi ngang qua điều chỉnh các vị trí cho tôi, và sau đó dành hơn 800 yên để cuối cùng cũng đưa được món đồ chơi đó vào lỗ.

Đó là phần thưởng đầu tiên mà tôi từng giành được từ trò gắp thú trong cuộc đời tôi.

Trở lại băng ghế dài, tôi đưa cái túi cho cô ấy, người đã cộc cằn nhận lấy nó, và sau đó, thỉnh thoảng đưa tay vào túi để xác định sự mờ nhạt của con gấu.

Ca làm của người phụ nữ kết thúc vào 6 giờ chiều.

Cô đứng dậy, nói với tôi “Nhanh lên”, và rời khỏi khu vực. Tôi đi ngay theo sau.

Đây là một đêm không trăng, lý tưởng để trả thù. Bãi đậu xe phía sau cũng không sáng, nên không cần phải trốn sau bất cứ thứ gì.

Sau một khoảng thời gian dài ồn ào, tai tôi vẫn đang cố gắng hồi phục, và tôi cảm thấy chân mình choáng váng. Gió lạnh mùa thu thổi

vào cổ tôi. Cảm thấy ớn lạnh, tôi mặc cái áo khoác trên tay vào.

Cô ấy kéo ra một cái hộp da từ túi của mình và lấy ra cái kéo may mà cô đã sử dụng vào ngày khác.

Nhìn nó theo một hướng khác, tôi thấy nó có một hình dạng kì quái. Những cái lỗ trong phần tay cầm nhìn trông giống một đôi mắt đang cong lên giận dữ.

Người phụ nữ không xuất hiện. Khi tôi bắt đầu tự hỏi liệu chúng tôi có đi đến quá muộn không, cánh cửa sau mở ra.

Sau khi thay bộ đồ nhân viên bằng cái áo khoác và chân váy đỏ màu rượu vang, cô trông già dặn hơn so với lúc cô ấy làm việc.

Khi cô ta bắt nạt cô ấy ở trường, tôi nghĩ cô ấy cũng khoảng mười bảy hay mười tám tuổi, nhưng cô ta trông như trạc tuổi của tôi, hoặc trẻ hơn một chút.

Cô ta nhìn vào cô gái đang run rẩy trước mặt với vẻ ngờ vực.

“Cô có nhớ tôi là ai không?” cô ấy hỏi.

Người phụ nữ cẩn thận nhìn mặt cô ấy.

“Hm, xin lỗi, tôi chưa thể nhớ ra được cô…” Cô ta đặt ngón tay lên môi trong khi suy nghĩ.

Vẻ mặt của cô ấy sắc lại. Dường như đang nhắc cho người phụ nữ nhớ lại.

“Ahh, wow. Nếu đó không phải là mày…”

Hai má cô ta thả lỏng ra thành một nụ cười.

Tôi biết vài người cười giống như vậy. Những người coi việc đánh bại người khác là niềm vui lớn nhất của họ.

Mặc cho những nạn nhân kia có thể phản kháng hay không, chúng mặc sứchành hạ những người mà chúng cho là yếu ớt.

Đây là nụ cười của một kẻ đã làm những điều đó để tăng sự tự tin của mình.

Người phụ nữ săm soi cô ấy từ đầu đến chân. Sẽ có sự khác biệt giữa cô gái mà cô ta nhớ so với cô gái bây giờ, và cô ta đang cố xác định những vẻ khác biệt đó để cô ta có thể dùng chúng như lợi thế của

mình.

Cô ta hẳn là đã tưởng tưởng ra cảnh mình sẽ chơi đùa với cô ấy như thế nào.

“Mày vẫn còn sống à, hửm?”, người phụ nữ nói.

Tôi xem xét điều đó có nghĩa là gì. Có phải là “Mày không bao giờ có thứ gì đáng giá để sống vì, nhưng mày vẫn sống hửm?”, hay “Tao cho mày nếm trải vô số cảnh sống dở chết dở mà mày vẫn còn sống à?”

“Không, tao chết rồi”, cô ấy lắc đầu nói. “Và tao sẽ đưa mày đi cùng.”

Cô không cho người phụ nữ thời gian để phản ứng. Một giây sau, cô đâm cái kéo vào đùi của cô ta.

Người phụ nữ hét lên một tiếng khô khốc rồi đổ sụp xuống đất. Cô ấy nhìn xuống người phụ nữ đang quằn quại đau đớn một cách khinh bỉ. Tay áo màu caramel của cái áo khoác của cô chuyển sang màu đỏ.

Nhưng tôi không cử động tí cơ nào khi tôi quan sát. Hôm nay, tôi đã chuẩn bị tinh thần cho việc đó.

Người phụ nữ hít một hơi thật sâu để cố sức gọi giúp đỡ, nhưng trước khi cô ta kịp thốt ra, cô đã "đưa" đôi **loafer** vào mũi của cô ta.

Khi cô ta đang bịn mặt mình và phát ra tiếng kêu nghèn nghẹt, cô lấy ra một công cụ hình dạng giống với cái giũa móng tay và bắt đầu cọ sát nó dọc theo lưỡi kéo. Cô ấy đang mài chúng.

Sau năm lần mài, cô vứt cái giũa và nắm tóc kéo người phụ nữ lên. Người phụ nữ nhìn một cách kinh sợ, và cô đẩy hai cái lưỡi kéo mở toang ra trước mắt cô ta.

Lưỡi kéo chuyển động trước măt trái của cô, phần lưỡi không chuyển động bên mắt phải. Người phụ nữ hoàn toàn dừng lại.

Đó là một đêm ớn lạnh. Mùa đông chưa đến, nhưng hơi thở tôi trắng xóa.

“Mày có gì để nói với tao không?”, cô ấy hỏi

Người phụ nữ, khuôn mặt lấm lem máu từ mũi, liên tục cố gắng kêu gào giúp đỡ, nhưng khó có thể phát âm nên những từ thích hợp.

Cô đối xử với cô ta như một đứa trẻ, có những từ cô không hiểu.

“Cái gì vậy? “Tao không nghe rõ?””

Cô kéo cái kéo trở lại, và khi người phụ nữ cảm thấy nhẹ nhõm khi những lưỡi kéo đã ra khỏi mắt mình, cô đâm cái kéo thật mạnh vào cổ cô ta.

Mục tiêu của cô ấy không phải là cổ họng, mà là động mạch. Khi cô rút lưỡi kéo ra, máu chảy ra. Không phải là như trút nước, mà là tràn ra như lũ.

Người phụ nữ điên cuồng đưa hai tay lên như thể cô ta có thể thử và ngăn không cho máu chảy ra, nhưng vài giây sau, cô ta nhắm mắt lại và ngừng thở trong khi tay vẫn vịn cổ.

“…Tôi lại làm bẩn quần áo nữa rồi”, cô nói trong khi quần áo nhuộm đầy máu tươi, quay lại đối mặt với tôi. “Tôi đã rất thích bộ đồ này.”

“Chúng ta chỉ cần mua một cái mới”, tôi nói với cô ấy.

Tôi đã suy nghĩ rất nhiều về vẻ nhợt nhạt của cô ấy, nhưng sau khi thay bộ đồng phục thường ngày và quay lại tòa nhà, cô lao nhanh về phía phòng tắm cạnh nhà hàng và không đi ra trong một lúc.

Tôi nghe tiếng nôn mửa ở bên trong. Nhưng cũng đủ chắc chắn, cô ấy đang ói.

Xem xét sự thiếu sự lưỡng lự trong việc giết người, phản ứng sau đó của cô bình thường một cách kỳ lạ.

Không giống như những kẻ máu lạnh giết người hàng loạt, cô có sự kinh tởm bẩm sinh dành cho bạo lực. Chắc chắn là như vậy, nếu không cô sẽ không nôn và đôi chân kiệt quệ sau khi cô giết người.

Phải có một sự oán giận cực độ để biến ai đó thành kẻ giết người.

Và về phần tôi. Làm sao tôi có thể bình tĩnh như thê này sau khi chứng kiến một vụ giết người? Tôi có phải là một tên điên loạn không cảm thấy gì khi ở cùng với một tên sát nhân?

Well, ngay cả khi là vậy, những gì đã làm là vấn đề bây giờ.

Tôi đợi cô trên cái ghế sofa tơi tả trong hành lang mờ tối. Cô ấy cuối cùng cũng quay lại sau thời gian đủ để hút ba điếu thuốc. Dáng đi của cô trông rất nặng nề, và mắt thì đỏ ngầu.

Cô chắc đã phải nôn ra hết mọi thứ cô đã ăn trong ngày hôm nay. Đặc biệt là nhờ bộ quần áo trắng tinh của cô, cô trông thực sự giống

như là đã mất đi toàn bộ màu sắc, giống một con ma vậy.

“Cô trông khủng khiếp quá đấy”, tôi đùa với cô ấy.

Cô trả lời với đôi mắt vô hồn, “Tôi đã luôn như vậy.”

“Không phải vậy”, tôi phủ nhận.

Nói đúng ra, chúng tôi nên ra khỏi đó ngay lập tức. Chúng tôi đã giấu “nó” vào một số bụi cây, nhưng chỉ là vấn đề thời gian trước khi cái xác của người phụ nữ được tìm thấy, và cái túi của cô ấy chứa những món vũ khí giết người và những bộ đồ đẫm máu của cô.

Quần áo của tôi cũng có vài vết máu khó nhìn, nên chúng tôi sẽ tạch nếu chúng tôi bị kiểm tra.

Mặc dù vậy, những lời này vẫn tuôn ra khỏi miệng tôi.

“Này, tại sao chúng ta không nhân cái cớ của ngày trả thù hôm nay, thay vào đó làm điều gì đó khác? Cô trông có vẻ kiệt sức.”

Cô gái vuốt mái tóc dài ra khỏi mắt và đột ngột nhìn vào mắt tôi.

“…Ví dụ?”

Tôi nghĩ rằng cô ấy sẽ ngay lập tức từ chối ý tưởng đó, nhưng câu trả lời nghe có vẻ đáng ngạc nhiên. Cô ấy đã quá mệt mỏi.

Tôi nghĩ điều này sẽ ghi vài điểm với cô ấy.

“Chơi bowling đi”, tôi đề nghị.

“Bowling?” Cô nhìn chằm chằm qua những làn bowling đối diện chúng tôi, và mắt cô mở to. “Không phải ý anh là, ở đây, ngay lúc này?”

“Đúng vậy. Chúng ta sẽ giữ hung khí gây án và ở lại hiên trường để chơi blowling. Mọi người chỉ nghĩ rằng tên giết người sẽ quay lại hiện trường, nhưng sẽ không ai ngờ rằng chúng vẫn ở lại hiện trường và chơi bowling.”

Anh có đang nghiêm túc không?, cô hỏi bằng mắt. Vô cùng nghiêm túc, tôi trả lời.

“Không phải là một đề xuất tệ, đúng chứ?”

“…Không, không tệ chút nào.”

Đó là khoảnh khắc mà thị hiếu nghèo nàn của chúng tôi hợp nhau. Ở lại hiện trường và vui chơi. Không còn gì báng bổ người chết hơn như thế.

Sau khi làm thủ tục ở bàn tiếp tân, chúng tôi được nhận giày bowling thứ mà không thể có kiểu dáng nào xấu tệ hơn nữa và đi đến làn của mình.

Như tôi nghĩ, cô ấy dường như không có kinh nghiệm về trò bowling, và thâm chí còn run rẩy ở trọng lượng của quả bóng tám pound. (Nương: khoảng 3,6 kg)

Tôi đi lượt đầu, có ý định cho cô coi cách chơi. Tôi nhắm đến việc đánh ngã không quá bảy ki, và vừa vặn đủ, đánh ngã chính xác bảy. Tôi muốn giữ cú strike đầu tiên cho cô ấy (Nương: strike là đánh ngã hết tất cả các ky, cái này là chắc chỉ chơi 8 ky chứ không phải 10 ky)

Quay lại, tôi nói với cô ấy “Đến lượt cô.”

Cẩn thận xỏ các ngón tay vào trong quả bóng và nhìn trừng trừng vào những cây ky, cô ném với hình dáng ấn tượng và đánh ngã cả tám ky. Cô có một cánh tay tốt, và trọng tâm ổn.

Và trong frame thứ tư, cô có một cú spares, và frame thứ bảy, cô có một cú strike. (Nương: 1 game sẽ có 10 frame và mỗi frame sẽ có 2 lần ném (trừ frame cuối), spare là ném đổ hết các ky trong 2 lần ném và sẽ được cộng điểm = với số điểm ở lần ném kế tiếp

Vd: Frame1: lần 1: 5 ky

lần2: 3ky

Frame2: lần1: 4ky

$5+3+4(\text{điểm thưởng})+4=16)$

Một cảm giác thật hoài niệm. Trong một thời gian ngắn, lấy cảm hứng từ **The Big Lebowski**, Shido thường xuyên lui tới bãi chơi ky một cách ngớ ngẩn. Cuối cùng, điểm số tốt nhất mà anh ta đạt được là vào khoảng 220.

Tôi đứng ngoài cuộc chơi và theo dõi, đôi khi chơi một game với cậu ta. Bất cứ khi nào tôi chơi, lời khuyên chính xác của cậu ta cũng giúp tôi chơi tốt đủ để đôi lúc đạt được 180 điểm. Là một người không say mê cái gì về lâu về dài, tôi nghĩ nhiêu đó là khá tốt.

Để kích thích tinh thần thi đấu của cô, tôi đã nhắm đến một điểm số mà chỉ vừa vặn đủ để đánh bại cô ấy. Đối với những ai khó làm vừa lòng như cô ấy, tôi nghĩ cách này sẽ hiệu quả hơn là mất đi mục đích.

Quả vậy, khi game đấu kết thúc, cô ấy thất vọng theo một chiều hướng tốt.

“Lần nữa”, cô yêu cầu. “Chơi thêm một game nữa.”

Sau khi chơi xong 3 game, khuôn mặt nhợt nhạt của cô đã lấy lại nhiều màu sắc tươi tắn hơn.

Dường như là cái xác chưa được tìm thấy trong khi chúng tôi ở đó. Hoặc có thể là không cho tôi biết, cô ấy đã hoãn việc cái xác bị phát hiện lại.

Dù sao đi nữa, chúng tôi đã có thể vượt qua khoảng thời gian đó một cách êm đềm. Sau khi chơi bowling, chúng tôi đã có một bữa ăn thịnh soạn tại nhà hàng nơi mà người phụ nữ cô giết đã làm việc.

Ngày hôm đó chúng tôi không trở về căn hộ.

Cô ấy nói với tôi rằng mục tiêu trả thù tiếp theo của cô cách đó sáu giờ lái xe. Tôi đề nghị trong trường hợp đó chỉ cần đi tàu cao tốc, nhưng cô ngay lập tức từ chối, thể hiện sự căm ghét với đám đông.

Nếu nó có nghĩa là không đi được các phương tiện công cộng, thì cô ấy muốn ngồi trên một cái ghế thô cứng của một chiếc xe cà tàng trong nửa ngày với người đàn ông đã giết cô ấy.

Cô dường như chưa hoàn toàn hồi phục sau cú sốc giết bạn học cũ. Cũng nhờ sự thiếu ngủ đêm qua của cô, cô đã không đứng vững trên chân mình khi chúng tôi ra khỏi công viên giải trí.

Về phần tôi, tôi đã sống mà không làm gì khác ngoài ngủ trong nhiều tháng nay, nên tôi đang lái xe một cách trống rỗng, và không thể giữ hai mí mắt của mình mở ra hơn nữa chỉ sau 20 phút lái xe.

Một tiếng còi xe làm tôi nhận ra là mình đã ngủ mê đi, tôi đã bất cẩn ngủ gật trong khi đợi đèn đỏ.

Tôi vội vã đạp chân ga và nghe tiếng động cơ gầm lên. Tức tối, tôi vào số rồi nhấn bàn đạp một lần nữa

Khi tôi trừng mắt nhìn qua cô gái để đổ lỗi cho cô vì không đánh

thức tôi dậy, tôi nhận ra cô cũng đang ngủ gật.

Có lẽ sự mệt mỏi đã đánh gục cô ấy, vì cô vẫn ngủ ngon lành mặc cho tiếng còi xe xung quanh và suốt quãng đường chạy ở tốc độ cao sau đó.

Tôi nghĩ thật nguy hiểm khi lái xe như thế này. Tôi xem xét việc dừng xe ở nơi nào đó để nghỉ ngơi, nhưng ngủ nghỉ trong xe như hai đêm trước sẽ không hồi phục được bao nhiêu.

Sẽ tốt hơn nếu tìm một khách sạn nào đó và nghỉ ngơi một cách trọn vẹn.

Tôi tưởng tượng cô ấy sẽ than vãn điều này, như "Không có thời gian. Anh nghĩ chúng ta có thể nghỉ ngơi à?", nhưng nó vẫn tốt hơn là gây ra một vụ tai nạn tẻ nhạt chỉ bởi vì ngủ gật trong khi lái xe.

Dường như là cô không thể sử dụng khả năng trì hoãn của mình dù muốn hay không. Giả dụ, nếu trong khi cô ấy đang ngủ ngon lành, tôi lao ra khỏi làn đường của mình và tông trực diện một chiếc xe tải lớn, liệu cô ấy có thể trì hoãn nó?

Nếu cái chết của chúng tôi là ngay lập tức, không có thời gian cho cuộc sống của cô xẹt qua trước khi mắt cô, hoặc linh hồn cô kịp thét lên "Tôi không thể chịu đựng chuyện này xảy ra.", liệu điều đó sẽ là không thể trì hoãn?"

Thực tế, có lẽ cô cũng không thể tự mình trả lời. Từ những lời mà cô giải thích cho tôi, cô dường như không hoàn toàn nắm bắt hết mọi thứ về khả năng của mình.

Thà xin lỗi còn hơn là hối tiếc. Tôi lái xe đến một nhà trọ dọc theo xa lộ, và để cô ấy ở trong xe, tôi hỏi quầy lễ tân là còn phòng nào không. Tôi được cho biết là chỉ còn một phòng trống với hai giường đơn.

Thật hoàn hảo. Nếu đó là một giường đôi, tôi sẽ phải ngủ trên sàn.

Khi tôi đang điền thông tin vào biểu mẫu. Tôi chợt nhớ ra là mình không biết tên hoặc nơi cô ấy sống. Tôi không thể hỏi cô ấy ngay lúc này, nên tôi đã dùng một cái tên giả.

"Chizuru Yugami". Làm cho cô ấy trở thành em gái tôi sống trong cùng một căn hộ có vẻ như sẽ có ích sau này. Nữ nhân viên tại shop quần áo cũng nhầm lẫn chúng tôi là anh em, nên nó không phải là lời nói dối đáng ngờ.

Tôi quay trở lại xe hơi. Lay cô ấy dậy, và nói rằng “Chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đây trước khi lần trả thù tiếp theo của cô”, và cô ấy đón nhận nó mà không phàn nàn gì.

Mặc dù cô ấy không nói ra, cô chắc vẫn thích ngủ trên một cái giường êm ái hơn là cái ghế xe cứng ngắc.

Đứng phía trước cửa tự động, tôi quay lại và hỏi, “Đó là một phòng đơn cho hai người. Nó có ổn không? Không có phòng nào còn trống cả.”

Cô không trả lời, nhưng tôi quyết định xem nó như là “Tôi không thực sự quan tâm.”

Nội thất rất đơn giản, hoàn toàn phù hợp với một nhà trọ. Trong căn phòng màu ngà voi, có một cái bàn vuông đặt giữa hai cái giường và trên đấy đặt một cái điện thoại, phía trên cái bàn có treo một bức tranh sơn dầu rẻ tiền.

Phía trước hai cái giường cạnh nhau là cái bàn viết, với những đồ vật như một cái chậu và một cái tivi được đặt trên như thể không còn nơi nào khác thích hợp cho chúng.

Sau khi chắn chắn rằng cửa đã khóa, cô lấy cái kéo may dính đầy máu khô ra khỏi túi và bắt đầu rửa nó trong lavabô ở phòng tắm.

Cẩn thận chà sạch các vết bẩn ra, cô lau nhưng giọt nước còn đọng lại với một cái khăn tắm. Rồi cô ngồi xuống một bên của một trong hai cái giường ngủ và âu yếm mài dao với một cái giũa. Công cụ đảm bảo sự thành công cho mục tiêu của cô.

Tại sao lại là kéo? Chuyểnn cái gạt tàn bằng gốm từ bàn viết sang cái bàn cạnh giường ngủ, tôi châm một điếu thuốc rồi suy nghĩ. Tôi cảm thấy còn có nhiều vũ khí nguy hiểm hơn thế nhiều.

Có phải cô không đủ tiền để mua một con dao? Hay là nó nhìn có vẻ không nguy hiểm? Hay là nó dễ mang theo? Hay chỉ còn cái đó ở trong nhà? Hay nó dễ dùng nhất đối với cô? Hay cái kéo này quan trọng với cô?

Tôi hình dung một cảnh tượng. Sau khi bị đánh đập bởi cha và chị gái vào một đêm đông, cô bị nhốt trong một căn nhà kho riêng biệt, run rẩy và khóc.

Nhưng sau một vài phút, cô ngừng khóc và lau nước mắt, sau đó lục lọi trong bóng tối để tìm một công cụ mở khóa ngoài. Cô quen thuộc

với việc biến nỗi buồn thành cơn thịnh nộ, cho cô một chút dũng khí trong sự cô đơn.

Khóc sẽ chẳng giúp được gì. Không ai sẽ giúp cô cả.

Cô cầm một cạnh của ngăn kéo hộp dụng cụ và kéo nó ra, một cơn đau truyền thẳng đến ngón tay cô. Cô rút tay lại theo phản xạ, nhưng rồi lại sợ hãi mò mẫm nắm lấy cái vật đã cắt tay cô, và nhìn nó dưới ánh trăng rót qua khe hở.

Một cái kéo may gỉ sét.

Tại sao lại có một cái kéo ở đây? Cờ lê, tua vít, kiềm, cô có thể hiểu. Có phải những gì trông mảy may giống nhau là bị gộp lại với nhau?

Cô đặt những ngón tay vào phần tay cầm. Với một chút nỗ lực, cuối cùng cô ấy cũng kéo được lưỡi kéo ra.

Không quan tâm đến máu chảy từ ngón tay vào cổ tay mình, cô đã "yêu" cái kéo này. Nhìn vào những điểm sắc bén của cái kéo, cô cảm thấy dũng khí dồi dào bên trong mình.

Mắt cô đang dần quen với bóng tối, cô trở nên có thể ngờ ngợ đoán được có những gì trong cái tủ. Cô tiếp tục tìm kiếm trong hộp dụng cụ từ trên xuống dưới,bất chấp sự kháng cự của các ngăn kéo.

Nhanh chóng, cô tìm thấy cái mà cô đang tìm. Lấy cái giũa, cô khéo léo bắt đầu loại bỏ những vết gỉ trên cái kéo

Cô có tất cả thời gian trên thế giới này.

Một âm thanh kèn kẹt báo điềm gở vang vọng khắp nhà kho trong đêm khuya.

Cô thề, một ngày nào đó. Ngày mà cô sẽ dùng thứ này để đặt dấu chấm hết cho họ.

Tất cả không gì hơn là phỏng đoán của riêng tôi. Nhưng cái kéo đó đương nhiên là làm tôi tò mò.

Cô ấy trở lại từ nhà tắm trong khi mặc bộ đồ ngủ sạch sẽ. Cái áo choàng một mảnh giản dị trông không giống như bộ pajamas của tôi, giống như áo khoác của y tá hay cái gì khác.

Cô đã hoàn thành việc mài sắc cây kéo,và khi cô đưa chúng lên mắt mình để kiểm tra nó gần hơn, tôi hỏi cô ấy, "Tôi có thể xem qua nó không?"

“…Tại sao?”

Câu hỏi hay. Nếu tôi nói chỉ là do tôi tò mò, tôi biết cô ấy sẽ ngay lập tức làm tôi thất vọng. Tôi tìm kiếm những từ ngữ hiệu quả hơn.

Ngay khi cô định đặt nó lại vào trong cái túi da của mình, tôi nói ra.

“Chỉ là tôi nghĩ nó thật đẹp.”

Hình như đó là một câu trả lời chấp nhận được. Cô thận trọng đưa nó cho tôi.Có lẽ cô hài lòng vì công cụ yêu thích của mình được khen ngợi.

Ngồi xuống đối diện cô ấy, tôi đưa nó lại gần mắt mình như cách cô ấy làm. Tôi nghĩ lưỡi kéo đã được đánh bóng sạch như gương, nhưng ngạc nhiên thay, nó không phải như vậy.

Điều quan trọng là những điểm có thể cắt xuyên qua da thịt được mài sắc, mài những chỗ khác chỉ sẽ làm giảm lực của lưỡi kéo.

Chỉ có một lượng tối thiểu gỉ sét bị loại bỏ, tất nhiên, sau đó tôi nhớ ra là cây kéo chỉ bị gỉ trong giả định của tôi.

“Rất sắc bén”, tôi tự nhủ.

Khi bạn có một thứ công cụ, bạn không thể ngăn bản thân hình dung ra cách mình sẽ sử dụng thứ công cụ đó. Nhìn chằm chằm vào cái kéo được được thiết kế nhằm mục đích giết người, tôi đột ngột bị đánh bởi sự thôi thúc đâm ai đó bằng cây kéo này.

Những cái lưỡi kéo này có thể dễ dàng cắt xuyên qua da thịt tựa như cắt trái cây chín vậy.

Tôi tưởng tượng về nó. Tôi muốn đâm một người bằng cái kéo này, vậy, tôi nên đâm ai?

Tất nhiên “ứng cử viên” ngay lập tức được nghĩ đến là cô gái đang bồn chồn ngồi trên phía giường bên kia của tôi, nhìn chằm chằm vào cây kéo mà giờ không còn trong tay cô nữa.

Giống như con gấu bông, cây kéo này làm cô thêm phần an tâm. Có thể cô đã không nhận ra rằng khi mà cô căng thẳng bởi sự bất lực sâu thẳm,vẫn cố gắng hành xử như thể mình vẫn ổn. Có vẻ là như vậy.

Không có vũ khí của mình, cô ấy gần như vô dụng. Tôi nghĩ về điều gì sẽ xảy ra nếu tôi đâm cô ấy ở đây.

Nếu tôi đâm thẳng vào ngực cô, có thể thấy rõ qua những phần không cài khuy của cái áo choàng mà cô đang mặc.

Hoặc nếu tôi đâm vào cổ họng của cô ấy, nó sẽ phát ra một âm thanh dễ chịu như tiếng đàn ly.

Hoặc nếu tôi đâm vào phần bụng mềm oặt hầu như không có tí mỡ nào của cô và khuấy động nó ở bên trong.

Có vẻ như cái kéo của cô gái đã cho tôi sự thôi thúc muốn giết chóc.

Tôi đặt ngón trỏ vào phần tay cầm và quay nó.

Cô nhanh chóng vươn ra và nói "Hãy đưa lại nó đi", nhưng tôi không ngừng quay nó. Tôi tận hưởng sự tưởng tượng tàn bạo của bản thân.

Nếu cô ấy nói như vậy hai lần nữa. Tôi sẽ đưa nó lại, tôi quyết định – Vào thời điểm đó mắt cô đã đổi màu, tôi nên nói nó là một màu u ám. (Nương: Dat moment…)

Đó là một biểu hiện quen thuộc. Ánh mắt mà cô sử dụng khi đối mặt với các mục tiêu trả thù của mình. (Nương: he knew…)

Tôi cảm thấy một chấn động mạnh. Tầm nhìn của tôi lóe lên, và tôi ngã xuống giường. Tôi cảm thấy đau đớn như thể trán tôi bị chẻ ra làm hai.(Nương: He fucked up :v)

Nhờ mùi của tro trên đầu, tôi nhận ra cô ấy đã đánh tôi bằng cái gạt tàn.

Tôi cảm thấy cô đã lấy cây kéo từ tay trái tôi. Tôi đã lo lắng rằng những lưỡi kéo sẽ chĩa vào tôi ngay tức khắc, nhưng may mắn thay, đây không phải trường hợp đó.

Tôi lăn lộn trong đau đớn trong một lúc, sau đó đứng dậy và gạt tro khỏi áo mình.

Tôi chạm vào trán mình để kiểm tra tình trạng của nó và thấy một ít máu trên mấy ngón tay, nhưng chả sao cả, đã đủ máu quấy rầy tôi trong hai ngày qua.

Tôi không vui khi nó dính trên tay. Khụt khịt mũi, nó có mùi giống như sắt gỉ.

Tôi nhặt cái gạt tàn đang nằm trên nền nhà và để nó lại lên bàn. Cô ấy ngồi trên giường của mình, quay lưng lại với tôi.

Tôi như được đánh thức khỏi tình trạng say. Tôi không thể tin tưởng bản thân mình. Tôi có gắng lấy lại bình tĩnh. Nhưng với tất cả những sự việc xảy ra trong vài ngày qua, tôi cảm thấy như mình đang dần mất trí.

Tôi nghĩ tôi đã làm cô ấy tức giận. Nhưng khi tôi chạm vào vai cô ấy để xin lỗi vì trò đùa của mình, cơ thể cô ấy căng cứng trong sợ hãi.

Khi cô quay lại, nước mắt cô chảy dài xuống má.

Cô ấy mỏng mạnh hơn tôi nghĩ. Khi tôi cầm cái kéo với nụ cười đáng sợ đó, hẳn là đã nhắc cô nhớ về những kẻ đã bắt nặt cô.

Ngay khi cô có thể nói rằng tôi sẽ không tấn công cô ấy từ phía sau, cô cuối đầu xuống và lầm bầm.

“…Làm ơn đừng làm như thế nữa.”

“Tôi xin lỗi”, tôi nói.

Khi tôi ngâm mình trong nước nóng từ vòi hoa sen, cái "trán dính tro" của tôi đau rát. Lúc gội đầu, dầu gội thấm vào vào vết thương của tôi.

Đã một thời gian dài kể từ khi tôi bị một vết thương đáng gọi một vết thương. Lần cuối cùng tôi bị chấn thương là khi nào? Tắt vòi sen, tôi tìm kiếm trong tiềm thức của mình.

Phải, ba năm trước, tôi đi loanh quanh cả ngày khi mang một đôi giày không vừa vặn, và cái móng chân to đùng của tôi bung ra, Tôi nghĩ đó là lần cuối cùng.

Nhưng tôi đã rất ngạc nhiên bởi những gì đã xảy ra lúc đó. Điều gì sẽ xảy ra nếu cô ấy không đánh tôi bằng cái gạt tàn? Vì bất cứ lý do gì, ý tưởng "Tôi sẽ giết cô ấy" đã đến với tôi một cách tự nhiên. Thậm chí tôi cảm thấy nó như là nhiệm vụ của tôi.

Tôi tin rằng bản thân mình là người dịu gàng và hoàn toàn không sử dụng bạo lực, nhưng có lẽ tôi đã che đậy xu hướng bạo lực hơn người bình thường, và chúng chỉ đơn giản là chưa có nhiều cơ hội để hiện ra ngoài mặt.

Khi tôi thay đồ ngủ và sấy tóc, điện thoại của tôi rung lên trong túi quần jean đã thay ra của tôi. Tôi không cần phải kiểm tra xem nó là ai. Ngồi trên bồn tắm, tôi trả lời nó.

"Tôi nghĩ anh có thể muốn gọi cho tôi dù sớm hay muộn", cô sinh viên nghệ thuật phân trần.

“Ghét phải thừa nhận, nhưng cô nói đúng," tôi thú nhận. "Tôi đang thực sự rất đau khổ đây."

"Nghe này, tôi đang gọi cho anh bằng điện thoại công cộng", cô ấy nói một cách mơ hồ. "Đó là một bốt điện thoại ở góc phố. Có rất nhiều mạng nhện trên đầu của tôi, và điều đó thật sự gớm chết đi được. "

"Cô gọi cho tôi bằng điện thoại di động của cô khi chúng ta ở ngay bên cạnh nhau, và cô gọi cho tôi bằng điện thoại công cộng khi tôi đang ở xa?"

"Tôi đang đi bộ và trời bắt đầu mưa. Cái bốt điện thoại này là cái đầu tiên tôi để ý khi tôi đi tìm chỗ trú mưa. Anh không có nhiều cơ hội sử dụng điện thoại công cộng trong những ngày này, đúng không? Nhưng tôi không có một đồng xu mười yên, vì vậy tôi đút vào tờ một trăm. Nên hãy nói chuyện một chút, được không? ... Này, chẳng phải anh vừa nói anh đang ở "xa" à? "

"Yeah." Tôi nghĩ tôi có lẽ không cần giải thích về bản thân mình, nhưng tôi tiếp tục. "Tôi đang ở tại một khách sạn, khoảng 5 giờ lái xe từ nhà."

"Hmm. Tôi không thể gọi anh là quý ngài giam-mình-trong-phòng nữa rồi nhỉ?", Cô nói với sự lo âu. "Còn cô gái thì sao? Tiến triển có tốt không?"

"Không, tôi đã làm cô ấy khóc. Cô ấy đánh tôi bằng gạt tàn.Trán tôi đang rỉ máu. "

Cô sinh viên nghệ thuật cười khúc khích. "Anh đã thử làm cái gì đó dâm dục à?"

"Ngay cả khi tôi là loại người như vậy, cô sẽ trở thành nạn nhân của tôi sớm hơn cô ấy."

"Ồ, tôi không biết. Anh có vẻ như thích những cô gái u sầu".

Chúng tôi tiếp tục trò chuyện vu vơ trong suốt cuộc gọi 100 yên. Ngay khi dập máy, tôi đã hoàn toàn sấy khô tóc của mình và rời khỏi phòng tắm.

Tên giết người khóc nhè đang đặt lưng lên giường của tôi. Mái tóc

đen dài và ẩm ướt của cô xõa dài ra trên gối và nệm. Vai cô nhẹ nhàng nâng lên hạ xuống.

tôi nghĩ mình ước cô ấy gặp một cơn ác mộng và bật dậy. Sau đó khi cô ấy đang run rẩy, tôi có thể đưa một vài lời quan tâm lịch thiệp như "Tôi có nên mua đồ uống cho cô không?", Hoặc "Có lẽ máy điều hòa đang nhỏ quá. Tôi chỉnh nó lớn hơn một tí ", ghi được vài điểm với cô ấy

Sau đó, tội ác của tôi sẽ được giảm nhẹ một chút.

Tôi nghĩ mọi việc sẽ thế nào nếu tôi bật TV, tôi có thể nghe về vụ giết người hôm nay, nhưng tôi thấy không cần thiết để kiểm tra.

Tôi kéo cái gạt tàn gốm dính máu của tôi lại gần hơn, lấy một điếu thuốc ra khỏi bàn làm việc, và châm nó bằng cái bật lửa. Hút vào một lượng lớn khói thuốc, tôi giữ trong khoảng mười giây trước khi nhả ra.

Chạm vào vết thương trên trán của tôi làm châm ngòi cho một cơn đau, nhưng nó an ủi như là bằng chứng cho sự tồn tại của tôi.

Áo cardigan xanh rêu:

Loafer:

The Big Lebowski: là một phim hài được sản xuất năm 1998, Jeff Lebowski, một người lười biếng thất nghiệp và đam mê bowling ở Los Angeles, có biệt danh là "Dude". Sau một lần bị nhận dạng nhầm, Dude được giới thiệu với một triệu phú cũng có tên là Jeff Lebowski. Khi người vợ bình hoa của nhà triệu phú Lebowski bị bắt cóc sau đó, ông ta ủy thác việc trao tiền chuộc để giải cứu cô ta cho Dude. Các bạn nên coi phim để hiểu thêm nhé.

Part 3

Chapter 6: Pain, Pain, Go away

Những đám **mây tua cuốn** bao trùm bầu trời giống như cánh của một con chim bồ câu khổng lồ.

Đi qua một cây cầu vòm bắc ngang một con sông lớn um ám và xám xịt bởi cơn mưa đêm qua, chúng tôi đi xuống một con đường nhỏ dọc theo một cánh đồng lúa yên bình lấp lánh ánh vàng óng ánh.

Chỉ vài phút sau khi tái hòa nhập vào đường chính, một thị trấn nhỏ đã hiện ra trong tầm mắt. Các chuỗi cửa hàng quen thuộc được sắp cho thẳng hàng theo một trật tự quen thuộc, như thể được đặt một con tem ở đó.

Chúng tôi dừng xe ở bãi đỗ xe của một tiệm bánh nhỏ và đi ra ngoài để duỗi cơ. Gió thu thổi vào và làm cho mũi tôi có cảm giác ngứa với mùi hăng hắc.

Ra khỏi ghế cạnh ghế lái, mái tóc đen dài của cô ấy nhẹ nhàng đung đưa, lộ một vết sẹo cũ dài khoảng năm centimet từ góc dưới mắt trái của cô.

Đó là một vết thương thẳng và sâu, như bị cắt bằng dao cạo. Cô tình cờ che nó lại bằng tay mình để tránh tôi nhìn thấy nó.

Cô không đưa ra lời giải thích nào, nhưng tôi có chút nghi ngờ rằng nó được gây ra bởi người sẽ là nạn nhân thứ ba của cô ấy.

Một vết thương trên lòng bàn tay, những vết bỏng trên cánh tay và lưng, một vết cắt trên đùi và trên mặt. Tôi nghĩ đấy là tất cả vết thương trên người cô.

Tôi gần như tự hỏi liệu có một cái gì đó về cô làm cho những người khác trở nên quá bạo lực không. Ngay cả giữa bạo lực gia đình và bắt nạt, hầu hết cái vết thương trông rất kì quặc.

Giống như một viên đá nào đó làm bạn chỉ muốn sút nó, hay một cột băng trên mái nhà mà bạn chỉ muốn bẻ, hay một số loại cánh hoa nào đó làm bạn muốn nhổ chúng ra từng cái một… Có những thứ tồn tại trong thế giới này, bất kể tàn nhẫn như thế nào, bạn chỉ cảm thấy muốn phá hủy chúng.

Có lẽ nó cũng giống cô gái này, tôi xem xét. Nó thậm chí có thể giải thích cho cơn bốc đồng đột ngột muốn tấn công cô ấy đêm qua.

Tôi lắc đầu. Đó chỉ là lập luận ích kỉ của kẻ hiếu chiến. Một khái niệm mà chỉ toàn đổ lỗi cho cô ấy. Điều đó không thể nào đúng được

Không vấn đề về những tính chất của cô, không có lý do nào để làm tổn thương cô ấy cả.

Chúng tôi mua bánh sừng bò phô mát nóng hổi, bánh táo, sandwich cà chua, và cà phê cho cả hai người, sau đó thì im lặng ăn trên sân thượng.

Một vài con chim quây thành vòng tròn quanh chân chúng tôi vì những mẩu bánh mì rơi vụn. Phía bên kia đường, bọn trẻ đang đá bóng ở sân chơi. Một cái cây lớn ở trung tâm đổ bóng dài dặc trên thảm cỏ không xanh lắm.

Một người đàn ông với vẻ ngoài khoảng bốn mươi đội cái mũ xám xuất hiện từ cửa hàng và cười với chúng tôi. Ông ta có một mái tóc ngắn, khuôn mặt góc cạnh, và ria mép được tỉa tót gọn gàng. Cái huy hiệu trên ngực ông ta ghi “Chủ sở hữu”.

“Cậu muốn uống thêm café không?”

Chúng tôi đồng ý, và người chủ làm đầy li của chúng tôi bằng một bình chứa café.

“Cậu từ đâu đến?”, ông thân thiện hỏi. Tôi nói cho ông ta tên của thị trấn.

Tại sao?... Vậy chắc cậu đến đây để xem diễu hành hóa trang, tôi cược vậy? Oh, hay là cậu tham gia luôn?”

“Diễu hành hóa trang?” Tôi lặp lại điều ông ta nói. “Có thứ như vậy ở đây à?”

“Ah, vậy cậu thậm chí còn không biết hửm? Cậu may mắn đấy. Nó thực sự là cảnh tượng rất đáng xem. Thực ra là phải xem!. Hàng trăm người hóa trang và diễu hành xuống khu mua sắm.”

“Oh, vậy nó là buổi diễu hành Halloween?”, tôi nhận ra, khi nhìn thấy đại tây dương khổng lồ và quả bí ngô khổng lồ ở trong góc của quảng trường.

”Đúng vậy. Sự kiện này chỉ mới khởi xướng vào ba hoặc bốn năm

trước, nhưng nó đã trở nên nổi tiếng hơn qua từng năm. Tôi bất ngờ khi có nhiều người thích hóa trang đến vậy. Có lẽ mọi người ai cũng có mong muốn trở thành cái gì đó khác mà họ không có cơ hội. Sau một thời gian dài, bạn sẽ chán ngấy khi lúc nào cũng phải trở thành bản thân mình. Ai biết được, có lẽ những người trong trang phục kệch cỡm vì họ có khuynh hướng phá hoại… Thành thật mà nói, tôi muốn bản thân mình tham gia vào lúc nào đó, nhưng chỉ là tôi không thể quyết tâm được."

Sau những nhận xét nửa triết học, người chủ nhìn lại khuôn mặt chúng tôi một lần nữa và hỏi cô ấy với sự thích thú, "Mối quan hệ giữa hai người là gì?"

Cô liếc tôi, xin tôi trả lời thay mình.

"Quan hệ của chúng tôi à? Thử đoán xem."

Ông vuốt ve bộ ria của mình trong khi suy nghĩ. "Một cô gái trẻ và người hầu?"

Một cách so sánh thú vị, tôi vỗ tay hoan nghênh. Chính xác hơn nhiều so với "anh em" hay "người yêu", hơn cả sự mong đợi của tôi.

Trả tiền café, chúng tôi bỏ tiệm bánh lại sau lưng.

Đi theo chỉ dẫn của cô ấy, "Rẽ phải ở đây", "Đi thẳng thêm một đoạn nữa", "… Rồi rẽ trái", chúng tôi đã đến căn hộ của mục tiêu cho lần trả thù thứ ba khi mặt trời đang khuất bóng.

Cảnh xế chiều lúc năm giờ tô điểm thị trấn như bộ phim mờ dần theo thời gian.

Không có không gian mở tại căn hộ, và không có nơi nào chúng tôi có thể đậu xe gần đó, vì vậy chúng tôi miễn cưỡng đậu xe trên một mảnh đất để tập thể dục trong công viên.

Âm thanh cao vút vụng về của tiếng kèn saxophone thực hành đến từ bên kia sông. Có thể đó là một thành viên ban nhạc của trường trung học cơ sở hoặc trường cao trung.

"Tôi có vết thương này trên mặt vào mùa đông năm hai ở trường trung học", cô nói với tôi, cuối cùng cũng đề cập đến vết thương. "Đó là trong tiết học trượt băng mỗi năm một lần. Một trong những tên học sinh đầu gấu mà tại trường trung học nào cũng có, giả vờ mất thăng bằng và cố ý ngã vào chân tôi, làm tôi té nhào xuống. Hơn nữa, sau đó cậu ta còn đá vào mặt tôi bằng một phần của giày trượt. Tôi

cá là cậu ta chỉ mong nó như là một trong những trò quấy rối nhỏ nhặt thông thường của mình. Nhưng giày trượt băng có thể dễ dàng cắt qua được cả ngón tay dù đang mang găng tay. Nên sân băng chuyển sang màu đỏ vì máu của tôi."

Cô ngừng lại. Tôi đợi cô nói tiếp.

"Lúc đầu, cậu ta cứ khăng khăng là tôi bị vấp ngã, và vết thương ấy là do tôi. Nhưng ai cũng có thể nói rằng đó không phải là vết thương mà bạn nhận được do đơn giản là trượt té trên băng. Trong ngày hôm đó, cậu ta đã thừa nhận rằng mình là thủ phạm, dù nó đã được kết luận là một tai nạn. Dù cho rõ ràng là cậu ta đã đá vào mặt tôi một cách có chủ ý, và có rất nhiều học sinh đã chứng kiến cậu ta làm điều đó. Bố mẹ cậu ta đã xin lỗi và trả tiền an ủi cho tôi, nhưng cậu ta, người đã gây ra vết thương sẽ đi cùng tôi trong suốt quãng đời này, như một người vô can.

"Tôi ước mình mang theo giày trượt", tôi nhận xét vu vơ. "Sẽ thật tốt khi gây ra cho cậu ta hai hoặc ba "tai nạn" như thế."

"Thật vậy… Nhưng cây kéo sẽ làm tốt công việc của nó." Tôi nhận ra là mình đã nhìn thấy cô cười tự mãn. "Tôi tin chắc anh ta sẽ khỏe hơn những người khác, nên tôi sẽ cần anh lúc đầu."

"Hiểu rồi."

Sau khi xác nhận rằng cô đã giấu cái kéo may vào trong tay áo của mình, chúng tôi rời xe.

Đi lên cái cầu thang bằng thép của căn hộ, bị gỉ sét màu nâu đỏ sau khoảng thời gian gần ba mươi năm, chúng tôi đứng trước căn phòng của người đàn ông, sau khi tốt nghiệp trung học, đã không tìm được một công việc ổn định.

Cô nhấn vào chuông cửa bằng ngón tay của mình.

Trong vòng năm giây, chúng tôi nghe thấy tiếng bước chân, núm cửa xoay, và cánh cửa mở ra từ từ.

Tôi tiếp xúc bằng mắt với người đàn ông vừa ló ra.

Đôi mắt trống rỗng. Một khuôn mặt màu đỏ khủng khiếp. Tóc quá dài, má thì hóp còn râu ria thì bù xù. Cơ thể gầy trơ xương.

Tôi nghĩ cậu ta làm tôi nhớ đến người nào đó, sau một khắc tôi nhận ra là tôi đang nghĩ đến bản thân mình. Và không chỉ riêng ngoại

hình mà về tổng quát cậu ta còn thiếu sức sống.

“Yo, Akazuki”, Cậu ta nói với cô.

Đó là một giọng khàn. Và đây cũng là lần đầu tiên tôi biết họ của cô ấy là Akazuki.

Cậu dường như không bất ngờ về vị khách viếng thăm đột ngột này. Cậu nhìn vào khuôn mặt của cô, tránh không nhìn vào vết sẹo, và trông có vẻ buồn bã.

“Nếu cậu ở đây, Akazuki”, cậu tiếp tục, “Mình đoán mình là người sắp bị cậu giết nhỉ?”

Cô ấy và tôi nhìn nhau.

“Đừng lo, tớ sẽ không chống cự đâu”, cậu tiếp tục “Nhưng tớ có vài điều muốn nói với cậu trước. Vào đi. Tớ không giữ cậu quá lâu đâu.”

Cậu ta quay lưng lại với chúng tôi mà không đợi chúng tôi trả lời, và trở vào lại phòng trong khi để lại cho chúng tôi vô số câu hỏi.

“Giờ sao?”, tôi hỏi, tìm kiếm hướng đi.

Cô ấy lo lắng về tình huống chưa từng xảy ra này, và bồn chồn giữ chặt cái kéo trong ống tay áo của mình.

Cuối cùng sự tò mò đã chiến thắng.

“Chúng ta chưa cần xử hắn vội. “Chúng ta sẽ lắng nghe hắn nói.” Cô dừng lại. Rồi giết hắn sau cũng không muộn.”

Nhưng nửa tiếng sau, cô ấy sẽ nhận ra sự quyết định của cô ngờ nghệt như thế nào. Nghe hắn nói? Chẳng phải quá trễ để giết hắn à?

Cô cảm thấy ít cảm giác nguy hiểm sắp xảy ra. Chúng ta nên giết cậu ta nhanh nhất có thể.

Bao gồm cả bố cô, cô đã thành công trong ba vụ trả thù tính đến nay. Tôi cho rằng thành tích đó làm cô tự mãn, và sau đó là bất cẩn.

Trả thù rất đơn giản, và nếu tôi cảm thấy như vậy, tôi có thể làm người nào đó chết đơn giản như vậy, đó là cách chúng tôi nghĩ.

Sau khi đi qua nhà bếp với cái cống hôi thối, chúng tôi mở cửa phòng khách. Mặt trời từ hướng tây làm tổn thương mắt chúng tôi.

Dọc theo bức tường của căn phòng khoảng 100 bộ vuông (Nương: khoảng 9,3 mét vuông) là một cây piano điện, và người đàn ông đang ngồi trên cái ghế đẩu quay ngược đặt trước cây đàn.

Bên cạnh cây piano là một cái bàn đơn giản với cái **máy thu bán dẫn** cũ kì và một cái máy tính to lớn. Phía đối diện là một cái **thiết bị khuếch đại tín hiệu điện hiệu pignose và cây Telecaster màu xanh bạc hà với cái logo được khắc axit.**

Cậu ta có vẻ yêu thích âm nhạc, dù tôi nghì cậu ta là người làm việc trong lĩnh vực đó. Tôi không có bằng chứng nào để nói, nhưng những người sống bằng âm nhạc dường như có một bầu không khí đặc biệt về họ. Người đàn ông này không có bầu không khí đó.

“Ngồi ở đâu cũng được”, cậu ấy nói với chúng tôi. Tôi chọn một cái ghế văn phòng, còn cô ngồi trên môt cái ghế đẩu.

Như thể đổi chỗ với chúng tôi (Nương: nãy tk này ngồi, bọn kia đứng, giờ thì ngược lại.), người đàn ông đứng trước mặt chúng tôi. Cậu ta làm một tư thế như sắp làm gì đó, sau đó bước vài bước về sau và chậm rãi khoanh chân ngồi xuống.

“Tớ xin lỗi”, cậu ta nói, đặt tay lên sàn và cúi đầu.

“Hiểu theo một cách nào đó, tớ cảm thấy nhẹ nhõm. Này Akazuki, tớ biết cậu sẽ không tin tớ nhưng kể từ ngày tớ làm cậu bị thương, cô biết đấy, tớ đã lo sợ rằng ngày nào đó, cậu sẽ đến để trả thù tớ. Tớ không thể nào quên được khuôn mặt căm thù, khát máu mà cậu nhìn tớ ở sân băng. Tớ đã nghĩ “Yeah, cô ta *chắc chắn* sẽ trở lại để xử mình vào ngày nào đó.””

Mất một quãng ngắn để nhìn vào biểu hiện của cô ấy, cậu ta đặt trán lên sàn.

“Và bây giờ cậu đã ở đây, Akazuki. Điềm báo tồi tệ của tớ đã trở thành sự thật. Có thể cậu sẽ giết tớ bây giờ. Nhưng sau đó tớ sẽ không phải sợ hãi vào ngày mai nữa. Nó cũng không quá tệ.”

Cô lạnh lùng nhìn xuống gáy của cậu ta. “Đó có phải tất cả những gì cậu muốn nói?”

“Đó là tất cả”, người đàn ông trả lời, vẫn đang trong tư thế tạ lỗi.

“Cậu sẽ không phiền nếu tôi giết cậu bây giờ chứ?”

“…Vâng, không, chờ đã.” Cậu ta ngước lên và thu người lại. Từ phản

ứng ban đầu của mình, tôi nghĩ cậu ta là người đàn ông dũng cảm, nhưng cậu ta không biết lúc nào thì nên bỏ cuộc. “Thành thật mà nói, tớ vẫn chưa chuẩn bị gì. Và tớ chắc chắn cậu muốn biết tớ đã tiên đoán rằng cậu sẽ đến như thế nào, Akazuki.”

“Vì tên tôi đã được bản tin thông báo như là một nghi can?”, cô ngay lập tức giả dụ.

“Không. Tất cả mọi người đã báo rằng chị gái cậu và Aihachi đã bị đâm.”

Aihaichi là tên của người phụ nữ đã làm tại nhà hàng.

“Chẳng phải là đủ thông tin rồi sao?”, cô nói. “Một người nào đó học trong cái lớp đấy có thể đoán ngay rằng tôi là thủ phạm sau khi nhìn thấy hai cái tên đó. Và cậu nghĩ rằng nếu tên giết người là người mà cậu nghĩ đến, cô ta có thể sẽ đến chỗ cậu tiếp theo. Không sai chứ?”

“…Well, vâng, cậu nói đúng.” Cái nhìn chằm chằm của người đàn ông trôi dạt đi đâu đó.

“Và khi cuộc trò chuyện này kết thúc. Cậu nói là sẽ không chống cự đúng không?”

“Nah, tớ sẽ không, nhưng… được thôi, với một điều kiện.”

“Điều kiện?”, tôi lặp lại. Điều này có thể gây rắc rối. Có sáng suốt không khi cứ đồng ý yêu cầu của cậu ta như thế này?

Nhưng cô ấy không cố gắng ngăn cản điều này. Cô tỏ ra thích thú với điều mà cậu ta nói.

“Tớ có một yêu cầu về việc cách mà mình muốn bị giết”, cậu ta nói, giơ ngón trỏ lên. “Tớ sẽ nói cho cậu mọi thứ về cách đó. Nhưng trước hết… hãy để tớ pha café đã… tớ chưa bao giờ chơi giỏi nhạc cụ, nhưng tôi nhận ra là mình thực sự giỏi trong việc pha café. Kì lạ đúng không?”

Cậu đứng dậy và đi vào bếp. Nhưng cái tư thế còng lưng nhìn thật khủng khiếp. Dù tôi có thể nhìn giống y như vậy từ phía bên kia.

Tôi tự hỏi cậu ta có ý gì khi nói “cách mà cậu ta muốn bị giết.” Liệu có phải cậu ta chỉ đơn thuần nói về phương pháp giết người? Hay cậu ta đã phác họa ra một cái chết hơi quá kiểu cách cho cái chết của mình?

Dù sao đi nữa, chúng tôi không có nghĩa vụ phải nghe nó. Nhưng nếu có kèm theo một yêu cầu nho nhỏ là cậu ta sẽ không chống cự, tôi nghĩ nó cũng không quá tệ.

Tôi nghe tiếng nước chảy. Một lát sau, một hương thơm ngọt ngào thoảng qua

“Nhân tiện, anh chàng đeo kính râm, anh là vệ sĩ của Akazuki à?”, cậu ta hỏi từ nhà bếp

“Tôi không ở đây cho cuộc trò chuyện nhàn nhã. Chỉ để đạt được mục tiêu,” cô gắt, nhưng cậu ta lờ cô ấy đi.

“Hmm, bất kể mối quan hệ là gì, tôi vui vì vẫn có ai đó ngoài kia đi chung với kẻ giết người. Làm tớ cảm thấy thật đang ghen tị. Um… Khi tớ còn là một đứa trẻ, họ nói tớ hết lần này đến lần khác rằng, “một người bạn thật sự sẽ ngăn bạn lại khi bạn định làm gì đó sai trái.” Nhưng tớ không nghĩ như vậy. Điều mà tôi phải coi là đúng là ai đó phải ruồng bỏ bạn mình thay vào đó trở thành đồng minh của pháp luật hoặc đạo đức? Tớ nghĩ một người bạn tốt là khi tớ tính làm gì đó xấu xa, và họ tham gia với với tớ cùng trở thành người xấu mà không cần nói lời nào.” (Nương: đây mới là bạn tốt, tui có tí thiện cảm với anh rồi đấy :]])

Cậu ta mang ra hai tách café và một đưa cho cô ấy, một đưa cho tôi. “Cẩn thận, nó nóng lắm đấy,” cậu ta cảnh báo.

Ngay khi tôi chạm tay vào ly, tôi cảm thấy một cú đánh mạnh vào bên đầu tôi. (Nương: tui rút lại câu trên, tui sai rồi.)

Thế giới quay nghiêng 90 độ

Tôi nghĩ là mất một vài phút để nhận ra là cậu ta đã đấm tôi. Một cú đấm rất lực. Có lẽ là dùng dụng cụ, không phải là tay không.

Tôi lắng nghe khi nằm trên sàn, nhưng không thể nghe được bất kì thông tin có ý nghĩa nào trong số các âm thanh mà tôi nghe được. Tôi mở mắt, nhưng tôi không thể ghép các hình ảnh tôi thấy lại.

Điều đầu tiên mà tôi cảm nhận khi lấy lại ý thức là cơn đau do bị đấm, và độ nóng của café đổ trên cẳng chân tôi

Ban đầu, cơn đau không biểu lộ là một cơn đau, nhưng lại như là một cảm giác khó chịu bí ẩn. Với một phút chậm trễ, phía bên đầu tôi cuối cùng cũng cảm thấy như nó đã bị nứt. Tôi đặt tay mình vào khu vực bị đánh và cảm thấy âm ấm.

Tôi cố gắng đứng dậy, nhưng chân tôi không nghe theo lời tôi, tôi nhận ra là cậu ta đã lên kế hoạch ngay từ đầu. Người này đã cảnh giác, canh ngay thời điểm mà chúng tôi không đề phòng.

Tôi đã cố duy trì sự cảnh giác của mình, nhưng tôi đã bị phân tâm khi cậu ta đưa tôi tách café. Tôi nguyền rủa sự ngu ngốc của mình.

Cái kính râm của tôi đã văng ra, có lẽ là khi tôi bị đấm. Tôi dần dần có thể tập trung mắt của mình và ghép những mảng hình lờ mờ lại với nhau. Sau đó, cuối cùng tôi cũng hiểu những gì đang xảy ra vào lúc này.

Cậu ta đang ngồi lên cô ấy, Cây kéo mà đáng ra cô sẽ đâm vào người cậu ta đang nằm chỏng chơ trên sàn cách họ một khoảng.

Cô bị khóa cả hai tay, cố chống cự, nhưng đã rõ ai là người đang có ưu thế.

Cậu ta nói với đôi mắt đỏ ngầu. “Tao đã luôn theo sau mày từ hồi trung học, Akazuki. Chưa bao giờ nghĩ tao có cơ hội như thế này. Mày vờn tao như mèo vờn chuột, và cho tao một cái cớ để yêu cầu tự vệ? Giờ nó là một lựa chọn dễ dàng, bạn tôi.”

Cậu ta giữ chặt hai tay cô ấy tì vào đầu cô ấy bằng tay phải, và với tay trái của mình, túm lấy cái cổ áo và xé toạc những cái nút áo trên cái áo blouse của cô

Cô không chịu bỏ cuộc vẫn vùng vẫy hết khả năng của mình. “NGỪNG ĐỘNG ĐẬY LẠI!”, cậu ta hét lên, đấm vào mắt cô ấy. Hai lần, ba lần, bốn lần

Tôi sẽ giết hắn, tôi thề. (Nương: lên lên lên lên!!!)

Nhưng chân tôi không đồng tình với ý nguyện của tôi, và tôi lại đổ sụp xuống sàn nhà. (Nương: …)

Sự trừng phạt cho chiều hướng tự giam-mình-trong-phòng của tôi. Sáu tháng trước, tôi có thể di chuyển ít nhất là tốt hơn một chút so với lúc này.

Âm thanh khiến hắn ta quay lại. Hắn nhặt cái gì đó từ điểm mù của tôi. Một cây baton có thể kéo dài với màu đen lộng lẫy. (Nương: giống cái cây mà thầy cô chúng mình hay kéo dài ra để chỉ trên bảng í)

Vậy hắn sẽ đánh tôi bằng cái đó. Thật là một sự chuẩn bị tốt.

Khi cô ấy chớp lấy thời cơ để cố gắng nắm lấy cái kéo, hắn ta vung cây baton xuống đầu gối cô ấy. Một âm thanh ảm đạm. Một tiếng thét ngắn. Sau khi xác nhận cô gái đã bất động, hắn bước đến chỗ tôi

Hắn ta đạp gót chân của mình lên tay phải, tay mà tôi đang cố gắng dùng đứng lên. Ngón giữa, hoặc ngón đeo nhẫn của tôi, hay có thể là cả hai, tạo ra một âm thanh ẩm ướt của tiếng đũa gãy răng rắc.

Hai chữ "ow" tràn ngập tâm trí tôi hàng trăm lần, và tôi không thể di chuyển cho tới khi tôi tiếp tục từng ngón một. Mồ hôi chảy ròng ròng xuống tôi, và tôi rên rỉ như một con chó.

"Đừng can thiệp. Chúng ta mới chỉ bắt đầu phần thú vị thôi mà."

Sau khi cảnh báo, hắn nắn chặt cây baton và quất tôi hết lần này đến lần khác. Đầu, cổ, vai, tay, lưng, ngực, hông, ở khắp mọi nơi

Những khúc xương của tôi kêu lên cọt kẹt sau mỗi cú đánh, và ý chí kháng cự chậm rãi rời bỏ tôi.

Dần dần, tôi có thể xử lí cơn đau của tôi một cách khách quan. Tôi không cảm thấy đau đớn, tôi cảm thấy "nỗi đau mà cơ thể tôi cảm thấy." Bằng cách đặt thêm đệm ở giữa,nó trở nên xa cách với tôi.

Hắn gấp cây baton lại, giắt nó lên thắt lưng mình, và từ từ ngồi xổm xuống, vẫn đang đứng trên bàn tay cựa quậy của tôi. Hắn dường như chưa mệt trong khi làm tôi tổn thương.

Tôi cảm thấy cảm giác ớn lạnh nơi ngót út của mình.

Khoảnh khắc mà tôi nhận ra cảm giác ấy có nghĩa là gì, mồ hôi tôi đổ như thác.

"Có một cây kéo thật sự sắc bén ở đây," hắn thốt lên ngưỡng mộ

Hắn ta dường như được thắp sáng bởi sự phấn khích. Dường như là không thể ngăn các hành vị bạo lực của hắn nữa.

Những người trong tình huống như vậy không biết đến do dự. Hơn nữa, hắn đang ở trong tình huống mà hành vi bạo lực của hắn có thể xem là hành động tự vệ. Nếu cần, hắn có thể thoát tội với cái cớ đó.

"Đây có phải thứ mà mày định đâm tao không?", hắn nói trong khi thở dốc.

Nói xong, hắn dồn lực vào phần tay cầm. Lưỡi kéo cắt vào phần thịt của ngón út tôi.

Tôi tưởng tượng ra cảnh nỗi đau sẽ kéo đến sau khi phần da ngoài bị cắt. Hình ảnh ngót út của tôi sẽ rơi khỏi bàn tay tôi như một con sâu bướm xuất hiện đằng sau mí mắt tôi.

Phần dưới cơ thể tôi mất đi sức mạnh, như thể tôi đã rơi xuống một vách đá. Tôi đã sợ hãi.

“Liệu có ai sẽ chú ý nếu một tên giết người bị mất một hoặc hai ngón tay không nhỉ?”

Có thể hắn nói đúng, tôi nghĩ.

Ngay sau đó, hắn dồn toàn lực nắm vào tay cầm của kéo.

Đó là một âm thanh khủng khiếp. Nỗi đau truyền thẳng đến não tôi, và cơ thể tôi như bị lấp đầy bởi hắc ín.

Tôi hét lên, tuyệt vọng vùng vẫy để thoát ra, nhưng chân của hắn vẫn ở đó cứ như bị tật. Tầm nhìn của tôi mờ dần, một nửa đã chìm trong bóng tối. Dòng suy nghĩ của tôi dừng lại.

Nó bị cắt rồi, tôi nghĩ. Nhưng ngón út vẫn còn trên tay tôi. Dù cho xương có thể nhìn thấy qua các vết thương ở bên cạnh và nó có màu đỏ đậm, lưỡi kéo của cái kéo may vá không thể cắt được nó.

“Aw, tao nghĩ là xương quá cứng để cắt bằng kéo nhỉ,” hắn tặc lưỡi nhận xét.

Dù cho cô ấy sốt sắng mài sắc các điểm, có lẽ cô ấy đã không quan tâm đến những cái cạnh sắc đó

Hắn dồn sức vào cây kéo một lần nữa, cắt vào khớp thứ hai của ngón út tôi. Tôi cảm nhận được lưỡi kéo chạm vào xương mình.

Cơn đau làm não tôi tê liệt. Nhưng ít nhất nó không phải là cơn đau không xác định được. Nó không khiến tôi ngừng suy nghĩ.

Nghiến răng, tôi lấy chìa khóa xe từ túi của mình ra và để nó lọ ra khỏi nắm tay.

Hắn nghĩ rằng hắn đã giữ được tay thuận của tôi. Hắn không biết là tôi thuật tay trái.

Tôi đẩy mạnh cái chìa khóa vào cái chân đang đè lên tay tôi. Sức mạnh đó thậm chí làm tôi ngạc nhiên.

Hắn rống lên như một con thú và nhảy ra sau. Trước khi hắn có thể

với được cây baton ở thắt lưng, tôi nâng mắt cá chân của hắn lên và ném hắn ta làm mất thăng bằng.

Trong khi ngã xuống, hắn bị đập mạnh vào gáy. Hắn sẽ không thể chống cự trong ít nhất là ba giây, và giờ là đến lượt của tôi.

Tôi hít một hơi thật sâu. Bây giờ, tôi phải ngừng tưởng tượng, đó là chìa khóa để từ bỏ tất cả sự do dự.

Trong vài giây kế tiếp, tôi không thể tưởng tượng cơn đau của ngón út. Tôi không thể tưởng tượng được nỗi đau của hắn, tôi không thể tưởng tượng được sự tức giận của hắn.

Tôi ngồi lên người hắn và đấm hắn ta mạnh đến nỗi có thể làm gãy răng cửa. Sự va chạm của xương tách khỏi da vang khắp căn phòng với một nhịp điệu cố định.

Nỗi đau trong đầu và ngót út của tôi như đổ thêm dầu vào lửa giận của tôi. Nắm tay của tôi đã đẫm máu của hắn. Tôi dần mất cảm giác của cánh tay mà tôi dùng để đấm hắn. Nhưng vậy thì sao? Tôi vẫn tiếp tục giáng xuống cơn mưa đấm.

Chìa khóa là không do dự, chìa khóa là không do dự, chìa khóa là không do dự. (Nương: main điên cmnr :v)

Cuối cùng, hắn cũng ngừng kháng cự. Còn tôi thì hoàn toàn hụt hơi.

Tôi đứng dậy khỏi người hắn và đi lượm cái kéo cạnh bên hắn, nhưng tay trái tôi đã bị tê liệt vì đã siết tay quá chặt. Tôi cúi xuống và miễn cưỡng nắm nó bằng tay phải, nhưng các ngón tay tôi quá run rẩy để có thể tóm gọn nó.

Trong khi tôi đang mò mẫm xung quanh, hắn đứng dậy và đá vào lưng tôi, và đi đến lấy cây kéo.

Tôi thần kỳ né được cây baton đang ngoặt về phía tôi khi tôi quay lại. Nhưng lại mất thăng bằng, tôi hoàn toàn không thể tự vệ cho đòn kế tiếp.

Hắn đá vào bụng tôi. Tôi mất hơi, nước dãi nhỏ ra khỏi miệng, và khi tôi ngước lên sẵn sàng cho một tràng baton sẽ tới trong vài giây, thời gian dừng lại.

Nó dừng lại như vậy.

Sau một lúc, hắn sụp xuống nền nhà. Cô gái cầm cây kéo vấy đầy

máu trên tay nhìn xuống hắn một cách trống rỗng.

Hắn tuyệt vọng bò đến chỗ tôi, hoặc chạy trốn khỏi cô gái hoặc tìm kiếm sự giúp đỡ của tôi. Cô cố gắng đuổi theo nhưng sẩy chân và vấp ngã bởi vết thương ở đầu gối cô. Nhưng cô ngẩng mặt lên, và bất chấp bò theo sau người đàn ông bằng tay của mình.

Nắm chặt cây kéo bằng cả hai tay, đâm sâu vào lưng của hắn ta bằng tất cả sức lực của mình.

Lần nữa, lần nữa, lần nữa. (Nương: main nữ cũng điên cmnl rồi lol)

Thật là ồn ào bên trong bức tường xám xịt trong phòng của một khu chung cư. Tôi sẽ chẳng bất ngờ nếu cảnh sát xuất hiện.

Cả tôi và cô ấy đều nằm im bất động bên cạnh các xác của người đàn ông.

Nỗi đau và sự mệt nhọc của cả hai chẳng là vấn đề gì. Chúng tôi chỉ cảm thấy cảm giác quan trọng nhất là "chiến thắng trận chiến." Thương tổn và kiệt sức chỉ là để lót đường đưa tới thành công đó.

Lần cuối cùng mà tôi cảm thấy hài lòng như này là khi nào? Tôi lục lọi kí ức của mình, nhưng tìm kiếm ngay cả trong mọi ngóch ngách và xỏ xỉnh nào cũng không tìm thấy trải nghiệm nào làm tôi cảm thấy như chiến thắng lần này.

Sự hài lòng mà tôi cảm thấy khi ném được một cú bóng hoàn hảo ở trận bán kết trong những ngày còn chơi bóng chày thật là tầm thường so với điều này.

Tôi không cảm thấy dù chỉ một tí hờ hững nào. Tôi cảm thấy như mình đang sống.

"Tại sao cô không trì hoãn nó?", tôi hỏi. "Tôi nghĩ cô chắc chắn sẽ trì hoãn ngay khi mọi việc chuyển hướng xấu."

"Bởi vì tôi không thể hoàn toàn tuyệt vọng," cô trả lời. "Nếu tôi bị tấn công khi một mình, nó sẽ được kích hoạt. Nhưng từ khi có anh ở đây, tôi không thể từ bỏ được hy vọng rằng anh có thể lo liệu được điều gì đó."

"Well, yeah. Tôi đã làm được."

"… Ngón tay anh ổn không?", cô lí nhí hỏi. Có thể cô cảm thấy hơi có lỗi bởi những vết thương gây ra trên ngón út của tôi bằng kéo của

mình.

“Không sao,” tôi mỉm cười. “Nó chỉ đáng là vết xước so với những vết thương mà cô đã nhận.”

Mặc dù tôi tuyên bố như vậy, thật lòng, tôi vẫn còn nghĩ về sự mờ nhạt của đau đớn. Nhìn vào ngón út mà hắn ta đã cố gắng cắt một lần nữa gần như làm tôi buồn nôn. Tất cả bị cắt nhỏ bởi cây kéo, nó giống như... một vật *trông* như ngón út.

Yosh, tôi nghĩ, đảo cơ thể đau nhức của tôi đứng dậy. Chúng tôi không thể ở đây mãi được. Chúng tôi phải trốn đi

Tôi nhặt cái kính râm và đeo nó lên, thận trọng với vết thương ở phía đầu.

Đưa vai cho cô gái bị chấn thương đầu gối, chúng tôi rời khỏi căn hộ.

Bên ngoài thật là ảm đạm, và còn lạnh lẽo. So với căn hộ chung cư đẫm máu, không khí có mùi như một ngọn núi tuyết.

May mắn thay, thậm chí không có một ai đi ngang qua chúng tôi trên đường đến bãi đậu xe. Nghĩ về việc khi tôi trở về, tôi sẽ đi tắm, băng bó vết thương, và ngủ ngon lành, tôi lấy chìa khóa ra khỏi túi vào đưa vào xi lanh.

Nhưng chìa khóa dừng lại giữa chừng, nó không vừa với tất cả các rãnh.

Tôi nhanh chóng nhận ra tại sao. Khi tôi đâm nó vào chân hắn, nó va chạm với xương và bị biến dạng.

Tôi cố gắng ép nó vào, sau đó cố đặt nó lên cái gờ đường (Nương: mấy cái chỗ nhô lên trên đường để giảm tốc độ í) và đạp lên nó để làm nó thẳng ra, nhưng vô ích.

Quần áo của tôi và cô ấy đều dính đầy máu, và vài vết bầm tím và vết cắt đáng chú ý trên mặt chúng tôi. Ngón tay tôi vẫn đang rỉ máu, và cô ấy đã phải chạy bằng đôi tất đen của mình.

Niềm hy vọng của chúng tôi trong hoàn cảnh này là cái ví và điện thoại di động trong túi áo khoác của tôi. Nhưng chúng tôi không thể bắt taxi trong khi “ăn diện” thế này. Và đồ thay của chúng tôi đều đang mang trên người.

Tôi đá chiếc xe trong tức giận. Run lẩy bẩy vì đau và vì lạnh, tôi cố

gắng tìm cách. Trước bất cứ thứ gì khác, chúng tôi phải làm điều gì đó với vẻ ngoài đáng ngờ này của cả hai.

Tôi không thể yêu cầu các vết thâm tím và vết thương được chữa khỏi ngay lập tức, nhưng chúng tôi có thể ít nhất là thay đồ không? Hai người dính đầy máu và thâm tím khắp người như thế đi mua quần áo từ tiệm… Chúng tôi rõ ràng là sẽ bị tóm.

Chúng tôi không thể mua quần áo vì bộ dạng của chúng tôi. Trộm đồ từ nhà của người nào đó? Không, nó quá mạo hiểm khi đến gần một khu dân cư như này.

Tôi nghe tiếng nhạc cách đây không xa. Một âm thanh kì lạ, tuy là một bài hát vui tươi và ngớ ngẩn.

Tôi nhớ lại những lời của người chủ tiệm bánh.

“Hàng ngàn người mặc y phục diễu hành xuống khu mua sắm.”

Tối nay là một cuộc diễu hành Hallowen. (Nương: ý trời)

Tôi chạm vào khuôn mặt cô ấy, và dùng máu từ ngón út của mình, vẽ một đường cong màu đỏ lên má của cô.

Cô nhanh chóng đoán ra ý định của tôi. Cô xé ống tay áo của áo blouse, và dùng cây kéo để cắt lung tung các đường viền trên vai và chân váy. Tôi cũng dùng cây kéo để cắt cổ áo sơ mi và quần jeans

Chúng tôi trở thành những xác sống.

Chúng tôi nhìn đều ổn. Chính xác như những gì chúng tôi cố đạt được. Với việc bổ sung thêm quá nhiều sự phá hoại, những vết thâm và ngay cả những vết máu chỉ có thể được coi như là thứ trang điểm rẻ tiền

Điều quan trọng bây giờ là biểu hiện của chúng tôi.

“Nếu có ai đó đi về phía cô, hãy làm một khuôn mặt như thể muốn nói, “Dĩ nhiên là tôi biết là mình dị.”” Tôi giả cười như một ví dụ.

“…Giống vầy, hả?” cô nhếch môi lên thành một nụ cười gượng gạo.

Phản ứng của tôi đến muộn, bởi vì trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, tôi cảm thấy ảo giác rằng cô ấy đang thật sự cười với tôi. “Đúng vậy, hoàn hảo,” Tôi nói với cô ấy.

Chúng tôi đi xuống con hẻm dẫn đến phố chính. Âm nhạc dần trở

nên rõ hơn. Tiếng ồn chồng chất không ngừng khi chúng tôi bước đến, cuối cùng nó to đến nỗi có thể cảm thấy trong dạ dày của tôi.

Chúng tôi có thể nghe hướng dẫn ở đây và ở đó hét lên từ những cái loa. Mùi kẹo ngọt thoáng qua.

Điều đầu tiên đập vào mắt tôi khi chúng tôi ra khỏi ngõ là một người đàn ông cao lớn có khuôn mặt nhợt nhạt. Trái ngược với nước da của anh, môi anh ta đỏ rực.

Má anh ta bị xé rách, nướu mở rộng. Cặp mắt nằm ở hốc mắt đen hoắm nhìn chằm chằm vào chúng tôi ở giữa nhũng kẽ hở của mái tóc xoăn.

Bộ trang phục tuyệt nhể. Người đàn ông miệng rộng dường như cũng nghĩ như vậy khi nhìn vào chúng tôi.

Anh ta mỉm cười với chúng tôi và hé miệng mình ra, rõ rằng rằng răng và nướu chỉ là được sơn cẩn thận trên má anh ta. Tôi mỉm cười đáp lại.

Chúng tôi cảm thấy tự tin hơn ngay lập tức, và bắt đầu tự hào rảo bước xuống phố. Nhiều người nhìn chúng tôi với vẻ không cởi mở, nhưng tất cả họ đều chấp thuận “trang phục” của chúng tôi.

Có tiếng nói ngưỡng mộ và tán dương ở đây và ở kia. Rất thật, họ nói. Vâng, thường thôi. Nó đều là những vết thương thật, vết bầm tím thật, máu thật. Cô kéo lê chân mình về phía trước trong đau đớn, nhưng thậm chí đó cũng chỉ là diễn dưới góc nhìn của họ.

Cuộc diễu hành hóa trang đã lên đường. Các vỉa hè tràn ngập khán giả, làm cho nó tiến một vài mét cần khá là nhiều quyết tâm, và họ chỉ có thể nhìn thấy một phần của cuộc diễu hành.

Vào lúc này, tôi chú ý một nhóm khoảng 20 người đang mặc trang phục liên quan đến các bộ phim kinh dị.

Dracula, Jack the Ripper, the Boogeyman, Frankenstein, Jason, Sweeney Todd, Scissorhands, cặp song sinh của The Shining… Có những bộ cũ và bộ mới.

Vì lớp hóa trang, tôi không thể nói chính xác tuổi của họ, nhưng tôi có thể nói rằng họ khoảng hai mươi đến ba mươi tuổi. Mặc dù có một vài bộ trang phục có độ chính xác đủ sai với bản gốc, những người khác chỉ đơn giản là giảm thấp nguồn vật liệu.

Dọc hai bên đường là hai hàng đèn lồng dài vô tận, với đôi mắt được thắp sáng và miệng chứa đầy kẹo. Những cái lưới giống mạng nhện được mắc giữa các cây, và một vài còn nhện khổng lồ cũng treo ở đó.

Một nửa số trẻ em ở trên phố đang cầm những quả bóng bay màu cam, đội cái mũ ba sừng màu đen và khoác áo choàng phù thủy.

“Này!”

Quay lại khi bị vỗ vào vai, tôi nhìn thấy một người đàn ông với khuôn mặt quấn băng.

Lý do duy nhất mà tôi không chạy ngay lập tức là vì tôi cảm thấy nó không phải là giọng nói mà tôi chưa từng nghe trước đây.

Người đàn ông tháo băng để chúng tôi thấy mặt. Đó là chủ cửa hiệu bánh, người đã nói cho chúng tôi và cuộc diễu hành Halloween.

“Hừm, cậu không phải là loại người như vậy. Cậu nên nói với tôi nếu cậu tham gia,” ông đùa, đẩy tôi một cái nhẹ.

“Chẳng phải ông là người nói vói chúng tôi rằng ông sẽ không tham gia?

“Ưm,” ông ấy cười với sự bối rối. “Cậu đã rời khỏi cuộc diễu hành này?”

“Yeah. Còn ông?”

“Đã có thời gian của tôi trong ánh đèn sân khấu. Tôi ngạc nhiên trước tất cả những người này. Tôi đã bước năm bước rồi đấy.”

“Năm ngoái có nhiều người coi như vầy không?”

“Không, đây thật sự là một bước tiến lớn. Ngay cả những người dân địa phương cũng khó có thể tin được.”

“Tôi luôn nghĩ là Haloween không có nhiều cơ hội ở Nhật, nhưng…” Tôi nhìn xung quanh. “Khi nhìn thấy điều này, tôi nghĩ nó không phải trong trường hợp đó chút nào.”

“Mọi người đều thích giao tiếp ẩn danh, cậu biết đấy. Nó phù hợp với bản chất thật.”

“Ưm, liệu có của hàng quần áo cũ nào ở đây không?”, cô ấy cắt ngang. “Tôi vô tình để cái túi đựng đồ của tôi trên tàu rồi. Tôi không thể về nhà khi trông như thế này, nên chỉ là tôi cần mua vài bộ khác

để mặc. Nhưng thật khó để chạm tay vào những bộ đồ mới với bàn tay dính sơn của tôi, ngay cả khi lớp sơn đã khô, nên tôi thích một của hàng bán đồ cũ hơn…

“Khá là không may nhỉ,” ông ta nhận xét, và suy nghĩ trong khi nghịch dải băng của mình. “Một cửa hàng bán đồ cũ… Tôi nghĩ nên có một cái cuối con đường có mái vòm ở đầu kia.” Ông ấy chỉ vào phía sau chúng tôi.

Cô ấy cúi đầu và kéo tay áo tôi.

“Cậu đang vội à?”

“Vâng, có người đang đợi chúng tôi,” tôi trả lời.

“Tôi hiểu rồi, tệ nhỉ, tôi muốn nói chuyện thêm chút nữa…”

Người chủ đưa bàn tay phải quấn băng ra cho một cái bắt tay.Xem xét các vết thương của mình, tôi do dự. Nhưng vẫn kiên quyết nắm lấy tay ông ta. Không một phút chậm trễ, ông ấy mạnh bạo nắm lấy tay tôi, bao gồm cả ngón út.

Máu rỉ qua băng. Tôi chịu đựng và cười giả lả. Cô ấy cũng tình cờ bắt tay với ông ấy.

Con đường mái vòm đặc biệt đông đúc, và mất gần mười phút để đi đến shop quần áo khoảng 12 mét.

Đó là một nơi nhỏ với sàn nhà kêu lên cọt kẹt với mỗi bước đi. Chúng tôi nhanh chóng chọn đồ, đặt chúng vào giỏ, và đi đến quầy thanh toán. Cô ấy không phải chịu đau đớn trong khoảng thời gian này.

Người nhân viên đang đeo một cái mặt nạ trắng dường như đã quen với những người khách như chúng tôi, và hỏi “Anh có phiền không nếu tôi chụp một tấm?”

Tôi đưa ra một số lý do để từ chối anh ta và lấy ví ra, và được nói rằng “Oh, nó giảm nửa giá cho Haloween.” Hình như là giảm giá cho khách hàng hóa trang.

Chúng tôi muốn thay đồ ngay lập tức, nhưng trước tiên chúng tôi phải rửa sạch máu trên cơ thể của mình.

Nghĩ về phương hướng hành động tốt nhất sẽ là sử dụng một nhà vệ sinh đa chức năng, chúng tôi tìm kiếm các tòa nhà cho thuê và các

cửa hàng bách hóa nhỏ, nhưng chúng đã được sử dụng ở mọi nơi chúng tôi quay lại. Có lẽ mọi người sử dụng chúng để mặc và thay trang phục của mình.

Mệt khi phải bước đi, tôi tự hỏi liệu chúng ta chỉ cần mua một body sheet (Nương: tui cũng chả biết là gì :v) và từ từ lau sạch thân mình với nó. Nhưng khi tôi ngước lên, giữa các tòa nhà, tôi nhìn thấy một cái tháp đồng hồ lớn trên mái nhà của trường trung học.

Nhảy qua hàng rào, chúng tôi đột nhập vào khuôn viên trường. Một khu vực tắm rửa ở sau tòa nhà, bao phủ bởi cây chết khô và không có ánh sáng, là nơi hoàn hảo để bí mật để làm sạch mình.

Nơi này là đã được coi là một khu lưu trữ, với nhiều tàn dư từ các lễ hội văn hóa nằm rải rác xung quanh. Một sân khấu kịch, trang phục hoạt hình, biển hiệu, lều bạt, những thứ tương tự.

Tôi cuộn áo sơ mi của mình lên và ngâm tay và chân mình trong nước lạnh đến tê cóng. Tôi lấy cục xà phòng hương chanh gần vòi nước, làm nó sủi bọt, và lau chùi vết máu.

Máu khô không thể chà sạch dễ dàng, nhưng tôi kiên nhẫn cọ rửa, và nó sớm đạt đến một mức độ nhất định về sự sạch sẽ. Bong bóng xà phòng thấm vào vết cắt trên ngón út của tôi

Nhìn sang bên cạnh mình, tôi thấy cô ấy đang cởi cái áo blouse ra và đang quay lưng lại với tôi. Đôi vai mảnh khảnh chi chít những vết bỏng của cô lộ ra. Tôi vội vàng quay lưng lại như cô ấy và cởi áo sơ mi của mình ra.

Răng tôi kêu lên lập cập bởi cái lạnh của việc phơi bày làn da đẫm nước của mình trước gió đêm. Vật lộn để cục xà phòng cứng sủi bọt, tôi lau sạch cổ và ngực của mình, và mặc cái áo sơ mi của cửa hàng quần áo có mùi giống cây.

Vấn đền cuối cùng là tóc. Máu đã đông lại trong mái tóc dài của cô ấy, và nước lạnh sẽ không thể rửa sạch nó. Khi tôi đang xem xét chúng tôi có thể làm gì, cô lấy cây kéo ra khỏi túi của mình. (Nương: no no no)

Giống như tôi nghĩ rằng cô sẽ không thể nghĩ ra điều đó, cô ấy cắt ngắn mái tóc dài xinh đẹp của mình. Trông như cô cắt đến 20 centimet ngay lập tức. Cô ném mớ tóc trên tay mình vào gió, và nó nhanh chóng biến mất trong bóng tối. (Nương: hic, về đâu mái tóc người thương :v)

Ngay khi chúng tôi hoàn toàn thay đồ xong, chúng tôi đã lạnh đến thấu xương. Cô ấy vùi mặt vào trong cổ áo của cái áo khoác len, còn tôi thì đang run rẩy trong cái áo khoác vải bông với phecmơtuya kéo đến tận cổ, chúng tôi rảo bước đến ga tàu.

Trên đường đi, cô ấy bỏ cuộc vì vết thương ở chân, nên tôi đã đi hết quãng đường còn lại với cô ấy trên lưng.

Trong khi cố gắng mua vé, giữa đám đông, tôi nghe thấy thông báo về chuyến tàu đến. Đi nhanh qua cầu thang, chúng tôi lên con tàu tỏa ra ánh sáng chói lọi.

Đi bộ 20 phút sau và mua vé ngồi ở ga đó, chúng tôi chuyển sang tàu cao tốc. Sau khi ngồi trên tàu khoảng 2 giờ, chúng tôi xuống và lại lên xe lửa.

Đến lúc này, tôi đã đạt đến giới hạn kiệt sức. Không quá ba mươi giây sau khi chúng tôi đi đến chỗ của mình, tôi ngủ thiếp đi

Tôi cảm thấy sức nặng trên vai mình. Cô ấy đang dựa vào vai tôi khi cô ấy ngủ. Tôi cảm thấy nhịp thở nhẹ nhàng của cô, và hương thơm ngọt ngào mờ nhạt. Thật kì lạ, nó thật hoài niệm.

Vẫn còn một chặng đường dài để đến được điếm đến của chúng tôi, và không có lý do nào để buộc cô ấy tỉnh táo. Tôi sẽ giúp cô ấy không cảm thấy lúng túng khi cô thức dậy, nhắm mắt lại, và tôi giả vờ ngủ.

Trong khi ngăn mình khỏi ngủ gật, tôi bắt đầu nghe các trạm quen thuộc thông báo.

“Chúng ta gần tới rồi,” Tôi thì thầm vào tai cô ấy, và vẫn đang dựa vào tôi với đôi mắt nhắm, cô trả lời ngay lập tức, “Tôi biết.”

Cô ấy dậy được bao lâu rồi nhỉ?

Cuối cùng, cô ấy dựa vào tôi cho đến khi tôi đứng dậy khỏi ghế để xuống tàu.

Chúng tôi về đến căn hộ sau mười giờ khuya. Cô ấy tắm trước, mặc cái áo parka như đồ ngủ của mình, nuốt thuốc giảm đau, và chui vào giường trong khi đội mũ trùm đầu của cái áo parka.

Tôi cũng nhanh chóng thay đồ ngủ, thoa sáp lên vết thương và quấn băng bên trên nó. Tôi uống thuốc giảm đau với nước, nhiều hơn so với đơn thuốc, và nằm xuống ghế sofa.

Một tiếng động đánh thức tôi dậy vào ban đêm.

Trong bóng tối, cô ấy đang ngồi bó gối ở đầu giường.

“Cô không thể ngủ à?”, tôi hỏi.

“Như anh thấy đấy, không.”

“Đầu gối cô vẫn đau à?”

“Chắc chắn là vẫn còn đau, nhưng đó không phải là một vấn đề lớn. …Ưm… Tôi chắc bây giờ anh đã biết rõ, nhưng tôi là một kẻ hèn nhát,” cô lẩm bẩm, vùi mặt vào đầu gối của mình. “Khi tôi nhắm mắt lại, tôi nhìn thấy hắn ở phía sau mí mắt tôi. Người hắn đầy máu, đá và đấm tôi. Tôi quá sợ để có thể ngủ… Nó lố bịch quá phải không? Khi tôi là kẻ giết người.”

Tôi tìm kiếm những từ thích hợp. Những từ kỳ diệu có thể làm dịu cơn bão lo âu và buồn rầu và giúp cô có giấc ngủ ngon. Nếu có những từ nào như thế.

Nhưng tôi thật sự không quen với những tình huống như này. Tôi không có tí kinh nghiệm nào trong việc an ủi mọi người.

Hết giờ. Một vài lời thực sự thiếu tế nhị thoát ra khỏi miệng tôi.

“Rượu nhẹ thì sao?”

Cô im lặng nhìn tôi. “… Không tệ,” cô trả lời và kéo mũ trùm đầu ra.

Tôi biết tốt nhất là nên tránh trộn thuốc giảm đau và đồ uống có cồn với nhau, cồn và vết thương cũng không phải là sự kết hợp có lợi.

Nhưng tôi cũng không biết cách nào khác để xoa dịu nỗi đau của cô. Tôi có thể tin tưởng vào đặc tính của hệ thống trung tâm thần kinh gây nên nỗi buồn hơn là lời an ủi của bản thân mình, với những gì tôi thiếu là kinh nghiệm sống và sự cảm thông với người khác.

Tôi làm hai tách hỗn hợp sữa nóng với rượu mạnh (Nương: ờ nhẹ ghê) và mật ong trên bếp. Tôi hay tự làm cho mình một tách vào những đêm đông khi tôi không thể ngủ được.

Khi tôi đi đến phòng khách và đưa cho cô ấy cái tách, tôi nhớ lại rằng hắn đã làm tôi phân tâm bằng cách tương tự như vậy.

“Rất ngon,” cô lầm bầm sau khi hớp một ngụm. “Tôi không có ký ức tốt về đồ uống có cồn nhiều cho lắm, nhưng tôi thích thứ này.”

Cô nhanh chóng uống cạn tách của mình, tôi đưa cho cô ấy tách của tôi, và cô cũng vui vẻ uống nó.

Ánh sáng duy nhất là của cái đèn đọc sách ở đầu giường, nên tôi không nhận thấy khuôn mặt cô đã đỏ bừng vì say rượu.

Cùng ngồi bên một phía của giường, tôi chỉ đang nhìm chăm chằm vào cái kệ sách khi cô mở lời với tiếng nói ngọng.

“Anh hem hửm dì cở.” (Nương: anh không hiểu gì cả)

“Yeah, tôi nghĩ có lẽ cô đúng đấy,” tôi đồng ý. Đó là sự thật, tôi không thể hiểu những gì cô ấy nói.

“… Tôi nghĩ dây lờ khi anh sên ghi vài đửm,” (Nương: tôi nghĩ đây là khi anh nên khi vài điểm) cô nói với tôi, nhìn chằm chằm vào đầu gối của mình. “Vìa tôi đang càn được ơn ủi, chỉ làn này thui.” (Nương: vì tôi đang cần được an ủi, chỉ lần này thôi.)

“Cô biết đấy, tôi vừa mới nghĩ về nó,” tôi nhận xét. “Nhưng tôi thực sự không biết làm thế nào để làm điều đó. Là một người đã giết cô, chẳng có gì tôi nói sẽ có tính thuyết phục cả. Thực tế, cô sẽ nghe nó như sự kinh tởm hay mỉa mai.”

Cô đứng dậy và đặt cái tách lên bàn, nhẹ nhàng vuốt nó bằng ngón trỏ, và trở lại ngồi trên giường.

“Giờ tôi sẽ tạm thời quên vụ tai nạn đi, và trong lúc đó, anh ghi được vài điểm với tôi đấy.”

Dường như cô đang thật sự tìm kiếm sự an ủi từ tôi.

Tôi quyết định liều mình với loại nguy hiểm này.

“Có ổn không nếu là là một cách kì quặc?”

“Được, làm những gì anh thích.”

“Cô có thể thề cô sẽ không di chuyển cho đến khi tôi nói là tôi đã làm xong?”

“Tôi thề.”

“Cô sẽ không hối hận chứ?”

“…Có lẽ.”

Tôi ngồi lên đầu gối của mình trước mặt cô ấy và nhìn gần vào vết bầm trên đầu gối cô. Thứ lúc đầu là màu đỏ và sưng lên giờ chuyển thành một màu tim tím.

Khi chạm ngón tay vào ngay cạnh vết bầm, cơ thể cô run nhẹ lên. Tôi nhìn thấy mắt cô có màu cảnh giác. Giờ thì, cô sẽ tập trung vào từng chuyển động của tay tôi.

Sự căng thẳng dần dần giảm đi. Với sự thận trọng về nghĩa đen khi chạm vào chỗ đau của một người, tôi chậm rãi đặt từng ngón tay một lên vết bầm, cuối cùng bao phủ nó bằng cả lòng bàn tay mình.

Bây giờ là một tình huống mà tôi có thể, chỉ cần dùng một lực nhẹ, gửi một cơn đau đáng kể qua đầu gối cô. Lựa chọn đó phải thừa nhận là nó có sức quyến rũ riêng.

Dù cho cô ấy đang sợ hãi, cô giữ lời hứa của mình là không di chuyển. Cô mím chặt môi mình và quan sát những thứ đang diễn ra.

Đối với cô ấy, nó rõ ràng là những giây phút khó chịu. Tôi mạnh dạn kéo dài nó ra thêm chút nữa.

Khi sự căng thẳng đạt đến mức tối đa, tôi nói ra những lời nó.

Đau đớn ơi, đi đi.” (Nương: đây là lí do tui không dịch tên chương ấy, nghe chuối vkl ra)

Tôi rời tay mình ra khỏi đầu gối cô ấy và vẫy nó về phía cửa sổ.

Tôi làm nó với tất cả sự nghiêm túc mà tôi có thể tập trung được.

Cô nhìn hoài nghi nhìn chằm chằm vào tôi. Tôi nghĩ là mình đã thất bại rồi.

Nhưng sau một thoáng im lặng, cô bắt đầu khúch khích cười.

“Cái *gì* vậy? Thật ngớ ngẩn,” cô nói, thất bại trong việc giữ một khuôn mặt nghiêm túc. Không có bất cứ sự khinh bỉ nào trong tiếng cười của cô. Cô cười một cách trung thực, hạnh phúc, từ tận tim mình. “Tôi không phải là một đứa bé gái.”

Tôi cười với cô ấy. “Cô nói đúng, nó thật là ngu xuẩn.”

“Tôi đã rất lo lắng về những gì anh sẽ làm. Anh có phần mở đầu dài dòng, và chỉ như thế thôi á?”

Cô ngã ra giường và lấy tay che mình trong khi cười.

Khi tràng cười của cô kể thúc, cô hỏi “Vậy anh gửi nỗi đau của tôi đi đâu?”

“Tới những người không đối xử tốt với cô.”

“Well, thật may mắn.”

Cô lúng túng ngồi dậy. Mắt cô lờ mờ vì cười quá nhiều.

“Ưm, anh có thể làm lại lần nữa không?”, cô yêu cầu. “Lần này là trên cái đầu chứa toàn ký ức khủng khiếp này của tôi.”

“Dĩ nhiên. Bao nhiêu lần cô muốn.”

Cô nhắm mắt, tôi đặt lòng bàn tay mình lên đầu cô, và dịu dàng đọc lại câu thần chú ngớ ngẩn đó.

Không hài lòng với nhiêu đó, cô yêu cầu tôi thực hiện nó trên mỗi vết thương mà cô trì hoãn. Vết cắt trên lòng bàn tay, vết bỏng trên cánh tay và lưng, vết cắt trên đùi cô ấy.

Khi mà tôi đã niệm phép xong cho vết cắt dưới mắt cô ấy, cô trông rất thanh thản, tôi có thể hình dung được rằng nỗi đau của cô ấy đã được gửi đi đâu đó. Tôi cảm thấy mình như một phù thủy.

“Ưm, tôi cần phải xin lỗi về điều gì đó,” cô lẩm bẩm. “Tôi đã từng nói “không có ai từ tế với tôi, giúp đỡ tôi, không có đứa con trai nào tôi thích hoặc đã từng, không ai cả.” Anh nhớ chứ?”

“Yeah.”

“Đó là lời nói dối. Đã từng có ai đó tử tế với tôi, cũng giúp đỡ tôi. Một chàng trai mà tôi thực sự yêu.”

“Từng? Vậy, không còn nữa à?”

“Hiểu theo cách nào đó, đúng vậy. Và thực ra, đó là lỗi của tôi.”

“…Ý cô là gì?”

Nhưng cô không kể cho tôi phần còn lại. Cô chỉ lắc đầu, như thể nói rằng “Tôi đã nói quá nhiều.”

Khi tôi từ bỏ mong muốn muốn cô ấy nói ra,cô nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay tôi, nói với tôi “Tôi cũng sẽ làm điều đó với anh,” và dịu dàng thổi vào ngón út đang quấn băng của tôi. (Nương: thổi cho em nữa chị ơi huhu)

Đau đớn ơi, đi đi.

_____

Mây tua cuốn:

Máy thu bán dẫn: là một bộ thu sóng cầm tay sử dụng mạch điện bán dẫn, nói cách khác là radio mini ấy.

Thiết bị khuếch đại tín hiệu điện pignose:

Logo được khắc axit (etched) hay còn gọi là khắc nóng: cái này tui cũng không rõ, thấy trên wiki là vầy**:** . Phủ kín hai mặt của tấm kim loại bằng một loại sơn hay vecni để chống lại sự ăn mòn của axit. Dùng dao khắc có mũi nhọn để vạch, khía vào lớp phủ theo hình vẽ muốn có. Nhúng tấm kim loại vào dung dịch axit, những chỗ kim loại lộ ra sẽ bị axit ăn mòn. Tình thời gian cho đến khi sự thẩm thấu của axit vừa đủ độ sâu thì dừng lại. Rửa sạch lớp phủ trên tấm kim loại bằng dầu hỏa hoặc dầu thông, việc chế bản đã hoàn tất.

Cây Telecaster màu xanh bạc hà: là guitar điện, ông nào muốn biết thêm thừ cứ wiki nhá

Part 3

Chapter 7: Lựa chọn sáng suốt

Tiếng sấm rền vang làm tôi thức dậy. Khi tôi ngồi lên để xem giờ, khắp người tôi đau nhức.

Tôi run rẩy và đau đầu khinh khủng. Một cảm giác lừ đừ, giống như di chuyển ngón tay mình phải cần cả một đội cổ vũ vậy, cảm giác đó bao phủ khắp cơ thể tôi.

Tôi không thể nhớ nhiều về nó, nhưng tôi cảm thấy như mình lại mơ về công viên giải trí đó một lần nữa. Có lẽ chỉ là tôi đang ngâm mình trong hoài niệm trẻ thơ sau cú sốc nặng.

Trong giấc mơ của tôi, một lần nữa, ai đó đã nắm lấy tay tôi. Và vì lý do nào đó, khi chúng tôi đi cùng nhau, rất nhiều người liếc nhìn chúng tôi khi chúng tôi lướt qua .

Có gì đó trên khuôn mặt của chúng tôi? Hay sự hiện diện của chúng tôi không phù hợp với nơi này? Dù sao đi nữa, tôi chỉ lắc đầu như thể nói “Cứ tiếp tục đi, mấy người nghĩ tôi sẽ để tâm à?”, và phô trương kéo tay người đó.

Đó là nơi mà giấc mơ kết thúc. Âm thanh của máy photoplayer vẫn còn ngân dài trong đầu tôi.

Đột ngột, tôi nhận ra. Có lẽ đây không phải là lần thứ hai, hay thậm chí là lần thứ ba tôi mơ giấc mơ này. Hiện tượng déjà vu này đã diễn ra quá nhiều lần. Tôi chắc đã phải đến thăm nơi này trong những giấc mơ nhiều lần, và chỉ đơn giản là quên nó đi.

Chả lẽ tôi có độ nghiêng mạnh về công viên giải trí? Hoặc có lẽ nó chỉ đơn giản là kết quả của tuổi trẻ chưa trọn vẹn, chỉ biểu lộ ra như một công viên giải trí?

Đồng hồ đang chỉ khoảng 2 giờ. Những mảng mây dày bao phủ bầu trời, làm nó âm u đến mức để bạn nghĩ đang là ban đêm, nhưng thực ra nó đã hai giờ chiều, không phải hai giờ sáng.

“Có vẻ như chúng ta đã ngủ khá lâu.”

Cô ấy nhìn tôi với khuỷu tay đặt trên bàn và cằm nằm gọn trong lòng

bàn tay, gật đầu đáp lại. Sự tử tế của cô vào đêm qua đã biến mất, và cô đã trở lại với vẻ sắc sảo của mình.

Sau khi rửa mặt và tay, tôi quay lại phòng khách và hỏi "Hôm nay cô định trả thù ai?" Nhưng sau đó, cô nhanh chóng đứng dậy và đặt tay lên trán tôi.

"Anh có bị sốt không?"

"Yeah, hơi hơi. Có lẽ tôi cũng bị cảm lạnh."

Cô lắc đầu. "Bị đánh dã man như thế có thể làm anh bị sốt. Nó cũng xảy ra với tôi."

"Huh," Tôi nhận xét, tự sờ trán mình. "Không sao, đừng lo lắng, không giống như tôi sẽ bất động đâu. Giờ thì, tôi sẽ đi đâu hôm nay?"

"Đi lên giường."

Cô đẩy tôi trở lại. Với bước chân không vững, tôi dễ dàng ngã và đập mông xuống giường.

"Làm ơn hãy nghỉ ngơi đến khi cơn sốt của anh giảm. Anh sẽ chẳng có ích gì khi như thế này.'

"Ít nhất, tôi vẫn có thể lái xe…"

"Chính xác là lái cái gì?" (Nương: :))))

Tôi cuối cùng cũng nhớ ra chúng tôi đã mất chiếc xe vào ngày hôm qua.

Với nhiệt độ như thế, và trời mưa như trút thế này, anh sẽ gục nếu lang thang bên ngoài trong tình trạng như vậy. Và anh cũng không thể sử dụng bất kì phương tiện giao thông công cộng nào. Nên ngày hôm nay, tốt nhất là nên ở lại đây."

"Cô có ổn với điều đó không?"

"Tôi không thể nói là mình hoàn toàn muốn vậy. Nhưng tôi không nghĩ là còn lựa chọn nào tốt hơn."

Cô nói đúng. Kế hoạch tốt nhất lúc này là nghỉ ngơi.

Tôi nằm nghiêng và để tất cả năng lượng rời khỏi mình, và cô kéo cái mép chăn gọn gàng lên chân tôi.

“Xin lỗi vì sự phiền phức của tôi. Nhưng cảm ơn, Akazuki,” Tôi tình cờ cảm ơn cô ấy.

“Anh có quyền xin lỗi nếu anh muốn,” cô nói, quay lưng lại với tôi, “nhưng khi tôi trả thù xong người thứ tư, tiếp theo sẽ là anh. Đừng quên điều đó.”

“Yeah, tôi biết.”

“Và làm ơn, đừng gọi tôi như thế. Tôi ghét tên họ của mình.”

“Hiểu rồi.” Tôi nghĩ nó là cái tên hay, nhưng nó làm cho cô ấy không hài lòng?

“Tốt. Tôi sẽ đi mua đồ ăn sáng cho cả hai. Có gì anh cần không?”

“Băng cứu thương loại lớn và thuốc hạ sốt nhẹ. Nhưng tôi nghĩ cô nên đợi cơn mưa tạnh một tí trước khi cô ra ngoài.”

Chả có lý do nào để mong đợi mọi thứ lặng đi chỉ bằng việc chờ đợi cả. Dù mưa hay bất cứ điều gì.”

Để lại tôi với câu nói đó, cô rời khỏi phòng.

Không đến một phút sau, tôi nghe tiếng cửa mở. Tôi nghĩ cô ấy đã phải để quên gì đó, nhưng bước vào không phải là cô ấy, mà là cô sinh viên mỹ thuật phòng kế bên.

“Whoa, quả thật, anh trông tệ quá nhỉ,” Cô nhận xét khi nhìn mặt tôi. Cô đang mặc một bộ đồ trông có vẻ ấm cúng, thứ trái ngược với đôi chân mảnh khảnh lộ ra từ cái quần ngắn của cô và làm chúng nhìn thon hơn bao giờ hết.

"Ít nhất cũng phải bấm chuông cửa chứ," Tôi đề nghị.

"Cô gái đó đã yêu cầu tôi," cô thông báo cho tôi với một chút khó chịu. "Chúng tôi gặp nhau ở hành lang và chào nhau, sau đó cô ấy khóc như mưa và cầu xin, "Anh ấy đang sốt, và anh ấy đang vô cùng đau đớn!""

"Đó là một lời nói dối."

"Yep, đúng vậy. Nhưng cái phần cô ấy nhờ tôi là thật. Cô ấy đến phòng tôi và hỏi, "Liệu cô có thể trông chừng anh ta trong khi tôi ra ngoài mua đồ được không?""

Tôi suy nghĩ một tí. "Đó cũng là nói xạo luôn, đúng không?"

"Không, đó là sự thật. ý tôi là, trông giống tôi là người bắt đầu cuộc nói chuyện đâu, đúng không?"

Cô sinh viên nghệ thuật cuối xuống để nhìn gần vào mặt tôi. Sau đó, cái nhìn chằm chằm của cô di chuyển đến tay phải ,không còn nằm trên chỗ dựa của tôi, cô thốt lên thành lời "chà chà."

"Có một vài vết thương nhỉ. Cô ấy cũng có một vài vết thương khá tệ, nhưng vết thương này trông tệ hơn cả. Đừng nói với tôi anh có vết thương này khắp người nhé?"

"Trên tay là tệ nhất. Phần còn lại không đáng quan ngại."

"Huh. Ngay cả thế, nó vẫn rất tệ, đây. Đợi chút, tôi sẽ mang qua một số bộ sơ cứu từ phòng mình."

Cô vội vã ra khỏi phòng và cũng vội vã trở lại, cắt băng gạc đầy máu bằng kéo và kiểm tra ngón út.

"Anh đã làm sạch nó chưa?

"Rồi. Rửa rất cẩn thận với nước."

"Và chỉ là tôi hỏi trước, anh có muốn đến bệnh viện không?"

"Không."

"Tôi hiểu."

Cô bắt đầu xem xét vết thương của tôi với sự thành thạo.

"Cô giỏi trong khoảng này nhỉ," Tôi nhận xét, khi nhìn vào vết thương của mình.

"Em trai tôi lúc nào cũng bị thương khi còn nhỏ. Khi tôi đang đọc sách trong phòng của mình và thằng bé ấy đi đến và tuyên bố "Chị, em bị thương," Tự hào đưa tôi xem vết thương của nó. Nên tôi chữa cho các vết thương ấy. Dù thằng bé không có vết thương nghiêm trọng nào. Đừng nói với nó, nhóc ấy có lẽ sẽ ghen tị đấy."

Sau khi kiểm tra tình trạng các vết thương khác của tôi, cô lắc đầu và nói, “Hừm. Cái quái gì xảy ra với hai người vậy?”

“Chúng tôi thân mật ngã xuống cầu thang với nhau.”

“Hmm?” Cô sinh viên nghệ thuật nheo mắt nghi ngờ. “Và sau khi tự đánh khắp cơ thể mình, bằng cách nào đó anh có hai vết thương trên

ngón út của mình mà trông như thế nó bị cắt bằng cái gì đó sắc bén à?"

"Chính xác."

Cô sinh viên nghệ thuật không không rằng đụng vào ngón út của tôi. Cô cười với vẻ thỏa mãn khi thấy tôi nhăn mặt vì cơn đau đột ngột.

"Vậy, anh có kế hoạch nào sớm ngã xuống cầu thang lần nữa vào lúc nào đó không?"

"Không thể nói là chúng tôi không có kế hoạch nào."

"Hai người có liên quan đến vụ hai người phụ nữ bị đâm trong vài ngày qua không?"

Tôi liếc về phía cây kéo của cô ấy đặt trên bàn, tôi đã làm điều vô cùng bất cẩn. Nhưng cô sinh viên nghệ thuật dường như không chú ý đến chuyển động không tự nhiên của mắt tôi.

Tôi thán phục cô ấy vì trực giác nhạy bén của mình.

"Khoảng thời gian này thật nguy hiểm, huh? Chúng tôi sẽ cẩn thận."

"Anh thật sự không có liên quan gì à?"

"Không, không may là vậy."

"Huh…. Chán thật đấy," cô bĩu môi. "Nếu anh là tên sát nhân đã giết hai người, tôi nghĩ anh có thể cũng giết tôi khi anh ở đó."

"Ý cô là gì khi nói như vậy?", tôi hỏi

"Hừm, về cơ bản, nếu tôi biết anh là kẻ giết người, tôi sẽ đe dọa anh. "Tôi không quan tâm lý do của anh là gì, chỉ là tôi không thể cứ trơ mắt nhìn bạn mình làm điều xấu được. Tôi sẽ báo với cảnh sát!" Khi tôi nói xong, và trong khi tôi đi đến đồn cảnh sát, anh sẽ ngăn tôi lại bằng bất cứ giá nào, nhưng quyết tâm của tôi vô cùng vững chắc, nên anh sẽ quyết định rằng anh cũng sẽ xử tôi, và đâm tôi đến chết như cách anh giết những người phụ nữ kia. Và hạnh phúc mãi mãi về sau."

Tôi nói với vẻ cáo buộc. "Tôi sẽ không hỏi tại sao mọi chuyện lại đi theo hướng đó. Tại sao cô lại muốn bị giết tới vậy?"

"Nó cũng khó như nếu anh hỏi tôi "Tại sao cô lại muốn sống?"", cô nhún vai. Tôi luôn nghĩ anh là người không muốn sống. Nhưng tôi

sai rồi nhỉ? Có phải sự thay đổi trong mắt anh vài ngày trước là do cô ấy đã cho anh một cái gì đó để sống?"

Tôi vẫn im lặng, sau đó nghe thấy tiếng ở cửa. Cô ấy đã quay lại.

Sau khi đi vào phòng khách với cái túi đồ, cô quan sát bầu không khí căng thẳng bao trùm khắp phòng và khựng lại.

Cô sinh viên nghệ thuật nhìn qua lại giữa cô ấy và tôi, sau đó đứng dậy là nắm lấy tay cô ấy.

"Này, tôi có thể chỉnh lại tóc cho cô đấy," Cô nói với cô ấy trong khi lùa ngón tay cô vào trong tóc cô ấy. Sau đó cô thầm thì với tôi," Đừng lo, tôi sẽ không cắn trộm đâu."

"Tôi tin vào kỹ năng làm tóc của cô, nhưng cô nên hỏi ý cô ấy trước," tôi khuyên.

"Chị sẽ cắt tóc cho tôi à?", cô ngây ra hỏi.

"yeah. Để đó cho tôi."

"… Tôi hiểu rồi. Cảm ơn. Cứ làm đi."

Tôi đã lưỡng lự về quyết định là để cho cô ấy quyết định hơn là tôi để lộ ra. Tôi nghĩ cô ấy không quan tâm nhiều đến mái tóc của mình, nên có hơi ngạc nhiên

Tôi có một chút lo lắng về việc cô sinh viên nghệ thuật sẽ làm gì với cô ấy, và những gì cô ấy có thể nói, mặt khác tôi sẵn sàng tin vào kỹ năng của cô, và mong chờ được nhìn thấy một mái tóc mới.

Dù sao đi nữa, được nhìn thấy thứ gì đó tốt đẹp hơn trước lúc nào cũng tốt cả.

Cả hai mất hút vào trong phòng của cô sinh viên nghệ thuật. Tôi chuyển những món đồ được mua từ túi vào tủ lạnh, đặt đĩa Chaos và Creation vào trong máy CD và chơi nó với một âm lương nhỏ, và sau đó nằm lại xuống giường.

Tôi không còn nghe thấy tiếng sấm, nhưng cơn mưa dường như nặng hạt hơn. Những hạt mưa rơi tấn công cửa sổ.

Tôi ở một mình lần đầu tiên sau một khoảng thời gian dài.

Là một đứa trẻ ốm yếu, nên tôi thường xuyên dành những buổi chiều để nhìn chằm chằm vào trần nhà hoặc nhìn ra của sổ như thế này.

Những buổi chiều mưa khi tôi nghỉ học và ngủ cả ngày một mình cho tôi cái cảm giác bị đẩy ra khỏi thế giới này.

Đôi khi tôi bắt đầu lo lắng rằng thế giới đã sụp đổ bên ngoài ngôi nhà của mình, và vì không thể chịu đựng được sự im lặng, tôi đi xung quanh và bật tivi, radio, đồng hồ báo thức, tất cả những máy móc trong nhà mình.

Những ngày đó, tôi biết thế giới sẽ không kết thúc một cách hào phóng như vậy, nên tôi không đi tắt những cái máy kia.

Thay vào đó, tôi viết một bức thư.

Bản thân tôi đã quên mất, nhưng những sự kiện trong vài ngày qua bắt đầu vì việc trao đổi thư từ của tôi với Kiriko.

Đó là vì tôi đã cắt đứt quan hệ với cô ấy và sau đó, một thời gian dài, lại muốn có một cuộc hội ngộ, rằng tôi đã giúp cô gái giết người và nằm bị thương trên giường.

Đây có thể không phải cách thích hợp để diễn tả nó, nhưng… Sự thật là, ngay cả khi tôi ngừng liên lạc với Kiriko, tôi vẫn viết thư. Và nếu bạn hỏi tôi ai là người sẽ nhận chúng, đúng vậy, thực vậy, nó đều để gửi cho Kiriko

Tuy nhiên, tôi chỉ viết có hai lần một năm, và hiển nhiên là không bao giờ đặt nó vào hộp thư.

Khi tôi có gì đó vui vẻ muốn chia sẻ hay điều gì đó buồn tẻ muốn bộc bạch, hay khi tôi cảm thấy cô đơn không thể chịu đựng được, hay khi mọi thứ dường không có gì đáng kể.

Để làm ổn định đầu óc của mình, tôi viết những lá thứ mà không có ý định sẽ gửi chúng đi, ngay cả khi đã dán cả tem, rồi quăng nó vào hộc tủ. Tôi tự biết nó kì quặc như thế nào, nhưng tôi không biết cách nào khác để tự an ủi mình.

Vậy nên tôi nghĩ mình sẽ làm điều đó, lần đầu tiên sau một khoảng thời gian. Tôi đặt đồ dùng văn phòng lên bàn và lấy một cây bút bi. Tôi đã không nghĩ nhiều về những gì tôi sẽ viết, nhưng khi tôi bắt đầu viết về vài ngày gần đây, tôi không thể ngừng bút.

Tôi viết về việc say rượu lái xe và cán qua ai đó. Về cô gái mà đáng lẽ đã chết, đứng trước mặt tôi mà không hề hấn gì. Về khả năng “trì hoãn” của cô ấy. Và về việc tham gia hỗ trợ cô gái ấy trả thù.

Viết về việc cô ta đâm nạn nhân mình đến chết bằng cây kéo may mà không chút do dự. Về đôi chân "kiệt sức" của cô, hay về việc cô ấy nôn thốc nôn tháo, hay mất ngủ sau khi cô giết người. Về việc chúng tôi ở lại bowling và ăn sau khi giết chết nạn nhân thứ hai của cô.

Về những vết thương nghiêm trọng do sự kháng cự của nạn nhân thứ ba của cô. Và tôi viết về sự tức giận của việc bị dính máu và bị đánh đập, về việc chúng tôi đã trở về nhà mà không bị ai thẩm vấn nhờ vào cuộc diễu hành Hallowen.

"Và tớ nghĩ không chuyện gì trong những chuyện đó sẽ xảy ra với tớ nếu tớ không cảm thấy sự thôi thúc muốn gặp lại cậu."

Sau khi gói gọn với câu đó, tôi ra ngoài hiên để thú thuốc. Sau đó tôi lên giường tranh thủ chợp mắt.

Dầu cho cơn bão đang hoàn hành ở bên ngoài, đó là một buổi trưa yên bình. Gần như có cảm giác thật trong sạch.

Nếu cô ấy không trì hoãn vụ tai nạn, thì giờ này tôi đang làm gì?

Tôi cố không nghĩ về nó quá nhiều trước đó, nhưng tôi không thể không suy nghĩ về câu hỏi thực tế đó trong khi ngồi một mình .

Nếu tôi tự thú ngay sau vụ tai nạn, sẽ có hơn bốn ngày kể từ khi khi tôi bị bắt.

Thám tử và công tố viên sẽ hoàn thành xong công tác điều tra của họ, và hoặc là tôi chuẩn bị cho việc bị thẩm vấn ở tòa, hoặc là tôi đã xong ở tòa và đang tâm sự với trần xà lim.

Tuy nhiên, đó là một dự đoán lạc quan. Có thể, trong thế giới hậu trì hoãn, tôi đã tự tử từ lâu. Thật ra là đã từ bỏ cuộc sống ngay khi tôi cán qua cô ấy, có lẽ tôi đã tìm thấy một cái cây vững chắc gần đó và treo mình lên.

Đó là một cảnh dễ hình dung. Sau khi đưa cổ mình vào thòng lọng, tôi dành ra vài giây để nghĩ về quá khứ, và để sự rỗng tuếch đó đẩy tôi ra khỏi bờ vực. Cành cây sẽ kêu đánh crắc bởi trọng lượng của tôi.

Nhiều người nghĩ tự sát cần can đảm. Nhưng tôi chỉ cảm thấy là chỉ những người không nghĩ sâu về tự sát mới nghĩ như vậy. Nó là một đánh giá sai lầm khi nói "Nếu bạn có dũng khí để tự kết liễu mình, bạn có thể dùng nó cho việc khác."

Tự sát không đòi hỏi phải can đảm, chỉ cần một ít tuyệt vọng và một sự rối loạn ngắn ngủi. Chỉ cần một hai giây mất phương hướng cũng có thể gây ra tự tử.

Về cơ bản, những người có can đảm để chết sẽ không tự sát, còn những người không có dũng khí để sống thì sẽ làm vậy.

Trong xà lim, hoặc treo mình trên cây (hoặc là trong lò hỏa táng). Dù sao đi nữa, nó vẫn là một suy nghĩ chán nản.

Vì thế mà bây giờ tôi có thể nằm dài trên một chiếc giường thoải mái và nghe nhưng bài hát yêu thích thật sự là một phép lạ.

Đĩa CD đã bắt đầu bắt đầu vòng lặp thứ hai. Tôi huýt sáo theo giai điệu của Paul McCartney's Jenny Wren.

Rốt cuộc cơn mưa đã trút nước cả ngày.

Khoảng sáu giờ chiều, tôi bật dậy vì đói. Nó xảy ra với tôi vì tôi đã chả ăn gì trong ngày hôm nay.

Tôi đứng dậy và đi vào bếp, dùng một tay mở hộp súp gà Campbell mà cô ấy đã mua đổ và vào bát, thêm nước và làm nóng nó. Ngay lúc đó, cô ấy trở lại.

Mái tóc dài mà tôi có mối liên kết mạnh mẽ với cô ấy đã được cắt để chạm được vào phần cổ của cô. Tóc mái của cô như trước đây vẫn gần như che mắt, bây giờ đã có một sự làm mới nhẹ nhàng, trong khi vẫn đủ dài để vết thương dưới mắt cô không dễ nhận thấy.

Cô ấy đã làm tốt công việc của mình, tôi thầm nghĩ, ấn tượng bởi kỹ thuật cắt tóc của cô sinh viên nghệ thuật.

Cô để ý đến việc tôi đang làm. "Tôi sẽ làm nó cho, anh về giường đi," Cô nói với tôi và đẩy tôi vàp phòng khách.

Tôi nhận thấy vết bầm tím trên mặt cô đã biến mất. Tôi tự hỏi cô có trì hoãn nó không, nhưng có vẻ như không phải vậy, có lẽ cô sinh viên nghệ thuật đã che chúng bằng lớp trang điểm.

"Cô ấy có nói gì với cô không?", tôi hỏi.

"Không. Chị ấy rất thân thiện. Tôi cảm thấy chị ấy không phải người xấu. Dù cho có một ít bừa bộn trong phòng chị ta."

Tôi nghĩ sẽ giải thích rằng đó thực chất không phải là "bừa bộn,", nhưng quyết định không giải thích vì không có điểm nào để thuyết

phục cô ấy.

“Khá đẹp, phải không? Tôi cũng được cô ấy cắt cho một lần, và cô ấy còn làm tốt hơn nhiều so với một thợ làm tóc tệ. Cô ấy luôn có lòng căm thù bất diệt với việc đi đến tiệm làm tóc, hoặc là sự căm ghét bất di bất dịch với thợ làm tóc, nên cô ấy tự cắt tóc cho chính mình và dần dần cắt tốt hơn.”

“Làm ơn ngừng nói chuyện phiếm lại. Cơn sốt của anh sẽ không bao giờ đỡ với tốc độ như vậy.”

Một vài phút sau, cô ấy đi ra với một cái tách đầy súp. “Cảm ơn,” Tôi nói khi tôi vươn tay với nó, nhưng cô ấy gạt tay tôi ra.

“mở miệng ra,” cô lạnh lùng đưa ra chỉ thị.

“Không, cô không cần làm đến mức này đâu…”

“Cứ làm đi. Chẳng phải tay anh đang bị thương sao?”

Không có thời gian để giải thích rằng chỉ có mỗi tay phải tôi là bị thương và nó không phải tay thuận của tôi, cô đưa muỗng súp lên miệng tôi. Tôi miễn cưỡng mở rộng miệng, và cô đổ nó vào.

Nó không nóng đến mức gây bỏng, cũng không kinh đến mức khiến tôi muốn nôn ra. Thật ra nó thật sự chỉ vừa hoàn toàn an toàn và an ủi súp mì gà làm tôi cảm thấy khó chịu. (Nương: bản eng chỗ này v tui cũng chả biết sửa sao :v)

“Không quá nóng sao?”, cô hỏi

“Chỉ hơi nóng thôi,” tôi trả lời. Cô múc lên bằng muỗng và thổi vào nó trước khi đưa nó đến miệng tôi. Nhiệt độ hoàn hảo. Cái muỗng rời miệng tôi. Xì xụp*. Ực*.

“À, còn về mục tiêu tiếp theo của cô…”, tôi bắt đầu nói, nhưng bị ngăn lại bởi cái muỗn được đẩy một lần nữa vào miệng tôi. Xì xụp*. Ực*. “Yên lặng mà ăn đi,” cô nói. Xì xụp*. Ực*.

Cái suy nghĩ rằng tôi đang được chăm sóc bởi người mà tôi giết bởi sự bất cẩn của bản thân không phải là thứ tôi có thể chịu được.

“…Tôi không thực sự hợp với việc này nhỉ?”, cô nói ngay khi tôi ăn xong món súp.

“Không, tôi nghĩ là cô đã làm tốt,” Tôi trả lời hơi chút lưỡng lự, và cô nghiêng đầu.

“Tôi nghĩ là anh đang hiểu lầm. Tôi đang nói về việc trả thù.”

“Oh, vậy à? Tôi cứ nghĩ ý cô là về việc chăm sóc tôi.”

Cô cúi đầu xuống và nhìn chằm chằm vào cái tách rỗng. “Thành thực mà nói, tôi sợ hãi về hành động trả thù tiếp theo của mình.”

“Bất cứ ai cũng sẽ sợ phải giết người cả. Không phải như chi có cô đâu,” Tôi động viên. “Bên cạnh đó, giờ cô đã giết chết ba người. Cô không thể nói là mình “không phù hợp” với nó, đúng chứ?”

Cô chậm rãi lắc đầu. “Giết ba người làm tôi cảm thấy như tôi đã đạt tới gới hạn của mình.”

“Cô khá là nhút nhát nhỉ. Vậy thì, cô có muốn từ bỏ việc trả thù, quên đi sự oán giận của mình, và sống những ngày còn lại trong yên bình?”

Tôi nói với ý là để kích động cô ấy, nhưng đi ngược với ý định của tôi, cô ấy dường như hiểu nó theo nghĩa đen.

“Thành thật mà nói, nó có vẻ là quyết định sáng suốt phải không?”

“Tóm lại,” Cô lặng lẽ lẩm bẩm, “Như anh nói, trả thù chỉ là điều vô nghĩa.”

Ngày 1 thấng 11. Đã sáu ngày kể từ khi vụ tai nạn đó giết cô. Đưa chúng tôi vượt qua một nửa theo ước tính kỳ hạn của cô là mười ngày.

Mặc dù vậy, cô chẳng đi đâu trong suốt cả buổi sáng. Cơn sốt của tôi đã hết, và cơn mưa phùn đã giảm hẳn, nhưng ngay sau khi ăn sáng, cô quay lại giường và kéo chăn lên quá đầu mình.

“Tôi cảm thấy không ổn,” cô nói. “Tôi sẽ nghỉ một lát.”

Đó rõ ràng là vờ ốm, và cô không cố giấu nó, nên tôi hỏi thẳng.

“Cô từ bỏ việc trả thù rồi à?”

“… Không. Tôi chỉ không cảm thấy tốt nhất. Làm ơn, để tôi một mình.”

“Tôi hiểu rồi. Ừm, kêu tôi nếu cô thay đổi ý định nhé.”

Tôi ngồi xuống ghế sofa và nhặt một cuốn tạp chí âm nhạc từ dưới sàn, mở ra trang có bài phỏng vấn với một nghệ sĩ mà tôi chưa bao

giờ nghe đến.

Tôi không thể để tâm đến điều đó. Tôi không có lý do nào để chỉ thư giãn và đọc sách như thế này trong một tình huống như vậy.

Sau khi đọc xong 5 trang của bài phỏng vấn, tôi lật lại đọc lại từ đầu, lần này đếm được bao nhiêu lần "thảm hại" được dùng.

Khi đã đếm đến lần thứ 21,đã quá nhiều lần, và tôi cũng cảm thấy thật thảm hại khi đếm nó. Liệu có thứ gì khác để làm với thời gian của tôi?

Cô ló đầu ra khỏi chăn. "Ưm, liệu anh có thể ra ngoài và đi đâu đó một lúc không? Tôi muốn ở một mình."

"Đã hiểu. Vậy cái một lúc đấy là bao lâu?"

"Ít nhất là 5 hoặc 6 tiếng."

"Gọi cho tôi nếu có chuyện gì xảy ra. Có một cái điện thoại công cộng bên ngoài căn hộ, nhưng tôi chắc chắn cô gái phòng bên sẽ vui lòng cho cô mượn điện thoại của cô ấy.

"Hiểu rồi."

Tôi không có ô, nên tôi trùm cái mũ của cái áo khoác của mình lên, đeo cái kính mát khó quên của mình, và rời căn hộ.

Cơn mưa sương mù chầm chậm thấm vào trong áo khoác. Mọi người trên đường đều lái xe một cách cẩn thận với đèn sương mù bật sáng.

Vì không có điểm đến, tôi đứng chờ ở trạm xe buýt và lên một chiếc xe đến trễ 12 phút.

Bên trong xe rất đông đúc, và sự trộn lẫn mùi cơ thể đã tạo nên mùi hôi. Chiếc xe rung lắc dữ dội, và với cái đầu gối yếu ớt của tôi, tôi gần như mất thăng bằng nhiều lần. Những thứ khiếm nhã được vẽ lên cửa sổ bám sương bởi nét vẽ trẻ con.

Tôi xuống xe tại một khu mua sắm, nhưng tôi ít có suy nghĩ về việc sẽ dành ra năm tiếng ở đây, nơi thực ra là chẳng có gì cả. Tôi đi vào tiệm café và nhấm nháp café để nghĩ về nơi mình đi, nhưng chả có ý tưởng nào nào ổn hiện ra trong tâm trí tôi cả.

Dù tôi có làm gì bây giờ, cũng sẽ không ảnh hưởng đến tôi khi sự trì hoãn hết hiệu lực. Trong thực tế, tôi đã "thực sự" ngồi trong xà lim, hoặc là đã chết từ lâu.

Tôi có thể tích lũy việc tốt hay làm điều xấu, tiêu một khoản tiền lớn, tỏ ra thiếu tôn trọng với sức khỏe của bản thân, và ngay khi cô ấy chết, nó sẽ bị hủy bỏ. Tôi có sự tự do sau chót.

Tôi có thể làm bất cứ gì mình thích, tôi nghĩ. Vậy tôi tự hỏi bản thân mình rằng tôi muốn làm gì?

Nhưng tôi không có câu trả lời. Chả có điều gì tôi muốn làm. Chả có nơi nào tôi muốn đến. Tôi chả muốn gì cả.

Trong quá khứ tôi đã tận hưởng những gì? Những bộ phim, bài hát, sách… Có lẽ tôi hơi hứng thú những thứ đó hơn người bình thường, nhưng không có thứ nào trong số đó làm tôi cảm thấy mê mệt đến mức tôi không thể sống nếu thiếu nó.

Có lẽ tôi tận hưởng những thú vui đó bởi vì, một lúc nào đó, chúng lấp đầy sự trống rỗng rộng lớn trong tôi. Tôi đánh giá cao cách những tác phẩm này giúp ngăn cơn buồn ngủ và sự chán nản, như một liều thuốc đắng.

Nhưng sau cùng, tất cả những gì tôi nhận được từ sự nỗ lực này là sự hiểu biết về sự rộng lượng và chiều sâu của sự trống rỗng của bản thân.

Trước đây tôi nghĩ khi một người nói về việc họ có một lỗ hổng bên trong mình, ý họ là có một khoảng trống bên trong họ cần được lấp đầy, nhưng không.

Nhận thức gần đây của tôi đã thay đổi. Nó là một cái hố không đáy sẽ nuốt chửng bất cứ thứ gì bạn ném vào. Một thứ vô hạn hư vô mà bạn không thể gọi là “không.” Đó là thứ tôi có bên trong mình, tôi nghĩ.

Cái suy nghĩa đơn thuần cố lấp đầy nó là vô nghĩa. Không có gì khác tôi có thể làm ngoài đặt những bức tường bao quanh nó và làm mọi cách tốt nhất để không chạm vào nó.

Khi nhận ra rằng, sở thích của tôi đã chuyển từ kiểu “lấp đầy” sang kiểu “xây tường”. Tôi đi đến việc đánh giá cao những tác phẩm chỉ hoàn toàn nhắm vào vẻ đẹp và sự dễ chịu, chứ không phải là những tác phẩm nội tâm.

Nó không có nghĩa là tôi có thể hoàn toàn thưởng thức vẻ đẹp và sự dễ chiu, nhưng nó thích hợp hơn so với đối mặt với sự trống rỗng bên trong tôi.

Nhưng giờ, sau khi xem xét rằng tôi có thể chết trong vài ngày tới, tôi không còn cảm thấy như xây dựng bức tường là còn cần thiết. Tôi giống như một đứa trẻ với món đồ chơi mới, liệu tôi có nên thật lòng tận hưởng nó hơn không?

Tôi đã ăn trưa sớm và lang thang quanh khu mua sắm, tìm kiếm thứ gì đó làm cho trái tim tôi nhảy múa.

Tôi chú ý một nhóm sinh viên cao đẳng trên vỉa hè đối diện. Họ thân thuộc với tôi, họ là bạn cùng lớp trong khoa của tôi.

Tôi nhanh chóng đếm họ, hơn 70% thành viên lớp tôi dường như đang ở đây. Tôi nghĩ về loại tụ họp nào có thể xảy ra, và kết luận rằng có lẽ họ đã hoàn thành một báo cáo tạm thời về chủ đền luận án tốt nghiệp. Đấy là khoảng thời gian đó trong năm.

Họ cười đùa với nhau, sự nhẹ nhõm khi hoàn thành gì đó hiện hữu trên mặt họ. Không một người nào chú ý đến tôi, họ có lẽ đã hoàn toàn quên mất tôi trông như thế nào.

Trong khi tôi chôn chân tại chỗ, thời gian vẫn tiếp tục như thường lệ với họ. Trong khi tôi sống những ngày hoán đổi, họ trưởng thành từ những trải nghiện hằng ngày của mình.

Thực tế khi phải đối mặt với một cảnh tượng rõ ràng là gây ra cảm giác cô đơn, tôi hầu như không cảm thấy tổn thương chút nào, như nó chỉ là một vấn đề cơ bản

Tôi đã luôn như vậy. Nếu tôi có thể cảm thấy bị tổn thương vào lúc này như người bình thường, cuộc sống của tôi sẽ ít nhất có một chút phong phú hơn.

Tôi nhớ lại, trong năm ba của trường cao trung, có một cô gái mà tôi có chút hứng thú. Tôi sẽ diễn tả cô ấy với sự trầm lặng, và cô ấy thích chụp ảnh.

Cô luôn giấu một cái **retro camera** bằng giấy trong túi, và lấy nó ra để chụp một bức hình không ăn nhập hoặc lý do gì mà bất cứ ai khác có thể hiểu được.

Cô có một cái máy ảnh phản xạ ống kính đơn, nhưng không thích sử dụng nó, tuyên bố rằng “Tôi không thích cái cách nó có làm tôi như đang đe dọa người khác với nó.”

Thỉnh thoảng, cô sẽ chọn tôi làm chủ đề cho cô. Khi tôi hỏi cô tại sao, cô nói “Cậu là một chủ đề phù hợp với film với độ màu thấp.

“Tớ không hiểu ý nghĩa của nó, và tớ không nghĩ mình đang được khen ngợi.”

“Không, không thực sự là một lời khen,” cô gật đầu. “Nhưng thật vui khi chụp ảnh cậu. Giống như chụp một con mèo không vụ lợi.”

Khi mùa hè kết thúc, một kì thi đang đến gần, và cô ấy dẫn tôi đi quanh thị trấn.

Hầu hết những nơi chúng tôi đến đều lạnh lẽo, hoang vắng, công viên bị bao phủ bởi cỏ dại, những khu vực lớn trống rỗng, các trạm tàu còn không có đến nổi mười chuyến một ngày, nhiều hàng xe buýt cũ bị bỏ không.

Tôi sẽ ngồi đó, và cô ấy sẽ nhấp vào nút chụp hết lần này đến lần khác.

Lúc đầu, tôi cảm thấy hơi lúng túng khi hình ảnh của tôi bán bất hủ, nhưng khi nhận ra cô ấy nhìn tôi hoàn toàn là từ quan điểm nghệ thuật , cảm giác đó đã biến mất.

Cứ như vậy, khi tôi ngắm nhìn cô quan tâm trong khi sắp xếp những bức ảnh chứa tôi, trái tim tôi ít nhất cũng có chút xúc động.

Khi cô chụp được bức ảnh đẹp, cô khoe nó với tôi bằng một nụ cười thơ ngây mà cô không thể hiện ở trên lớp. Cái suy nghĩ rằng tôi là người duy nhất nhìn thấy nụ cười đó làm tôi tự hào.

Vào một buổi sáng thu trong trẻo, tôi nghe được rằng những tấm hình cô ấy chụp đã giành được một giải thưởng trong cuộc thi, nên tôi đã di đến nơi mà chúng được trưng bày.

Sau khi nhìn những bức ảnh có tôi trong phòng trưng bày, tôi nghĩ, tôi sẽ đãi cô ấy một bữa vào lần gặp nhau tiếp theo.

Hoàn toàn tình cờ, tôi nhìn thấy cô ấy tại một của hàng bách hóa trên đường về nhà. Có một người đàn ông bên cạnh cô ấy, một sinh viên cao đẳng, ăn mặc rất hợp mốt và có một mái tóc nhuộm nâu.

Cô ấy cố gắng nắm tay cậu ta, cậu ta có phần trợn tròn mắt lên nhưng đồng ý. Cô có một biểu hiện mà tôi chưa bao giờ thấy trước đó. Vậy là cô ấy cũng có thể trông như thế nhỉ, tôi tự hỏi.

Sau khi nhìn thấy cả hai trốn vào một góc và hôn nhau, tôi rời khỏi cửa hàng.

Sau khi kì thi kết thúc, cô ngừng nói chuyện với tôi. Tôi không quan tâm nhiều đến việc chúng tôi nói chuyện mà không có nhiếp ảnh làm trung gian, nên tôi cũng không muốn nói chuyện với cô. Đó là cách mà mối quan hệ sơ sài của chúng tôi đi đến hồi kết.

Và tôi cũng không thực sự cảm thấy tổn thương. Tôi nghĩ có lẽ tôi chỉ không nhận thức được nó và nó sẽ trở lại với tôi sau đó, nhưng không.

Tôi không chỉ nhanh chóng cam chịu. Ngạc nhiên thay, ngay khi tôi nhìn thấy cô ấy với cậu ta, tôi không cảm thấy chút ghen tị hay thèm muốn nào. Tôi chỉ nghĩ "Mình tốt nhất không nên làm phiền họ."

Ngay từ đầu, tôi đã không có bất kỳ ý nghĩ nào cô ấy sẽ là của "tôi".

Mọi người có thể nói rằng nó chẳng là gì hơn ngoài" trường hợp nho chua". Bạn không thể có bất cứ cái gì, vậy bạn chỉ cần giả bộ như thể bạn chưa bao giờ muốn gì cả.

Nếu đó là sự thật, thì nó xẽ tuyệt vời như thế nào nhỉ? Nếu có một mong muốn sôi sục bị kiềm lại trong lồng ngực tôi, sẵn sàng bùng nổ bất cứ lúc nào, và chỉ là tôi không chú ý đến nó.

Nhưng tôi đã tìm kiếm trong thâm tâm mình một thứ như thế rất lấu rồi, và không có dấu vết nào cả. Chỉ có một vùng đất xám cằn cỗi.

Rút cuộc thì, tôi là một con người không thể mong muốn điều gì. Tôi đã mất các kỹ năng đó từ lâu rồi, tôi không có ký ức nào về việc sở hữu nó. Hoặc có lẽ tôi đã không được trang bị nó ngay từ thuở ban đầu.

Và dễ dàng gạt bỏ ngoại lệ duy nhất của nguyên tắc , mối quan hệ của tôi với Kiriko, giờ tôi thậm chí không thể tìm thấy mục đích cho bản thân mình

Tôi phải làm cái gì… với *điều này*?

Tôi đi vào một con hẻm và đột ngột đi xuống vài bậc thang hẹp. Tôi tìm thấy quán game thùng mà tôi và Shido lúc nào cũng ghé chơi.

Như ai đó có thể tưởng tượng từ những dấu hiệu mờ nhạt, đó là một nơi chứa đầy những thùng game mà có lẽ tuổi đời còn già dặn hơn cả tôi, nên thật khó để gọi nó là "định hướng cho tuổi trẻ."

Những cái máy có sự thay đổi bám đầy kẹo xing gum, gạt tàn đen như bồ hóng, những tấm áp phích sạm nắng, cái thùng game có các

cạnh bị mòn với màn hình mờ với tiếng bíp rẻ tiền và tiếng boops.

Tôi kết hợp chúng thành một tập hợp hoàn chỉnh của những thứ đã đã tồn tại lâu hơn sự hữu ích của chúng và tuyệt vọng giữ hoạt động bằng mọi cách trong một phòng bệnh viện khổng lồ. Không, nhà xác thì giống hơn.

“Cái lý do mà tôi chọn đi đến một nơi buồn tẻ như thế này,” Shindo nói với tôi, “là bởi vì tôi không cảm thấy bất cứ điều gì thúc giục tôi ở đây.”

Tôi cũng thích quán game thùng này vì lí do tương tự.

Tôi đã không đến đây mấy tháng trời. Tôi đứng trước cửa tự động và chờ đợi, nhưng chúng không mở.

Có một thông báo trên tường kế bên cửa.

“Quán game này sẽ được đóng cửa vào ngày 30 tháng 9. Cảm ơn bạn vì nhiều năm lui tới. (Note (cái này là của bạn eng nha): Giờ đóng cửa vào ngày 30 sẽ là 9 giờ tối.)”

Tôi ngồi xuống cầu thang và châm một điếu thuốc. Tôi nghĩ ai đó đã quên về thứ gọi là gạt tàn, bởi vì có hàng trăm mẩu thuốc nằm rải rác xung quanh.

Đầu lọc thuốc lá, phần màu nâu bộ lọc bị đen dần, nhìn giống những vỏ đạn rỗng khi ngâm mình trong mưa.

GIờ thì tôi thật sự không còn nơi nào để đi. Tôi rời khu mua sắm để đến một công viên ngẫu nhiên.

Khi nhìn thấy một băng ghế không có lưng dựa, tôi quét đống là rụng và nằm nghiêng người xuống, không quan tâm nếu có ai nhìn thấy tôi

Bầu trời toàn những đám mây dày. Một chiếc lá phong chậm rãi khiêu vũ xuống nền đất, và tôi bắt lấy nó bằng tay trái.

Sau khi đặt cái lá rơi lên ngực, tôi nhắm mắt lại và tập trung vào các âm thanh trong công viên. Tiếng gió lạnh, tiếng những chiếc lá mới rơi xuống kết bạn với đống lá dưới đất, tiếng chim hót, tiếng găng tay bắt quả bóng mềm

Một cơn gió mạnh thổi, làm rơi nhiều chiếc là đỏ và vàng lên người tôi. Tôi không muốn làm thêm một bước nào nũa, tôi nghĩ. Tôi sẽ chỉ để bản thân mình bị chôn vùi dưới những chiếc lá này.

Đây là cuộc sống của tôi. Không tìm kiếm gì cả, linh hồn tôivụt tắt mà thậm chí còn chưa bao giờ đươc thắp cho một ngọn lửa, một cuộc sống chỉ đang dần dần mục nát.

Nhưng tôi vẫn không để bản thân mình gọi nó là thảm kịch.

Tôi hoàn thành việc mua sắm và trở về căn hộ hơi sớm hơn so với việc tôi được dặn. Tôi đã đi khoảng một giờ trong khi vác trên vai một cái thùng hơn 20 kg, nên tôi đã đổ rất nhiều mồ hôi.

Tôi đặt nó lên sàn phòng khách, và cô ấy đã nhìn thấy, tháo tai nghe đang nối với cái máy CD, và hỏi tôi, "Cái gì thế?"

"Một cây pino điện," Tôi nói với cô ấy, lau mồ hôi. "Tôi nghĩ nó thật nhàm chán cho cô nếu chỉ ngồi trong nhà."

"Tôi sẽ không chơi nó. Tôi đã từ bỏ piano rồi."

"Oh, vậy mua nó là vô ích, huh?" tôi cau mày. "Cô đã ăn gì chưa từ lức tôi đi?"

"Tôi chưa ăn."

"Cô nên cho dạ dày cô cái gì đó đi. Tôi sẽ chuẩn bị thứ gì đó ngay đây."

Tôi đi và bếp và hâm nóng hộp súp giống cái mà cô đã tôi ăn vào hôm qua.

Cô ngồi trên giường và nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, sau đó thấy tôi đang cầm cái muỗng đưa về phía mình và nhìn giữa tôi và cái muỗng. Sau khoảng 5 giây mâu thuẫn, cô ngượng ngùng há miệng.

Ngày hôm qua, có vẻ cô ấy không chống cự với chuyện như này, nhưng dường như nó là một câu chuyện khác khi cô ấy là người đang được chăm sóc.

Khi tôi đưa cái thìa vào trong miệng cô ấy, cô khép đôi môi mỏng nhưng mềm mại lại.

"Tôi sẽ không chơi piano đâu," cô tuyên bố sau khi nuốt muỗng đầu tiên.

"Tôi biết. Cô sẽ không chơi nó." Tôi đưa lên muỗng thứ hai.

Nhưng một tiếng sau, cô ấy đã ngồi trước cây đàn piano. Rõ ràng, cô không thể chịu nổi việc nghe tôi thử các tầng âm ngay cạnh cô ây.

Tôi đặt nó ở phía trước giường, và cô nhẹ nhàng đưa ngón tay mình xuống bàn phím. Sau một quãng ngắn thưởng thức khoảnh khác đó với đôi mắt nhắm,cô làm nóng ngón tay mình bằng cách chơi một vài giai điệu quan trọng của Hanon, Chính xác đến mức bạn không thể mong đợi gì hơn.

Âm thanh đủ to để phòng kế bên có thể nghe thấy, nhưng nó không phải là vấn đề, khi tôi hình dung ra cảnh cô sinh viên nghệ thuật sẽ chịu đựng loại âm sắc này.

Tôi không có đôi tai tốt, nhưng tôi vẫn có thể nói rằng cô ấy đã mắc một vài lỗi nghiêm trọng với tay trái của mình. Và tay phải của cô chơi rất tuyệt, nên làm nó nổi bật lên rất khủng khiếp.

Tay trái của cô, bị tê liệt nơi nó bị cắt, chắc phải có cảm giác như là một chiếc găng tay da đối với cô ấy. Dường như cô cũng tự nhận thức được, nên đôi khi cô trừng ánh mắt căm ghét lên bàn tay ấy.

“Thật kinh khủng, đúng không?”, cô thở dài. “Trước khi bị thương, nó là yếu tố duy nhất bù đắp của tôi. Nhưng giờ,đây là cách gọi nó. Tôi cảm thấy như mình đang dùng tay của người khác. Giờ tôi chỉ có thể biểu diễn mà khiến cho nhạc công và thính giả cảm thấy không thoải mái.”

Sau khi phạm ba sài lầm bằng tay trái. Cô ngừng chơi.

“Hừm, tại sao cô không thực sự thử dụng tay người khác?”, tôi đề nghị.

“…Ý anh là sao?”

Tôi ngồi xuống cạnh cô ấy và đặt tay trái mình lên bàn phím. Cô nghi ngờ nhìn tôi, nhưng với ánh nhìn như muốn nói “Ô, được đấy,” bắt đầu chơi bằng tay phải.

May mắn thay, nó là một bài hát mà thậm chí tôi cũng biết : khúc dạo đầu số 15 của Chopin.

Tôi tham gia vào nhịp ba. Tôi đã không chơi piano cả một thập niên, nhưng phím đàn của cây piano điện nhẹ hơn cây piano để biểu diễn, và mấy ngón tay tôi di chuyển khá là mượt trên chúng.

“Vậy anh cũng có thể chơi piano,” cô nhận xét

“Chỉ đủ để giả mạo là tôi biết. Tôi chỉ được tập vài tiết khi tôi còn nhỏ.”

Với tay phải bị thương của, và tay trái bị tê liệt của cô ấy, chúng tôi hỗ trợ nhau bàn tay mà chúng tôi thiếu. Và cách chơi của chúng tôi khớp với nhau nhanh hơn tôi mong đợi.

Khi quãng trưởng đổi ở nhịp 28, cô ấy với về phía tôi để chơi những nốt thấp.

Cảm giác đó khiến tôi nhớ lại khi cô ấy ngủ trên vai tôi trêm chuyến tàu hai ngày trước. Dù giờ tôi không mặc ái khoác, nên tôi cảm thấy hơi ấm của cô ấy rõ ràng hơn.

“Chẳng phải cô bị bệnh sao?”, tôi hỏi.

“Tôi đỡ hơn rồi.”

Trái ngược với âm điệu cùn của mình, những nốt nhạc cô ấy chơi có một loại âm thanh và tương tác chặt chẽ với riêng tôi.

Chơi bài này đến bài kia, ba tiếng đồng hồ trôi qua nhanh như nháy mắt. Chúng tôi bắt đầu nhận thấy sự mệt mỏi của nhau, nên chúng tôi chơi bài Bee Gees của Spicks và Specks như để làm nguội, rồi tắt cây piano.

“Nó ổn để ngăn cơn buồn chắn,” cô đáp lời.

Chúng tôi đi dạo và ăn tối tại một nhà hàng địa phương. Trở lại căn hộ, tôi làm rượu mạnh và sữa để chúng tôi nhâm nhi trong khi nghe radio, sau đó cả hai đều đi nằm sớm.

Cô ấy không nói gì về việc trả thù ngày hôm đó.

Có lẽ cô ấy đã từ bỏ việc trả thù. Cô tuyên bố là mình sẽ vẫn tiếp tục, nhưng tôi chắc rằng đó chỉ là do cô ấy cứng đầu.

Sâu bên trong, cô ấy không thể thực sự cảm thấy muốn giết thêm ai nữa. Những gì chờ đợi cô sau khi những trải nghiệm khủng khiếp của việc giết người là nỗi sợ làm cho chân cô tê cứng, cơn sốt tệ đến nỗi làm cô tống hết mọi thứ ra ngoài, và cái lỗi đó gây ra chứng mất ngủ. Và có khả năng của một cuộc chống cự không chưa từng xảy ra như hai ngày trước.

Đến bây giờ, cô đã hiểu một cách cụ thể sự vô nghĩa của trả thù.

Hôm nay phải là một ngày cực kì yên bình đối với cô ấy. Cô nằm cuộn tròn trong tấm nệm đeo tai nghe và nghe nhạc suốt cả ngày, chơi đàn piano khi cô thích, ăn uống, uống rượu mạnh, và đi ngủ.

Những ngày như thế dường như khá hiếm trong cuộc đời của cô.

Tôi mong cô ấy có thể chấp nhận loại cuộc sống này, tôi nghĩ. Cô có thể quên phắt đi việc trả thù của mình, và đến ngày tác dụng trì hoãn của cô ấy hết hiệu lực, hãy tận hưởng những hạnh phúc chưa xác định như ngày hôm nay.

Mua quần áo, nghe nhạc, chơi piano, ra ngoài và vui chơi,ăn đồ ăn ngon. Cô sẽ không có đôi chân tê liệt, hay buồn nôn, hay bị đánh đập bởi bất cứ ai

Tôi, cũng vậy, sẽ không phải là một kẻ đồng lõa giết người nữa, cà có thể tránh "phải chịu một số phận phù hợp" như là nạn nhân thứ năm của cô ấy.

Có cách nào tôi có thể hướng dẫn cô ấy từ bỏ việc trả thù? Đàn piano, tôi cảm thấy là một ý tưởng tốt. Tôi tự hỏi có gì khác mà cô ấy thích không. Có lẽ tôi có thể nói chuyện với cô sinh viên nghệ thuật về nó?

Khi tôi bầu bạn với trần nhà lờ mờ suy nghĩ về nó, rượu mạnh phát huy tác dụng, và mắt tôi nhắm lại.

Ngay cả khi tôi ngủ, não tôi vẫn tiếp tục suy nghĩ.

Tôi đã bỏ sót vài điều.

Ví dụ, có một cảm giác không đúng trong vài ngày qua mà tôi không thể nào xác định được.

Nó đã đạt đến đỉnh điểm vào ngày hôm qua, khi cô ấy nói: "Sau cùng, như anh nói, trả thù chỉ là một hành động vô nghĩa."

Tôi đáng lẽ phải mong muốn được nghe thấy những điều đó. Thấy Cô trở nên bị động về việc trả thù của mình đáng lẽ phải vô cùng hạnh phúc xảy ra với tôi.

Đáng lẽ phải vậy, đúng vậy

Vậy tại sao tôi cảm thấy thất vọng đến vậy?

Câu trả lời đến tương đối nhanh. Có lẽ tôi không muốn cô ấy trở nên nhút nhát. Tôi không muốn cô ấy nhanh chóng bác bỏ những gì cô đã làm cho đến lúc đó. Tôi không muốn cô ấy dễ dàng từ bỏ niềm đam mê đó, sự mãnh liệt đó đó.

Theo cách nào đó, tôi ngưỡng mộ cô ấy khi cô hành động như một

hiện thân của sự tức giận.

Nhưng đó có thật sự là tất cả?, tôi nghe một giọng nói.

“Yeah, đúng vậy, tôi trả lời. Tôi muốn lúc nào cũng cảm thấy niềm đam mê mãnh liệt mà tôi cảm thấy từ cô ấy, bởi vì nó là thứ gì đó sẽ không, không bao giờ rời khỏi tôi.

Sai, giọng nói nói. Đó chỉ là một lời giải thích sau khi mọi việc đã xảy ra. Bạn đã thất vọng vì một lý do đơn giản. Đừng để bản thân cậu nhầm lẫn nữa.

Tôi nghe một tiếng thở dài hướng về phía tôi khi tôi đang lúng túng.

Được thôi, tôi sẽ cho cậu một gợi ý. Đầu tiên và duy nhất. Nếu cậu vẫn không hiểu nó sau gợi ý này, tôi sẽ lãng phí thời gian của mình để nói bất cứ điều gì khác.

Tôi sẽ chỉ nói một lần.

“Có phải “niềm đam mê” mà cậu cảm thấy thật sự đến từ *cô ấy*?

Đó là tất cả.

Tôi nhắm mắt lại và nghĩ về nó một lần nữa.

Tôi ngửa thấy một hương thơm hoài niệm của những bông hoa.

Tôi cảm ơn Shindo.

Tôi đã nhận ra điều sai là gì.

Tôi bật dậy vào giữa đêm. Tim tôi đập dữ dội. Có thứ gì đó tràn ngập trong cổ họng tôi, không phải cơn buồn nôn, mà là sự thôi thúc muốn hét lên.

Đầu óc tôi rất tỉnh táo, như tôi vừa thức dậy sau một giấc ngủ dài hàng thập kỉ. Khi tôi đứng đạy, tôi đạp lên một hộp đựng đĩa CD và nghe tiếng crắc, nhưng giờ tôi không quan tâm.

Tôi đổ đầy ly nước từ bồn rửa và uống cạn nó, bật đèn phòng khách, và đánh thức cô ấy dậy, trong khi đang ngủ với cái chăn trùm quá mặt.

“Anh muốn gì vào giờ này?” Cô kiểm tra đồng hồ cạnh mình, sau đó kéo cái chăn lên để thoát khỏi ánh sáng.

“Chúng ta sẽ thực hiện hành động trả thù tiếp theo,” tôi giải thích trong khi kéo cái chăn ra. “Không có thời gian đâu. Thức dậy và sẵn sàng đi.”

Cô kéo tấm chăn lại và giữ bằng tay mình “Không thể đợi đến sáng à?”

“Không thể,” tôi cố nài. “Phải làm ngay bây giờ. Tôi cảm thấy nếu để đến này mai, cô sẽ không còn là người báo thù nữa. Tôi không muốn điều đó.”

Cô quay lưng lại với tôi.

“…Tôi không hiểu tại sao anh lại kích động đến vậy,” cô lẩm bẩm. “Chẳng phải nó có lợi cho anh khi tôi từ bỏ trả thù sao?”

“Tôi cũng nghĩ như vậy. Nhưng tôi đã thay đổi suy nghĩ của mình sau khi có hai ngày để ngồi và suy nghĩ về nó. Hoặc tôi đoán có lẽ tôi nhận ra cái cách mình thực sự cảm nhận. Vấn đề là, tôi muốn cô là một tên phục thù tàn nhẫn. Tôi không muốn cô lựa chọn “sáng suốt”.

“Điều nói nghe hoàn toàn là ngược lại với những gì anh đã nói. Chẳng phải anh nói trả thù là vô nghĩa ư?”

“Đã lâu rồi, tôi quên nó rồi.”

“Chưa kể,” cô ngáp, cuộn tròn và ôm chặt cái gối, “sau khi giết mục tiêu tiếp theo, anh có nhận ra anh là người kế tiếp không?”

“Yeah. Nhưng vậy thì sao?”

“Anh đang tuyệt vọng để có được phước lành của tôi à?”

“Không, điều này không liên quan gì đến việc “ghi điểm” với cô cả”

“Okay, vậy là anh điên rồi,” cô càu nhàu. “Tôi đi ngủ đây. Anh cũng ngủ đi và làm nguội đầu mình lại. Khi trời sáng và anh bình tĩnh lại, chúng ta sẽ nói về vấn đề này lần nữa…Giờ tắt đèn đi.”

Tôi suy nghĩ. Làm thế nào tôi có thể giải thích cho cô ấy hiểu đây?

Tôi ngồi trên ghế sofa và chờ đợi những từ thích hợp xuất hiện trong óc tôi.

“Hãy nghĩ về nó, đã có dấu hiệu từ vụ giết người đầu tiên của cô.” Tôi lựa lời thật cẩn thận. “Khi mà cô giết chị ta, chân cô đã tê liệt đúng chứ? Thành thật mà nói, tôi đã nghĩ “Thật là một tên giết người

hèn nhát.”…Nhưng nó không phải là do cô hành động kì lạ, đó là tôi. Phản ứng của cô là bình thường, còn tôi thì không. Làm thế nào tôi có thể giữ được bình tĩnh khi chứng kiến cái chết của một người? Nó không thái quá như phản ứng của cô, thậm chí là chỉ đủ gây mất ngủ do lo lắng.”

Cô không nói gì, nhưng dường như đang nghe một cách cẩn thận.

“Sau lần giết người thứ hai của cô cũng vậy, tôi hoàn toàn thờ ờ, không cảm thấy ghê tởm hay tội lỗi gì, thay vào đó, tôi nhận thấy một cảm xúc riêng biệt, chưa xác định mà tôi chưa từng trải qua trước đây. Nó đã làm lu mờ những ấn tượng tiêu cực thông thường mà tôi cảm thấy từ vụ giết người. Ngay khi cô giết người lần ba, tôi nghĩ rằng tôi gần như nhận ra nó là gì. Nhưng tôi đã không hiểu rõ nó cho đến lúc này.”

Cô ngồi đậy như thể cô đang rũ bỏ tình trạng tê cóng và nhìn tôi với vẻ bối rối.

“Er, anh đang nói cái quái gì thế?”

Điều tôi đang nói à?

Tôi đang nói về tình yêu

“Tôi nghĩ là tôi yêu cô rồi.”

Những từ đó đủ để đóng băng cả thế giới

Tất cả không khí tràn qua các vết nứt trong phòng, để lại sự im lặng rỗng tuếch.

“…Um?”, cô cuối cùng cũng thốt lên sau một khoảng im lặng.

“Tôi biết là mình không có cái quyền đó. Và tôi biết mình là người ít phù hợp nhất để cảm thấy theo cách này trên toàn thế giới. Thật trơ tráo. Sau cùng, tôi là người đã lấy đi cuộc sống của cô. Nhưng tôi đang nói ra hết những suy nghĩ trong tâm trí: dường như là tôi yêu cô rồi.”

“Tôi không hiểu.” cô cúi và lắc đầu liên tục. “Anh đang mộng du à?”

“Cô phải hiểu theo nghĩa ngược lại. Tôi đã mộng du 22 năm rồi. Và tôi mới chỉ thức dậy. Một chút muộn, tôi biết.”

“Tôi không hiểu tí nào cả. Tại sao anh cảm thấy buộc phải yêu tôi?”

“Khi cô lần đầu tiên giết người trước mắt tôi,” tôi bắt đầu, “khi cái áo blouse của cô nhuốm máu, và khi cô nhìn xuống thi thể trong khi nắm chặt cây kéo chết chóc, tôi nhìn cô và nghĩ, “cô ấy thật đẹp.”… Lúc đầu, tôi thậm chí còn không màng đến sự thật là tôi có cảm giác đó. Nhưng giờ tôi nhận ra đó có là một trong những khoảnh khắc tuyệt vời nhất trong suốt cuộc đời tôi. Đây là trải nghiệm lần đầu tiên tôi thật sự đổ ai đó, thậm chí, tôi, một người đã từ bỏ việc cầu nguyện và hy vọng với mọt thứ từ rất lâu rồi, đã nghĩ, “Mình muốn trải nghiệm khoảnh khắc đó một lần nữa.” Đó là cảnh đẹp tuyệt vời của cô khi trả thù.”

“Làm ơn đừng bịa chuyện nữa.” Cô ném cái gối vào tôi, nhưng tôi chặn nó lại và bỏ nó xuống sàn.

“Anh đang cố để trở thành thứ gì đó quan trọng với tôi *như thế này à*? Tôi sẽ không bị lừa đâu,” Cô nói với cái liếc mắt. “Tôi không thích nó. Phương pháp của anh là thứ tôi ít ưa thích nhất.”

“Tôi không nói dối. Tôi biết cô sẽ không tin. Tôi có lẽ là người hoang mang nhất ở đây.”

“Tôi không muốn nghe.”

Cô che hai tai lại và nhắm mắt. Tôi nắm cổ tay cô và kéo nó ra.

Mắt chúng tôi chạm nhau ở khoảng cách gần. Một nhịp sau, cô tránh ánh nhìn bằng cách nhìn xuống.

“Nghe này, tôi sẽ nói lại một lần nũa,” Tôi thở dài. “Cô thật đẹp khi cô trả thù. Nên đừng nói nó vô nghĩa. Đừng chấp nhận thứ tầm thường đó, sẵn sàng kết luận. Ít nhất là với tôi, nó có nghĩa. Về vẻ đẹp, nó có giá trị hơn bất cứ điều gì. Vì vậy, tôi cầu mong cô hãy trả thù ít nhất là một người nữa. Ngay cả khi bao gồm cả tôi trong đó.”

Tay cô gạt tôi ra, và cô đẩy mạnh vào ngực tôi. Tôi ngã xuống đất.

Tất nhiên là cô ấy sẽ phản ứng theo cách này, tôi nghĩ. Nhìn chằm chằm vào trần nhà. Người nào có có thể chấp nhận được việc được nói rằng “Tôi đã đổ cô rồi” từ người đã giết họ?

Thực tế, tôi không có ý định nói quá nhiều. Tôi chỉ muốn nói ở mức độ “Tôi thông cảm với sự trả thù của cô, và tôi đã đúng để làm như vậy, nên tôi không muốn cô dừng ở đây.”

Tôi đã nói cái quái gì thế này, “Dường như tôi đã yêu cô rồi”? Tôi chưa bao giờ cảm thấy những cảm giác như thế trong cuộc đợi mình

và đã dành nó cho một tên giết người hèn nhát kém tôi năm hoặc sáu tuổi? Liệu tôi có vừa trải qua hội chứng Stockholm?

Tiếng thở dài của tôi chạm vào tay cô ấy, duỗi về phía tôi.

Một lần như thế này đã xảy ra trước đây, tôi nhớ lại. Nó cũng mưa to như vậy.

Có một sự im lăng kéo dài, cô ấy vẫn đang nắm tay tôi. Biểu hiện cô ấy như nói "Mình đang làm cái gì thế này?" Nhìn không rời vào tay chúng tôi, cô dường như đang suy nghĩ rất nhiều về ý nghĩa của hành động tiềm thức của mình.

Đột ngột, những ngón tay cô dừng nắm lại, và cô nhanh chóng kéo tay mình ra.

"Nhanh lên và chuẩn bị đi," cô nói với tôi. "Chúng ta có thể bắt được chuyến tàu cưới nếu chúng ta nhanh chóng."

Tôi đã bị choáng, và cô nhìn tôi một cách tự mãn

"Gì thế? Anh *thích tôi khi tôi trả thù một cách tuyệt đẹp đúng chứ?*

"…Yeah, đúng vậy," tôi trả lời tường tận.

"Thật khó để cho tôi hiểu," cô nói với cái nhếch mép. "Được thích bởi anh của tất cả mọi người không cho tôi niềm vui nào."

"Tôi không quan tâm. Cô không có ai khác ngoài tôi để dựa vào, nên tôi biết tôi có thể đồng hành cùng cô dù cô có không thích."

"Chính xác. Tôi vô cùng khó chịu."

Cô đạp lên chân tôi. Nhưng không mạnh để gây đau đớn, và khi chúng tôi đều đang chân trần, cái cảm giác đụng chạm trơn tru dễ chịu ấy, nó hầu như giống một điều mà động vật sẽ làm như một sự thể hiện tình cảm yêu mến với đồng loại.

Bên ngoài đang lạnh như băng, nên chúng tôi đi ra ngoài trong khi mặc áo khoác mùa đông. Dưới má che của căn hộ có đậu một chiếc xe đạp gỉ có lẽ thuộc vè một người thuê nhà. Tôi mượn nó mà không cần cho phép, cô ấy ngồi trên chỗ để hành lí phía sau (nương: nói cách khác là cái yên sau đấy), và cưỡi cái xe đạp ra ga.

Tay tôi trên tay lái nhanh chóng lạnh cóng, mắt tôi bị tổn thương bởi gió khô, và vết thương trên ngón út của tôi đau nhức trong gió lạnh.

Sau khi trèo lên một ngọn đồi dài, có một cái dốc hẹp để đi xuống dẫn tới nhà ga. Tiếng rít của phanh vang vọng khắp khu dân cư im lìm.

Có lẽ cảm thấy nguy hiểm khi tốc độ tăng lên, cô ấy bám vào lưng tôi. Nếu chỉ vì lí do đó, tôi muốn cái dốc này kéo dài mãi mãi.

Ơ ơ thế còn Kiriko của mình đâu??

Mình cũng giải thích một tí, họ và tên của anh main là Yugami Mizuho còn chị main là Hizumi Kiriko. Ở chap 1 mấy bạn trẻ gọi nhau bằng tên mà mình cứ tưởng là đó là họ (ông nào coi anime cũng biết rồi chỉ gọi = tên khi thân thiết), mà tui thấy bọn nó nói chuyện trong lớp ở chap 1 thấy không thân thiết lắm nên cứ đinh ninh Kiriko với Mizuho là họ, và bản Eng cũng ghi ngược lại nữa. còn họ của main nữ thứ hai là Akazuki. Còn chị sinh viên thì vẫn "unknow"

Retro camera: cũng là máy ảnh luôn nhưng nó làm bằng... giấy và tất nhiên là nó có thể chụp được ảnh

Part 3

Chapter 8: Sự trả thù của cô ấy

Đi thẳng vào trọng tâm, chúng tôi bắt đầu tước đi cuộc sống của mười bảy người đã nói, bao gồm cả ba người đầu tiên.

Nạn nhân thứ tư là giáo viên chủ nhiệm của cô ấy. Sau khi giết chết người đàn ông, người đang ở độ tuổi 60, đã phải chiến đấu với căn bệnh ung thư dạ dày, cô nói rõ là "Hãy đi xa nhất có thể."

Và vì thế, cô đã thêm mười ba người nữa mà cô có sự hận thù sâu nặng, những người mà không phải là một phần trong kế hoạch ban đầu.

Về mối quan hệ, được thống kê như sau: bảy người quen ở trường trung học, bốn người quen ở cao trung, hai giáo viên, và bốn "người khác".

Thống kê về giới tính: Mười một phụ nữ, sáu nam. Còn về cách họ bị giết thì: tám người chết ngay tức khắc, bốn người chạy, hai người thì cố gắng nói chuyện, ba người phản kháng. Đó là những kết quả cuối cùng.

Không phải mọi thứ đều đúng như kế hoạch. Thực tế, chúng tôi đã thất bại rất rất nhiều lần. Trong vụ giết người thứ mười bảy, mục tiêu của chúng tôi chạy thoát năm lần, cảnh sát bắt giữ chúng tôi hai lần, và chúng tôi bị thương nặng hai lần.

Tuy nhiên, cô ấy "vô hiệu hóa" mọi chuyện xảy ra. Không, chúng tôi đã không chơi công bằng tí nào. Chúng tôi rũ bỏ hết trách nhiệm và làm mọi thứ theo cách của mình.

Có vẻ như tôi chỉ đang đưa ra những con số ở đây. Nhưng nếu bạn hỏi tôi ngay khi tôi trợ giúp xong vụ giết người thứ mười bảy, thì đó là cách tôi mô tả nó. Dù bốn hay năm, mỗi nạn nhân chỉ là con số đối với tôi.

Không thể nói rằng không có nạn nhân nào để lại ấn tượng với tôi. Tuy nhiên, không phải những người bị giết quan trọng với tôi, mà là hành động của cô trong việc thực hiện nó.

Cơn giận của cô càng mãnh liệt, càng nhiều máu đổ, sự miễn cưỡng

của cô càng nhiều, sự trả thù của cô càng rạng rỡ. Cái vẻ đẹp đó không hề mờ nhạt dù tôi nhìn nó không biết bao nhiêu lần. (Nương: đọc đến đoạn này nổi da gà :v)

Khi nạn nhân thứ mười một chết, giới hạn thời gian trì hoãn của tai nạn, mười ngày, đã trôi qua.

Vào ngày thứ mười lăm, khi mười bảy người đã chết, hiệu lực dường như bằng cách nào đó vẫn còn.

Ngay cả khi cô ấy nhận thấy nó thật kì lạ. Tôi cho rằng trong khi cô tiếp tục trả thù, một mong muốn mạnh mẽ rằng không muốn chết đã phát sinh kéo dài sự trì hoãn.

Sau khi hoàn thành vụ giết người thứ mười bảy giữa màu đỏ đậm với cây phong, cô ấy nắm lấy tay tôi và chúng tôi quay tròn bên dưới những chiếc lá rơi, như những con búp bê trong đồng hồ cơ. (Nương: lãng mạn gớm nhể =]]])

Khi tôi nhìn thấy nụ cười ngây thơ của cô ấy, tôi cảm thấy như cuối cùng tôi đã hiểu sự vĩ đại của việc hoàn thành điều gì đó.

Và khi sự trì hoãn hết hiệu lực, nụ cười đó sẽ biến mất mãi mãi.

Tôi nghĩ rằng nó là một sự mất mát khủng khiếp, cũng như sự khủng khiếp khi thế giới mất đi một màu trong những màu sắc của nó vậy.

Tôi đã làm một cái gì đó không thể làm lại.

Vào lúc này, ít nhất tôi cũng có thể cảm thấy một cơn đau như vậy

Khi cô ấy đã hoàn toàn xong việc thể hiện niềm vui vô tận của mình, cô lấy lại ý thức của mình và lúng túng buông tay tôi ra.

"Anh là người duy nhất tôi phải chia sẻ hạnh phúc của mình, anh thấy đấy ...", cô khăng khăng.

"Tôi cảm thấy may mắn vì điều đó," tôi trả lời. "Đã xong người thứ mười bảy, phải không?"

"Vâng. Mọi thứ còn lại nhờ anh. "

Những chiếc lá khô xếp chồng lên xác chết thứ mười bảy. Người phụ nữ cao lớn, có chiếc mũi bự, người mới vài phút trước còn thở, là một trong số những người đã hùa cùng chị gái của cô ấy bắt nạt cô.

Chúng tôi đã bám đuôi cô ấy trên đường về nhà từ chỗ làm và nói

chuyện với cô ta khi cô ta ở một mình. Cô ta dường như không nhớ cô gái mà mình từng dày vò, nhưng ngay khi cô lấy cây kéo ra, người phụ nữ cảm thấy nguy hiểm và chạy trốn.

Lúc đầu, điều này đã khiến tôi nghĩ rằng cô ấy có thể sẽ phiền phức để đối phó, nhưng cô ấy đã chọn một cách ngu ngốc là trốn vào một bụi cây. Chúng tôi có thể dễ dàng tập trung vào việc giết người mà không lo bị nhìn thấy.

Chỉ có một điều làm tôi thất vọng là cách mà cô ấy nhanh chóng trở nên quen với việc giết người, không còn tắm trong những tia máu hay gặp những đợt chống cự đáng kể nữa.

Dù những chuyển động nhanhh nhẹn của cô và độ chuẩn xác khi cô dùng kéo vẫn tuyệt đẹp, thì có một chút buồn khi không còn được thấy cô ấy nhuộm đỏ và kiệt sức.

“Khi mà tôi không còn mục tiêu nào để trả thù, tôi nghi ngờ việc sẽ có một ý chí mạnh mẽ thế nào để duy trì sự trì hoãn của mình,” côi nhận xét. “Về bản chất, cái chết của anh sẽ là của tôi.”

“Khi nào cô thực hiện nó?”

“Tôi tốt nhất không nên hoãn quá lâu… Tôi sẽ trả thù anh vào ngày mai. Nó sẽ chấp dứt mọi chuyện.”

“Tôi hiểu rồi.”

Tôi nhắm mắt lại khi ánh mặt trời chiếu từ phía tây qua các tán cây. Tất cả bụi cây đổ bóng đỏ làm cho ta có cảm giác như ngày tàn của thế giới.

Và quả thực, đối với cô ấy, ngày tàn của thế giới đang đến gần.

Đó là buổi ăn trưa cuối cùng của chúng tôi. Tôi đề nghị ăn ở một nhà hàng sang trọng phù hợp cho một ngày kỉ niệm, nhưng cô nhanh chóng từ chối.

“Tôi ghét những nơi trọng về hình thức, và tôi không biết tí gì về các phong tục đó cả,” cô giải thích. “Tôi không muốn cảm thấy quá lo lắng về bữa ăn cuối của chúng ta làm tôi không thể cảm thấy ngon miệng.”

Cô nói hoàn toàn đúng Vậy nên cuối cùng chúng tôi đặt bít tết tại nhà hàng thông thường và nướng nó với thức uống nhẹ như rượu.

Có lẽ bởi vì biểu hiện trưởng thành của cô, khi cô ấy mặc đồ đúng cách, người ta có thể dễ dàng nhìn nhận cô như là một sinh viên cao đẳng, nên người phục vụ không nói gì về việc cô ấy có đủ tuổi để uống nó hay không.

Trong khi lấy một miếng **bánh montblanc** ở chỗ đồ tráng miệng, cô nói với tôi "Tôi chưa bao giờ ăn món montblanc này trước đây."

"Cô nghĩ sao?"

Cô làm một khuôn mặt hờn dỗi. "Tôi không muốn biết là có một cái gì đó rất ngon trên thế giới vào lúc cuối cùng."

"Tôi hiểu cách mà cô cảm nhận. Tôi cũng ước là mình không biết quá trễ nó vui như thế nào khi tôi ngồi ăn với cô gái mà mình thích."

Cô nhẹ nhàng sút vào cẳng chân tôi như thể quở trách tôi. Nhưng tôi biết từ 15 ngày trải nghiệm của mình là cô ấy không giận, cô chỉ tìm kiếm sự tiếp xúc ngượng ngùng khi cô say.

"Well, may mắn cho anh, anh sẽ có thể quên hết ngay khi sự trì hoãn của tôi kết thúc.

"Tôi không hề nói là mình muốn quên đi. Chỉ muốn biết cảm giác đó sớm hơn thôi."

"Và đó là những gì anh nhận được vì lái xe khi say rượu. Anh là đồ ngốc." (Nương: cuteeeeeeeeee quạ)

"Đúng vậy." tôi gật đầu.

Nhìn có vẻ không hài lòng, cô đặt khuỷu tay mình lên bàn và vô thức xoay ly rượu của mình.

"Sự vui thích của việc đi mua quần áo, sự vui thích khi được cắt tóc, sự vui thích khi được đi dến công viên giải trí, sự vui thích của việc uống rượu, sự vui thích khi chơi piano cả ngày, tôi chưa bao giờ muốn biết bất cứ điều gì về niềm vui đó."

"Đúng vậy, hãy trút giận lên tôi đi. Sự hận thù đó là những gì cô sẽ giết tôi vào ngày mai."

"… Đừng lo lắng. Tôi sẽ thực hiện việc trả thù của mình." Cô uống một ngụm rượu và từ từ nuốt xuống. "Cứ thỏa sức nịnh bợ đi, anh là người đã kết thúc cuộc sống của tôi. Không có điều gì anh làm cho tôi sẽ che đậy nó. "

“Tôi ổn.”

Thời điểm để lo lắng đã qua nhiều ngày. Giờ thì tôi chỉ đang mong chờ khoảnh khắc mà cô đâm tôi bằng cây kéo của cô.

Thật là buồn khi tưởng tượng ra cảnh mình bị đâm bởi người mà mình yêu, nhưng nó cũng không quá tệ khi xem xét rằng bất kì là vì sao, tôi chỉ tạm thời là điều duy nhất trong tâm trí cô ấy.

Lý do tôi bằng lòng với việc bị giết không phải là vì tôi nhìn nhận đó như là để chuộc tội vì đã giết cô ấy, và tôi cũng không muốn chịu trách nhiệm về sự trợ giúp của tôi trong nhiều vụ giết người.

Tôi chỉ muốn cô ấy thành công trong việc trả thù càng nhiều người càng tốt, và tự cho mình là người cuối cùng.

Và, nói đúng ra, tôi không chết. Tôi chỉ tạm thời chết trong thời gian hiệu lực của sự trì hoãn.

Trong dòng thời gian chính - không phải là một cách mô tả chính xác, nhưng thường được sử dụng trong phim ảnh và sách, nó bị mắc kẹt với tôi - cô gái đã chết, vì vậy không có "mèo" hay "móng vuốt" của nó tồn tại để giết tôi.

Chừng nào mà một tôi khác không tự tử, tôi vẫn tiếp tục sống.

Tuy nhiên, “tôi” mà vẫn còn sống là người sẽ không bao giờ biết đến cô ấy khi cô còn sống.

Đó là hình phạt của tôi vì một cái chết bất ngờ và sự hỗ trợ có chủ ý trong mười bảy vụ, tôi trơ trẽn giả định là vậy.

“Tôi chỉ còn một cậu hỏi…”

“Hm?”, cô đáp, nghiêng nhẹ đầu.

“Nếu cuộc gặp gỡ của chúng ta không đi theo hướng này, cô nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra?”

“…Anh biết đấy. Nghĩ về nó thật vô nghĩa.”

Tôi không thể ngừng tưởng tượng. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi không tông cô ấy?

Tôi quay lại đêm đó. Sau khi mua bia tại siêu thị, uống, và bắt đầu lái xe, một cú trượt bánh làm tôi lao vào rãnh nước, và tôi không thể lấy xe ra.

Tôi cũng không có điện thoại, nên tôi phải bó gối trong mưa đợi một người lái xe thân thiện nào đó đi ngang qua.

Sau đó cô xuất hiện. Tại sao một học sinh cao trung lại lang thang trong giờ này, không có ô, chỉ có một mình?

Cảm thấy thật kì lạ, tôi sẽ hỏi cô, “Này, tôi có thể mượn điện thoại của cô không? Xe tôi bị kẹt, như cô thấy đấy.” Cô sẽ lắc đầu, “Tôi không có điện thoại.” “Oh, tệ thật nhỉ… Này, cô có lạnh không?” “Có.” “Cô có muốn làm ấm mình trong xe tôi không?” “Không, nó khả nghi quá.” “Về cá nhân, tôi nghĩ cô cũng rất đáng nghi, đi lang thang mà không cần dù. Đừng lo lắng. Những người khả nghi như chúng ta nên đi cùng với nhau, đúng không?” "Cô có thể do dự, nhưng sau đó lặng lẽ đi vào ghế cạnh ghế lái, và cả hai chúng tôi đi ngủ.

Chúng tôi thức dậy trong ánh sáng mặt trời. Một chiếc xe tải sẽ bấm còi. Nó sẽ kéo xe ra khỏi mương. Chúng tôi cảm ơn người lái xe tải.

"Bây giờ, tôi sẽ đưa cô về nhà. Hay đến trường sẽ tốt hơn? "" Tôi sẽ không thể làm được ngay bây giờ. Bởi vì do anh." " Tôi hiểu. Tôi đoán là mình đã làm một điều xấu. "" Vì giờ tôi đã trốn học, làm ơn hãy lái đi đâu cũng được. "" Ý cô là một cuộc dạo chơi? "" Làm ơn lái xe đi đâu cũng được. "

Sau khi vui chơi quanh những con đường nông thôn cả ngày, tôi chia tay với cô ấy. Thật là một ngày lạ lùng, tôi cười khúc khích.

Vài ngày sau, cô và tôi sẽ gặp lại nhau. Tôi sẽ dừng lại xe, và cô ấy không nói lời nào và bước vào xe thay vì đến trường.

“Well, chúng ta nên lãng phí ngày hôm nay như thế nào?" "Làm ơn lái đi đâu cũng được, quý ngài bắt cóc." "Bắt cóc?" "người lạ chứ nhỉ?." "Nah, tôi nghĩ bắt cóc là đúng hơn.” “Phải không?”

Sau đó chúng tôi đến gặp nhau hầu như hàng tuần. Đã tìm thấy một cách giải trí tuyệt vời, chúng tôi sẽ giúp lẫn nhau phục hồi từ những căn bệnh của cả hai.

Nhiều năm trôi qua, và cô gái sẽ đậu trường cao trung để tốt nghiệp, và tôi sẽ được tái hòa nhập vào xã hội và làm việc bán thời gian.

Thậm chí sau đó, chúng tôi sẽ lái xe vào mỗi tối thứ Sáu. "Anh đến muộn, quý ngài bắt cóc." "Xin lỗi về điều đó. Đi nào."

Thật là một tiêu chuẩn ngớ ngẩn của một mối quan hệ. Nhưng ngay cả khi chúng ta đã gặp nhau theo cách như vậy, trong khi tôi có thể

gần gũi với cô ấy, tôi chắc chắn sẽ không yêu.

Bằng cách đồng ý với việc trả thù, tôi cảm thấy tôi hiểu sâu sắc về cô ấy. Tuy nhiên, đó có thể là một ấn tượng sai lệch.

Đêm đó, tôi thức dậy vì có một sức ép lên phần bụng dưới của tôi. . Ai đó đang ngồi lên tôi. Năm giác quan của tôi, sự buồn ngủ và uể oải, đã lần lượt trở lại.

Đầu tiên là thính giác. Tôi nghe thấy mưa rơi trên mái nhà. Tiếp theo là xúc giác. Tôi cảm thấy lưng và gáy của mình căng cứng; Tôi đã trượt khỏi ghế sofa và ngủ trên sàn nhà.

Sau đó, có thứ gì đó sắc nhọn đang được đẩy vào cổ tôi. Tôi thậm chí còn không phải nghĩ đến việc nhận ra đó là cái kéo của cô ấy.

Khi cô ấy nói "ngày mai", cô ấy dường như có ý thời điểm của kì hạn đã thay đổi.

Mắt tôi đã quen với bóng tối. Cô ấy không mặc đồ ngủ, và đang mặc bộ đồng phục thông thường của cô.

Ngay khi tôi nhận ra điều đó, tôi cảm thấy đây là thực tế, là kết thúc.

Tôi cảm thấy mọi thứ đang trở lại bình thường.

"Anh thức dậy rồi à?", Cô hỏi một cách yếu ớt.

"Yeah," tôi trả lời.

Tôi không nhắm mắt lại. Tôi muốn xem cái cách mà cô thực hiện lần trả thù cuối cùng của mình lên tôi.

Tôi không thể diễn tả vẻ mặt cô ấy trong bóng tối. Nhưng hơi thở và giọng điệu của cô ấy nói với tôi rằng có lẽ cô ấy không run lên vì vui sướng, và vẻ mặt cô cũng không méo mó vì giận dữ.

"Tôi sẽ hỏi anh một số câu hỏi," cô ấy nói với tôi. "Như một xác nhận cuối cùng."

Một cơn gió đột ngột thổi qua, làm rung lắc cả căn hộ.

Cô ấy hỏi câu hỏi đầu tiên của mình.

"Anh đã giúp tôi trong mười lăm ngày để chuộc lỗi cho hành động của anh. Có đúng không?"

“Ít hay nhiều,” tôi trả lời. “Dù làm những điều đó, tôi chỉ làm tội các mình tăng thêm thôi.”

"Anh khẳng định rằng anh đã yêu cái cảnh tượng khi tôi trả thù. Đúng chứ? "

"Đúng vậy. Tôi không chắc là tôi có thể làm cho cô tin nó, nhưng ... "

"Tôi không tìm kiếm bất cứ điều gì ngoại trừ" có "hoặc" không ", cô ấy ngắt lời. "Anh muốn tôi giết anh bởi vì nó phù hợp với mục đích của anh là để chuộc tội, anh muốn tôi trả thù nhiều người nhất có thể. Đúng không?"

"Đúng vậy." Nói đúng ra, tôi không muốn chết, nhưng nếu đó là hai lựa chọn duy nhất của tôi, thì nó đã gần với đồng ý hơn.”

"Tôi hiểu." Cô ấy có vẻ chấp nhận những câu trả lời của tôi.

Tôi nhầm lẫn khi tin rằng những câu hỏi cô ấy đang hỏi tôi là để đảm bảo với chính mình rằng là tôi thực sự tìm kiếm kết luận chúng tôi sắp đi tới, biện minh cho vụ giết người của cô ấy.

Tôi nghĩ rằng tôi nói "đúng vậy" càng nhiều, nó sẽ thúc đẩy cô ấy bắt đầu với sự trả thù của mình.

Việc đặt câu hỏi chấm dứt. Trái tim tôi đập thình thịch, nó đã xảy ra.

Tâm trí tôi trống rỗng, và sự hòa hợp của giác quan của tôi nhanh chóng leo thang. Tôi thậm chí còn cảm nhận được cảm xúc cô khẽ run nhẹ thông qua phần đầu cây kéo của cô. Chậm rãi nhưng chắc chắn, sự lưỡng lự đó đã biến mất.

Tôi có thể nói niềm tin của cô ấy đang được xây dựng. Điểm cắt kéo, dù chỉ có vài milimet. Sự kích thích các thụ quan cảm nhận sự đau đớn của tôi đã mang lại sự chú ý của tôi đến mức tối đa.

Sự sợ hãi của cái chết và sự đề phòng của vẻ đẹp tan cùng nhau như một loại thuốc lấp đầy não bộ tôi, gây ra một cơn lũ, bao bọc tôi trong một cảm giác cực kì sung sướng mà không vì mục đích gì, làm tôi muốn hét lên.

Cơ thể tôi run rẩy đến tận cùng. Chỗ đó, hãy đâm xuyên ngay qua nó, tôi phấn khởi. Hãy chấm dứt tất cả với cây kéo đó. Hãy ra đòn cuối cùng để cái xác sống này thứ đáng để chết trong hai mươi hai năm.

Thật không may là tôi không thể nhìn thấy biểu hiện của cô trong

bóng tối. Liệu cô ấy có vui vẻ khi máu phun cổ tôi vào mặt cô ấy? Hoặc tức giận? Hoặc buồn? Hoặc trống rỗng? Hoặc có lẽ cô ấy sẽ thiếu hoàn toàn -

"Tôi hoàn toàn có thể hiểu được suy nghĩ của anh," cô nói.

"Đó là lý do tại sao tôi sẽ không giết anh. Tôi *từ chối giết anh.* "

Cô kéo cây kéo ra khỏi cổ tôi.

Tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Này, cái gì vậy? Cô có thực sự mất trí đấy à? ", Tôi hỏi như để khiêu khích. Nhưng cô không chú ý đến nó, và ném cái kéo lên giường.

"Nó không chính xác là trả thù nếu tôi giết ai đó quá tuyệt vọng để bị giết, phải không?", Cô nói, vẫn ngồi cạnh tôi. "Tôi sẽ không cho anh cái điều ước tuyệt nhất và duy nhất đó. ... Đó là sự trả thù của tôi. "

Lúc đó, tôi nhận ra ý của cô ấy khi nói "xác nhận cuối cùng".

Cô ấy không cố để làm rõ vụ giết người của mình có hợp lý hay không, mà là nó vô nghĩa thế nào khi giết tôi.

"... Vậy, nếu điều này đã kết thúc sự trả thù của cô," tôi nghĩ, "tại sao sự trì hoãn chưa chấm dứt?"

"Đơn giản là nó chưa đến lúc kết thúc. Không cần phải lo lắng, tôi sẽ chết. Sẽ không lâu trước khi những mảnh ý chí sót lại của tôi cháy rụi. "

Cô ủ rũ đứng dậy, vuốt thẳng tay áo và những nếp nhăn trên váy của mình, và đi bộ từ chỗ tôi đến cửa chính.

 Tôi muốn đứng dậy và đuổi theo cô ấy, nhưng đôi chân của tôi không cử động. Tôi chỉ có thể nằm trên sàn nhà và nhìn cô ra đi.

Khi cô ấy đến cửa, cô nhớ ra một điều gì đó và dừng lại. Cô quay lại và bước về phía tôi.

"Có một điều tôi cần phải cảm ơn", cô gần như thì thầm. "Mặc dù có những vết thương khắp cơ thể tôi, anh đã nói với tôi rằng tôi" xinh đẹp Tôi không biết anh nghiêm túc đến thế nào, nhưng ... nó vẫn khiến tôi rất hạnh phúc."

Cô ấy quỳ xuống cạnh tôi và che mắt tôi bằng tay. Mặt khác, cô ấy giữ cằm tôi. (Nương: dream come trueeeeeeeeeeeee)

Mái tóc mềm của cô chạm nhẹ vào cổ tôi. Và như thế môi chạm môi, đôi môi của cô ấy nhẹ nhàng bao bọc lấy đôi môi của tôi.

Tôi không biết khoảnh khắc đó kéo dài bao lâu.

Môi của chúng tôi tách ra, cô lấy tay bịt mắt và rời khỏi phòng.

“Thay cho lời tạm biệt, cô chia tay với câu “Tôi xin lỗi.” (Nương: móc nối câu này với bức thư ở chap trước có câu “ những chuyện này sẽ không xảy ra nếu như tớ không gặp cậu Kiriko”, các bợn nhận ra rồi chứ?)

Lần đầu tiên trong mười ngày, tôi nằm dài trên chiếc giường trống rỗng và nhắm mắt lại.

Dò dẫm xung quanh, tôi nắm lấy cây kéo mà cô đã để sang một bên. Tôi đặt cây kéo dưới cằm mình và thở hổn hến.

Tôi không cần thiết để tìm kiếm thêm bất kì phương pháp nào thích hợp. Tôi biết cách đâm và làm thế nào, tôi biết mất bao lâu để chết sau khi cô ấy cho tôi xem đến phát chán, tôi biết rất rõ.

Mạch đập của tôi cảm nhận được lưỡi kéo. Tâm trí tôi đã bình tĩnh lại nhờ nhịp điệu cố định đó. Tôi đột nhiên nhớ lại về thính giác khi mọi người chết, thính giác của họ vẫn còn hoạt động cho đến tận cuối cùng. Các giác quan khác sẽ không còn cảm thấy gì nữa, nhưng thính giác vẫn sẽ còn hoạt động ngay trước khi chết.

Nếu tôi đâm vào động mạch của mình, các giác quan của tôi sẽ mờ dần, và tôi sẽ chết mà không thấy gì khác ngoài tiếng mưa rơi.

Tôi tạm thời hạ cây kéo xuống và đi đến đầu CD. Tôi muốn ít nhất là được quyết định âm thanh sẽ đi cùng với sự kết thúc của cuộc đời tôi.

Một bài hát ồn ào dường như hợp với cái chết của tôi hơn là một bài hát buồn, thương xót cho cái chết của tôi.

Tôi đặt đĩa The Libertines’ Can’t Stand Me Now với âm lương to nhất, sau đó quăng mình lên giường một lần nữa và nắm lấy cây kéo.

Nhưng than ôi, tôi đã nghe ba bài hát mà chỉ dậm chân ở đó. Tôi đã không nghĩ mình sẽ bắt đầu thưởng thức âm nhạc.

Thôi nào, bạn hãy quyết đinh đi. Bạn sẽ nghe hết album nếu tình hình cứ như vậy. Rồi sau đó? “Album tiếp theo?”

Được thôi, bài hát tiếp theo. Khi mà bài hát tiếp theo kết thúc, tôi sẽ kết thúc cuộc sống buồn cười của mình.

Như khi bài hát thứ tư gần kết thúc, có tiếng gõ cửa.

Lờ nó đi và tập trung vào âm nhạc, tôi nghe thấy tiếng cửa mở. Tôi giấu cây kéo dưới gối và bật đèn lên.

Cô sinh viên nghệ thuật, đột nhập vào mà không cần sự cho phép, ấn nút "stop" của đầu CD.

"Anh là một tên hàng xóm phiền toái."

"Chỉ là khẩu vị khác nhau thôi," tôi đùa. "Cô có mang theo đĩa CD để thay thế không?"

Cô sinh viên nghệ thuật ngó quanh phòng và hỏi, "Cô ấy đâu?"

"Cô ấy đi rồi. Mới vừa nãy."

"Trong cơn mưa?"

"Yeah. Tôi đã cạn kiệt sự ưu ái của cô ấy."

"Huh. Thật xấu hổ nhỉ."

Cô lấy ra một điếu thuốc và châm lửa, đưa cho tôi một điếu. Tôi cầm lấy và đặt nó lên miệng và cô châm lửa cho tôi.

Nó có lượng quặng nhiều hơn loại tôi thường dùng, gần như giống với cái loại mà Shido hút, nên tôi gần như bắt đầu nghẹt thở. Phổi của cô ấy chắc đã phải đen như hắc ín.

"Cái gạt tàn đâu?", cô hỏi

"Lon rỗng." Tôi chỉ lên bàn.

Sau khi hút xong điếu đầu tiên, cô châm điếu thứ hai mà không chậm trễ một giây nào.

Cô đã phải đến đây vì cớ thứ gì đó để nói, tôi nghĩ. Bị khó chịu về tiếng ồn chỉ là một cái cớ.

Tôi nghĩ là cô ấy đã nói với tôi một lần. Rằng cô ấy vô cùng tệ trong khoảng nói ra những gì cô thực sự nghĩ.

Nên giờ cô ấy có lẽ đang nghĩ rất lung, bởi vì cô ấy muốn nói điều gì

đó quan trọng với tôi.

Khi hút xong ba điếu, cô cuối cũng cũng mở miệng.

“Nếu tôi là một người bạn tốt của anh, tôi sẽ khuyên anh nên đuổi theo cô ấy ngay bây giờ. “ nếu không anh sẽ anh sẽ hối tiếc về điều đó trong suốt phần đời còn lại,” hay một điều gì đó giống vậy. Nhưng vì tôi là một người phụ nữ quỷ quyệt và thông minh, tôi sẽ không nói như vậy.”

“Tại sao không?”

“Hmm. Thực vậy, sao lại không nhỉ?” (Nương: cả chị nữa à?)

Không có một mối liên hệ logic nào, cô nói trong khi ngâm điếu thuốc, “Mùa đông đang đến gần.”

“Anh biết đấy, tôi sinh ra ở phía nam. Ngay cả khi có tuyết rơi ở đó, rất hiếm khi thấy nó còn ở đó cho đến ngày hôm sau. Nên tôi đã lấy làm ngạc nhiên với mùa đông đầu tiên của tôi ở đây. Một khi tuyết rơi xuống, ta không thể nhìn thấy được mặt đất lần nào nữa cho đến mùa xuân. Và cũng nhờ hình ảnh của đống tuyết này như ánh sáng và những thứ trắng tinh khiết, sức nặng của đống tuyết, sự sợ hãi khi đi trên những con đường băng giá, cái cách mà tuyết nhìn giống như đá núi lửa khi nó tiếp xúc với khói thải, và như thế… có một chút thất vọng.”

Tôi không thấy mình có suy nghĩ rằng “Cô ấy đang nói về cái gì vậy?”

Đây chỉ là cách tốt nhất của một cô gái đang lúng túng diễn đạt ý kiến của mình.

“Nhưng dù sao, khi tuyết rơi nhiều vào ban đêm, và tiếng máy xúc tuyết đánh thức tôi dậy vào buổi sáng, và tôi mở cái cửa sổ bám đầy sương lên và nhìn ra đường phố, đó là cảnh đáng để xem dù lúc nào đi nữa. Giống như thế giới khoác lên một chiếc áo khoác trắng tươi. Và mặt khác, khi tôi run rẩy về nhà vào ban đêm, cũng thật tuyệt khi có một tách café nhiều đường.”

Cô dừng ở đó.

“…Đó là tất cả những gì tôi muốn nói. Nếu anh vẫn muốn gặp thần chết đấy, tôi sẽ không cản anh.” (Nương: bản Eng là “The reaper, mà sao lại nói như vậy nhỉ?)

“Vâng. Cảm ơn cô.”

“Nghiêm túc này, giữ anh và Shindo, tại sao những người mà tôi thân thiết lại rời đi nhanh như vậy?”

“Tôi đoán là chỉ có những người bắt đầu nghĩ về cái chết mới hiểu được sự quyến rũ của cô.”

“Nó không làm tôi vui tí nào,” cô cười phá lên. “Này, tôi đã luôn muốn hỏi. Có phải anh không bao giờ tiến xa đến mức nắm tay tôi vì chỉ là anh không có tí hứng thú nào với tôi hay do sự nhã nhặn với người quá cố Shindo?”

“Tôi tự hỏi. Tôi không thực sự hiểu bản thân mình. Có lẽ tôi chịu đựng để không bao giờ đánh bại cậu ta ngay từ đầu.”

“…Cảm ơn, đó là câu trả lời làm tôi thấy vui. Tôi nghĩ mình cảm thấy tốt hơn một chút rồi.”

Cô đưa tay trái ra. Có lẽ cô không đưa tay phải ra vì cô thận trọng với vết thương của tôi.

“Liệu anh có ít nhất bắt tay tôi lần cuối này không?”

“Vâng, rất sẵn lòng.” Tôi đưa tay trái ra. “Tạm biệy, cô…”

“Saegusa,” cô nói với tôi, nắm lấy tay tôi. “Saegusa Shiori. Lần đầu tiên sử dụng tên mình đúng cách, eh, Yugami Mizuho phải không? Tôi thích những mối quan hệ không ràng buộc như này.”

“Cảm ơn vì mọi thứ, cô Saegusa. Tôi cảm thấy mối quan hệ của chúng ta cũng khá là thoải mái.”

Cô đã sẵn lòng buông tay tôi ra. Tôi cũng không muốn kéo dài chuyện này, và tôi quay lưng về phía cô ấy.

Tôi cài khuy áo lại, buộc đôi ủng thật chặt, và mở cửa trong khi cầm một cây dù.

“Tôi sẽ cô đơn lắm nếu anh đi,” Tôi nghe cô Saegusa nói vọng lại từ phía sau. (Chị có em này, mua đông lạnh lắm huhu)

Cái chiến thuật truyền thống sẽ là đi đến những nơi mà tôi nghĩ rằng cô ấy có thể đến

Nhưng không cần thiết. Tôi đã tình cờ biết nơi cô ấy đến. Cô đã để lại cho tôi một vài manh mối.

Tôi nghĩ về chúng theo thứ tự chúng xảy ra với tôi. (Nương: main bật

hack lên)

Manh mối đầu tiên, tôi tìm thấy khi mua vé để lên tàu. Ví của tôi đã bị xáo trộn, vị trí các thẻ đã được sắp xếp khác hẳn. Tôi thậm chí không cần phải suy nghĩ xem đó có là do cô ấy làm hay không.

Suy nghĩ đầu tiên của tôi là cô ấy chỉ lấy vừa đủ một món tiền của tôi để dành trong thời gian còn lại của cô ấy. Nhưng kiểm tra lại một cách cẩn thận, tôi nhận thấy không có một yên nào bị mất cả, và thẻ ATM và thẻ tín dụng của tôi không bị động đến.

Sau khi xem xét một số khả năng, tôi đi đến quyết định: cô ấy đang tìm kiếm cái gì đó tôi sở hữu, và kiểm tra ví của tôi bởi vì nó có thể ở đó.

Manh mối thứ hai là câu "Tôi xin lỗi" cô ấy đã để lại cho tôi. Một lời xin lỗi hướng về người đã giết cô ấy.

Lời xin lỗi đó vì cái gì? Cô ấy đã giải thích rõ ràng về lời "Cảm ơn" ngay trước đó: "Mặc dù có những vết thương khắp cơ thể tôi, anh đã nói với tôi rằng tôi "xinh đẹp." Tôi không biết anh nghiêm túc đến thế nào, nhưng ... nó vẫn khiến tôi rất hạnh phúc."

Nhưng không có lời giải thích cho câu "xin lỗi." Không thể nào cô ấy nghĩ rằng nó không đáng để giải thích.Xét cho cùng, tôi đã dùng hết noron trong não của tôi để cố hiểu được nó.

Có lẽ cô ấy có lý do để không giải thích nó, nhưng ít nhất cũng muốn cảm xúc của mình được biết đến trước khi cô ấy đi. Vì vậy, nó có lẽ không chỉ dừng lại ở câu "Tôi xin lỗi."

Manh mối thứ thứ ba thì phải trở lại cách đây bốn ngày. Trong khi cô gái đang tắm, tôi nghĩ rằng tôi sẽ tiếp tục viết "lá thư không gửi" của tôi cho Kiriko, vì vậy tôi mở cái tủ ở đầu giường, nhưng lá thư viết tay chưa hoàn chỉnh đã biến mất.

Tôi đã không nghĩ gì nhiều lúc đó, nhưng - không nghi ngờ gì, trong tâm trí của tôi cô ấy đã đọc nó - nhưng tại sao cô ấy không đặt nó lại chỗ cũ?

Trong phòng của tôi, hoàn toàn trống rỗng để có cái cảm giác không "gọn gàng", mất đi thứ gì đó đơn giản là không thể. Và tôi chưa bao giờ thấy món đồ văn phòng đó.

Loại trừ các khả năng cô ấy có ý trêu chọc tôi và giấu nó trong đầu CD hoặc giữa các cuốn sách, hoặc ném nó vào thùng rác, chỉ còn một

khả năng: Cô ấy vẫn giữ lá thư.

Sau khi nghĩ đến chuyện này, tôi nhìn lại những ngày kể từ khi gặp cô ấy. Đó là một câu đố đơn giản.

Những kí ức của tôi bị *bóp méo*. (Nương: nổi da gà lần hai)

Tại sao cô ấy ghét tên họ "Akazuki" của mình? Tại sao "bạn cùng lớp" của cô ấy lại là sự kết hợp giữa học sinh trung học và sinh viên đại học?

Và như tôi đã tự hỏi ngay từ đầu, tại sao cô ấu lại đi một mình mà không có ô ở nơi hoang vắng đó vào ngày tôi tông cô ấy?

Nhưng thực sự, tại sao tôi phải mất nhiều thời gian để nhận thấy một cái gì đó đơn giản như vậy?

Một số đầu mối, có chủ ý hay không, đã bị bỏ lại phía sau bởi bàn tay của cô ấy.

Cô có thể giấu nó nếu cô muốn, nhưng cô đã để lại dấu hiệu là đã đụng vào ví của tôi. Và cô nói "Tôi xin lỗi" khi cô rời đi.

Cô đã để lại một sợi dây dẫn đến sự thật.

Nếu cô Saegusa đã không gõ cửa vào lúc đó, tôi có thể đã thọc cái kéo vào cổ họng của mình mà không hề biết tí gì. Tôi cần phải cảm ơn cô ấy. Thật sự, cô ấy đã giúp tôi biết bao nhiêu lần.

Nhưng tôi không hối hận về sự chia tay. Sự kết thúc không mong muốn đó là một sự phù hợp hoàn hảo cho mối quan hệ của chúng tôi, tôi chắc chắn.

Không có xe, tôi đã đi một chuyến tàu và ba chuyến xe buýt để tới điểm đến của tôi.

Chuyến xe buýt thứ ba bị kẹt xe trên đường đi. Đã có tai nạn xảy ra trong mưa, và tôi thấy xe cứu hỏa và xe cảnh sát đi xuống làn đường đối diện.

Tôi nói với người lái xe tôi đang vội, trả tiền vé, xuống xe và đi dọc theo hàng xe tắc nghẽn.

Ở chân dốc, có một khu vực ngập lụt kéo dài vài trăm mét, và nước ngập đến đầu gối của tôi ở chỗ trũng nhất.

Tại thời điểm này, tất dài sẽ chẳng giúp được gì. Đôi ủng được buộc

chặt của tôi chứa đầy nước. Quần trũng nước đã lấy đi thân nhiệt của tôi.

Khí lạnh và bầu khí quyển làm cho ngón út bị thương của tôi bắt đầu đau nhói. Và nhờ vào cơn gió bên cạnh, cái ô chỉ hơn một sự an ủi.

Chẳng bao lâu một cơn gió mạnh đến, và khi tôi nắm chặt phần tay cầm của ô, bộ xương của nó vỡ ra từng mảnh.

Bây giờ nó không còn tác dụng gì nữa, nên tôi ném nó sang bên đường và đi qua cơn rơi như trút mà tôi đã hầu như không thể mở được mắt.

Sau khi đi bộ khoảng 20 phút, cuối cùng tôi đã ra khỏi khu vực bị ngập. Các phương tiện cứu hộ bao quanh chiếc xe tải cỡ vừa bị lật úp và chiếc xe lửa bị hư hỏng nặng.

Mỗi vòng quay của đèn báo động chiếu vào các hạt mưa rơi và mặt đất ngập nước, chuyển toàn bộ khu vực sang màu đỏ. Những tiếng còi xe vang vọng từ phía kẹt xe.

Khi tôi đi qua một ngả rẽ, một học sinh cao trung học vừa chạy xe đạp vừa cầm dù bằng một tay gần như đã tông trúng tôi. Cậu ta nhận ra tôi vừa đúng lúc và đạp phanh, sau đó lốp xe trượt, làm cho cậu ta và chiếc xe đạp ngã xuống.

Tôi hỏi cậu nhóc có ổn không, nhưng cậu ta lờ tôi và đạp xe đi. Sau khi ngoái lại nhìn cậu ta bỏ đi, tôi tiếp tục đi bộ.

Tôi biết chính xác tôi cần phải đi bộ bao lâu để đến được chỗ cô ấy.

Bởi vì đây là thị trấn nơi tôi sinh ra.

Toàn bộ công viên đã bị ngập lụt, lấp lánh do nắng trời buổi sớm ló ra giữa những đám mây. Tôi có thể nhìn thấy một chiếc ghế gỗ nhỏ xíu, hiện ra như đang trôi nổi trên mặt nước.

Cô ấy đang ngồi đó. Tất nhiên là cô ướt đẫm. Cô mặc chiếc áo khoác nylon tôi mượn cô ở bên ngoài bộ đồng phục. Một cái ô bị hỏng nằm nghiêng về phía sau của băng ghế.

Tôi lê bước qua những vũng nước để đi đến chỗ cô ấy từ phía sau và che đôi mắt của cô bằng đôi tay tôi.

"Đoán xem ai nào?", Tôi hỏi.

"... Đừng coi tôi như một đứa trẻ."

Cô nắm lấy tay tôi và kéo hay tay tôi xuống đâu đó gần vùng bụng của cô (Nương: bản Eng là solar plexus nghĩa là dây thần kinh ở phía sau dạ dày hoặc vùng bụng dưới xương sườn, mà nghe vậy ghê quá nên tui chỉ để là ở vùng bụng thôi). Tôi ngã về phía trước và làm ra vẻ như là đang ôm cô ấy từ phía sau.

Cô buông ra sau vài giây, nhưng tôi thích vị trí đó và cứ để như vậy.

"Điều này mang lại vài kỷ niệm," tôi nói với cô ấy. "Vào ngày xảy ra tai nạn, tớ đã ngồi trên băng ghế cậu đang ngồi bây giờ cả ngày, bị cơn mưa tra tấn. Tớ đã cố gắng để để gặp được với ai đó. ... Không, đó không phải là cách đúng để diễn tả nó. Tớ chỉ đang đơn phương đợi Kiriko đến. " (Nương: đổi cách xưng hô được rồi nhỉ)

"Anh đang nói gì vậy?"

Tôi biết cô ấy đang giả ngu. Nên tôi tiếp tục nói. (Nương: lý do tại sao “cô ấy” vẫn kêu là “anh”)

"Ở lớp sáu, vì công việc của bố tớ, tớ phải chuyển trường. Vào ngày cuối cùng của tớ ở trường cũ, tớ đã định về nhà với tất cả sự cô đơn thì, khi đó có một cô gái nói chuyện với tớ. Cô ấy là Hizumi Kiriko. Dù chúng tớ hầu như không bao giờ nói chuyện trước đây, nhưng khi chúng tôi sắp chia tay, cô ấy nói với tớ rằng cô ấy muốn chúng tôi là bạn qua thư. Tớ cho rằng bất cứ ai cũng có thể làm việc đó cho cô ấy nhưng cô ấy cần một ai đó ở xa để gửi thư. Và ngay từ đầu tớ chỉ đơn thuần thấy yêu cầu của cô ấy rất khó để từ chối, tớ không thực sự tán thành ý tưởng đó.”

"... Nhưng khi chúng tớ viết thư cho nhau, tớ nhận ra những suy nghĩ của chúng tớ giống nhau đến đáng sợ. Chúng tớ đã tìm thấy sự đồng thuận trong mọi điều chúng tới nói với nhau. Cô ấy hiểu những cảm giác mà tớ nghĩ là không thể truyền đạt tới bất cứ ai, đúng như cách tớ muốn bọn họ hiểu. Nó không mất nhiều thời gian trước khi sự trao đổi của chúng tớ bắt đầu trở nên quá khiêm tốn, đã trở thành một cái gì đó cho tớ sống vì. "

Cơ thể cô ấy lạnh ngắt. Bởi vì cô ấy đã ngồi đợi trong mưa vì tôi, vì ai biết được cô đã đợi bao nhiêu tiếng. Khuôn mặt cô nhợt nhạt, và hơi thở cô run lên.

"Một ngày kia, năm năm sau khi chúng tớ viết thư cho nhau, Kiriko đã viết rằng cô ấy muốn tụi tớ gặp nhau và nói chuyện trực tiếp với nhau Tớ đã rất vui, cô ấy muốn biết thêm về tớ và muốn tớ biết thêm về cô ấy, thực sự thì ít nhất, tớ cũng đã được lấp đầy bởi niềm vui. "

"... Nhưng anh không đến gặp cô ấy," cô ấy nói. "Phải không?"

"Chính xác. Không có cách nào tớ có thể gặp Kiriko. Tôi không nhớ chính xác thời gian, nhưng ngay sau khi bước vào trung học, tớ bắt đầu nói dối trong thư của mình. Và không phải chỉ một hai hay câu nói dối vô hại. Cuộc sống của tớ sau đó thật đau khổ, chưa kể đến sự vô vị. Tớ không muốn viết những thứ giống như thứ họ làm và làm cho Kiriko thất vọng, hoặc làm cho cô ấy thương hại. Nên tớ đã giả mạo có một cuộc sống hoàn toàn lành mạnh và thành công. Nếu không, tớ nghĩ rằng việc thư từ của chúng tớ sẽ nhanh chóng kết thúc. "

Khi tôi giải thích điều này, tôi bắt đầu tự hỏi bản thân rằng điều này có thật sự xảy ra hay không. Có thể viết thư về cuộc sống cô đơn của tôi tại một trường trung học mà tôi không thể phù hợp có thực sự là lý do để dừng làm bạn qua thư?

Tôi sẽ không bao giờ biết.

"Nhưng nỗ lực tuyệt vọng đó là sự thất bại của tớ. Cô gái mà tớ tin tưởng nhất trên thế giới nói với tớ rằng cô ấy muốn gặp mặt, và nếu tớ đáp lại lời cầu xin của cô ấy, tất cả những lời dối trá tớ đã nói với cô ấy sẽ bị hủy hoại. Tớ biết Kiriko sẽ ghét tớ nếu cô ấy biết tớ là người trốn dưới sự che chở của giả dối. Cô ấy khinh tớ khi cô ấy phát hiện ra tớ đã viết những thứ dối trá cho cô ấy trong suốt những năm đó. Thật hối tiếc, tớ đã bỏ cuộc gặp mặt với Kiriko. Tớ cũng không bao giờ trả lời thư của cô nữa. Tớ không biết phải viết gì. Đó là cách mối quan hệ của chúng tớ kết thúc. ... Tất nhiên, từ bỏ một thói quen đã được năm năm thật không dễ dàng gì. Từ chối bỏ nó, tớ vẫn viết thư để an ủi bản thân mà không có ý định gửi những lá thư đó. Tớ từ từ xếp thành chồng những lá thư mà không ai đọc. "

Tôi rút tay lại và đi vòng qua băng ghế để ngồi cạnh cô ấy.

Cô ấy lấy một cái gì đó ra khỏi túi và đưa cho tôi. "Tôi sẽ trả lại."

Đó là bức thư chưa gửi mà tôi đã viết cho Kiriko. Cô đã có nó.

"Từ những gì tôi đã nghe," cô trầm ngâm, "câu chuyện của anh về việc ngồi trên băng ghế vào ngày xảy ra tai nạn, chờ Kiriko, không có tí logic nào."

"Cái chết của người bạn của tớ là điều đã khiến mọi thứ trở nên tồi tệ. Tụi tớ biết nhau từ khi học trung học. cậu ta là một gã mà tôi có thể tin cậy, vì vậy tôi đã nói với cậu ấy về việc tôi đã nói dối và lừa dối bạn qua thư của tôi như thế nào, sau đó dừng hồi âm cô ấy khi

tớ sắp được tìm ra. Sau đó khoảng một tháng trước khi chết, câu ta nói với tớ, "Cậu nên đi gặp Hizumi Kiriko" cậu ấy không nghi ngờ gì về điều đó sẽ là một điều tích cực cho cuộc đời tớ. Và hiếm khi nào cậu ta gợi ý điều đó với tớ như thế. "

Vâng, Shindo luôn ghét đưa ra lời khuyên của mọi người hoặc lắng nghe những rắc rối của họ. Tương tự như vậy, cậu ghét được đưa ra lời khuyên hoặc yêu cầu người khác lắng nghe những rắc rối của mình.

Cậu ta ghét xu hướng chấp nhận bất cứ thứ gì miễn là nó đã được thực hiện tốt, Dù nếu nó sự thiếu sự khôn ngoan hay khả năng phán đoán. Đó là một trách nhiệm to lớn, và miễn là anh thiếu tự tin rằng anh có thể giải quyết vấn đề này, cậu cảm thấy không nên nói gì về cuộc sống của người khác - đó là quan điểm của Shindo.

Vì vậy, để cậu ta đưa cho tôi một số lời khuyên thực sự đáng để gọi lời khuyên, cậu đã phải khá nghiêm túc về nó, theo tiêu chuẩn của cậu ta.

“nên tớ đã quyết định gửi một bức thư lần đầu tiên trong vòng năm năm. Tớ đã viết rằng nếu cô ấy sẵn sàng tha thứ cho tớ, cô ấy sẽ đến gặp tớ trong công viên gần trường tiểu học mà chúng tớ thường tới."

Tôi vắt chân lên, gây ra gợn sóng trong vũng nước, làm cho bầu trời xanh tỏa sáng lung linh dưới chân chúng tôi.

Những cành cây hoang tàn và bầu trời đầy mây mù như thể tôi sẽ từ bỏ mọi thứ làm tôi cảm thấy mùa đông đang đến thât nhanh.

"Tớ đợi cả ngày, nhưng Kiriko không bao giờ đến công viên. Nó không phải là bất hợp lý. Tớ hoàn toàn bỏ qua những bức thư cô ấy gửi đi sau khi tớ dừng hồi âm và đột nhiên tớ nói "Tớ muốn xin lỗi" chỉ sau khi bạn tớ chết đã thực sự đẩy tớ vào sự may mắn Tớ biết cô ấy không cần tớ nữa, điều đó làm cho tớ khổ sở vì vậy tớ trốn vào trong men rượu. Tớ mua whisky từ cửa hàng trên đường trở về từ công viên, và chỉ bắt đầu lái xe ngay sau khi uống nó, và rồi, tớ đã tông cậu. "

Tôi lấy ra một điếu thuốc và cái bật lửa từ túi của tôi. Chiếc bật lửa bằng dầu thơm không có vấn đề, nhưng điếu thuốc đẫm nước có vị cay đắng.

"Tôi hiểu, dù ít hay nhiều thì giờ tôi cũng đã hiểu," cô gái nói.

"Đó là câu chuyện của tớ. Bây giờ đến lượt cậu."

Cô đặt tay trên đầu gối của mình và nhìn sâu vào suy nghĩ ở ghế ngồi tróc vỏ.

"... Nói đi, Mizuho." Cô ấy dùng tên tôi. "Anh có biết tại sao cô Kiriko đã không đến công viên này vào ngày xảy ra tai nạn?"

"Đó là những gì tớ đến để hỏi," tôi trả lời.

"Những gì tôi nghĩ," cô nói một cách thận trọng, "là do cô Kiriko đã đặt ra nơi được chỉ định. Tuy nhiên, cô ấy phải tốn kha khá thời gian của mình để quyết định chuẩn bị đi đến đó. Lần này, chính cô ấy là người có lý do để không thể gặp anh. Thật vậy, cô ấy không thể nhìn vào mặt anh. Mặt khác, học được rằng sau 5 năm lặng im, người mà cô nghĩ là mình đã quên từ lâu vẫn muốn gặp lại cô, chắc hẳn cô đã phải vui đến phát khóc. Sau khi cân nhắc đến các lựa chọn của mình, cuối cùng cô Kiriko quyết định cô sẽ gặp ông Mizuho. "

Cô dường như đang nói với một tông giọng khác như thể cô đang kiềm chế. Giống như cô ấy đang từ chối không cho những câu từ mình nói ra có một cơ hội nào để thể hiện cảm xúc.

"Tuy nhiên, quyết định của cô đã quá muộn. Cô đã chạy trốn khỏi nhà, vẫn còn mặc bộ đồng phục của mình, quá 7 giờ tối vào ngày hẹn. Trên hết, trời mưa to khủng khiếp, vì thế xe buýt và xe lửa không hoạt động hết sức. Cuối cùng, vào khoảng nửa đêm cô ấy đã đến đích. Đương nhiên, không có một ai trong công viên. Cô ngồi trên băng ghế, bị tra tấn bởi cơn mưa và than khóc cho sự ngu ngốc của chính mình. Cô cuối cùng cũng hiểu ra cô ấy đã hy vọng gặp lại ông Mizuho như thế nào. Tại sao cô luôn phạm phải những sai lầm như thế này? Tại sao cô ấy lại lo lắng về những thứ không đâu và bỏ mặc những điều quan trọng nhất? Cô Kiriko, trong trạng thái sững sờ, bắt đầu lê bước về như cách cô ấy đến. "

Và tôi biết rõ hơn bất cứ ai chuyện gì xảy ra với Kiriko sau lúc đó.

Cô và tôi đã đoàn tụ với nhau theo cách tệ hại nhất mà có thể tưởng tượng được.

Hơn nữa, cả hai chúng tôi đều không nhận ra điều đó.

"Có một điều tớ vẫn không hiểu," tôi trầm tư. "Ý của cậu là gì khi nói" cậu không thể nhìn vào mặt tớ? ""

"... Đây không phải là nơi thích hợp để giải thích điều đó."

Kiriko đặt tay lên đầu gối và đứng lên. Tôi làm giống vậy.

"Giờ chúng ta hãy trở lại căn hộ , chúng ta sẽ tắm nước nóng, mặc quần áo khô, ăn đồ ăn ngon, ngủ thât ngon, rồi đi đâu đó thích hợp để nói về sự thật".

"Được thôi."

Kiriko và tôi hầu như không nói chuyện trên đường về.

Chúng tôi nắm bàn tay lạnh ngắt của nhau, và tôi đi thât chậm để phù hợp với nhịp đi của cô ấy.

Đáng ra là nên nói rất nhiều, nhưng khi thực sự gặp lại nhau, có vẻ như những từ ngữ là không cần thiết. Tất cả những sự cảm thông không lời đã là sự an ủi, và không ai muốn tăng bốc nó bằng những lời nói dư thừa.

Sau khi ngủ cùng nhau trong một vài giờ trên giường trong căn hộ, chúng tôi đi lên chiếc xe buýt chạy trên tuyến đường ngắn ọp ẹp từ ga đến "nơi thích hợp", khi mặt trời đang bắt đầu lặn.

Đó là một công viên giải trí trên đỉnh núi. Sau khi mua vé và đi qua một lối vào với một con búp bê thỏ khoác bộ lông, chúng tôi đã gặp một cảnh tượng tưởng tượng mờ dần.

Đằng sau các quầy hàng và gian hàng bán vé, một vòng quay vui vẻ, và đang xoay vòng, tôi có thể thấy những điểm thu hút như vòng đu quay khổng lồ, một con lắc và tàu lượn.

Những điểm đông người xung quanh tôi rất náo nhiệt, và tiếng kêu la hét lên. Tiếng người nói chuyện ở khắp công viên như vô vàn ban nhạc vui vẻ lớn, và tôi nghe thấy âm thanh của máy photoplayer cũ kĩ trong số những điểm đông người.

Mặc dù đây là một ngày mưa, vẫn rất đông người đến. Có khoảng một nửa là các gia đình và nửa kia là các cặp đôi.

Kiriko nhìn một cách hoài niệm, nắm lấy tay tôi.

Tôi cũng vậy, đi bộ qua công viên giải trí mà tôi chắc chắn không bao giờ đến thăm trước đây với một cảm giác quen thuộc. Tôi cảm thấy có lẽ tôi đến đây.

Cô dừng lại trước vòng đu quay.

Sau khi mua vé mà chúng tôi cần từ một máy tự động, chúng tôi đi lên buồng chỗ ngồi.

Khi chúng tôi nhìn xuống công viên, một trong những tia sáng sáng lên trong bóng tối đã vụt tắt. Tôi nghĩ đó là một ngọn đèn gần đài phun nước.

Đó chỉ mới là bắt đầu; mặc dù chắc chắn là chưa đến giờ đóng cửa, đèn tiếp tục giảm sáng từng chút một.

Công viên đã biến mất. Và cùng lúc đó, tôi cảm thấy cái gì đó tôi đã lạc mất bên trong tôi từ từ trở về.

Sự mờ dần của ma thuật, tôi nhận ra.

Sư trì hoãn tai nạn đã kết thúc, và cùng lúc đó, cái chết đã đến với Kiriko, mọi thứ mà cô trì hoãn lại đã trở lại bình thường. (Nương: nổi da gà lần 3)

Gần như tất cả các ánh đèn đã biến mất. Công viên giải trí đã từng nhộn nhịp bây giờ là một biển đen như mực.

Khi buồng chỗ ngồi lên đến đỉnh của vòng đu quay, những kí ức của tôi trở lại.

Bánh monthblanc: là món bánh ngọt có hình ngon núi với xuất xứ từ nước Ý, nhưng hiện nay trở nên vô cùng phổ biến cả tại Pháp, Nhật, Hong Kong và Hungary. Trước đây món bánh này chỉ có vị hạt dẻ là vị truyền thống.

Part 3

Chương 9 (part 1): Để có được tình yêu

Chị tôi, lấy cái cớ là "cho bả ăn bơ" vì không chịu giao tiếp bằng mắt khi chúng tôi đi ngang qua nhau trên hành lang, nắm tóc kéo tôi vào phòng mình, mở cửa và đẩy tôi vào.

Chịu đựng cơn đau nơi khuỷu tay của mình khi bị ném mạnh xuống sàn cứng, tôi ngước lên và thấy đám cạn bã mà chị tôi dắt theo, vui vẻ la hét những thứ thô tục nhằm vào tôi.

Căn phòng có mùi chua, như một bãi rác chất đầy chai bia và lon rỗng. Tôi cố gắng chạy, nhưng khi tôi quay gót toan đi thì một tên có đôi mắt chán nản và thiếu mất răng cửa sút vào cẳng chân, và làm tôi té xuống nền sàn. Còn bọn họ thì cười khúc khích.

Sau đó thì chúng bắt đầu đàn đúm bay nhảy như mọi ngày. Và tôi là trò tiêu khiển cho chúng.

Một tên trong đám đấy rót đầy tràn ly whiskey và bảo tôi nốc cạn nó ngay lập tức. Đương nhiên, tôi không có quyền từ chối, vì vậy tôi miễn cưỡng đi đến chỗ cái ly.

Sau đó, một con ả xịt nhiều nước hoa đến nỗi nó bốc mùi như một cái cây nhiễm sâu bệnh tuyên bố rằng đã hết thời gian và nháy mắt tên cạnh bên ả ta. Như hiểu ý, hắn ta kẹp chặt cả hai tay tôi ở sau lưng và ép tôi mở miệng còn ả đàn bà thì cứ thế đổ ồng ộc whiskey vào.

Tôi biết từ kinh nghiệm các lần trước rằng nếu tôi cứ cứng đầu từ chối nuốt cái thứ chất lỏng này thì một hình phạt tồi tệ hơn sẽ chờ đợi tôi. Nên tôi bỏ cuộc, và tu một hơi đầy whiskey ở trong khoang miệng mình.

Tôi tuyệt vọng cố không gào lên vì cảm giác nóng rát trong cổ họng mình và cái mùi kì dị như trộn lẫn của thuốc, gỗ và lúa mì. Còn bọn chúng thì cười ngặt nghẽo.

Bằng cách thần kì nào đó, tôi đã nốc cạn hết cả ly. Chỉ trong vòng mười giây, tôi cảm thấy buồn nôn dữ dội. Mọi thứ từ cổ họng đến dạ dày của tôi như bị đốt cháy, và các giác quan của tôi thì mụ mẫm đi

và bắt đầu quay tròn, quay như thể ai đó đang nắm lấy đầu tôi và lắc mạnh.

Tôi đã bước một bước gần hơn đến ngộ độc rượu cấp tính. Và như thể thế là chưa đủ, tiếng ả đàn bà như tiếng chuông báo điềm gở ấy lại vang vọng bên tai tôi. "Yo! thêm ly nữa nào!" Rồi ả ta đẩy cái ly ra trước mặt tôi.

Tôi không còn sức để vùng chạy nữa và những cánh tay đang giữ chặt tôi sẽ không rung chuyển bất kể tôi vùng vẫy bao lần đi nữa. Rượu whiskey được đổ vào mồm, và tôi bắt đầu ho sặc sụa trong vòng tay đám thú vật.

"Uầy tởm lợm quá đấy", tên đang giữ tôi nói rồi thả tay và đẩy tôi ra. Vì mất cảm giác thăng bằng, tôi cảm thấy như mình đang bay lên trần nhà và dính chặt vào nó, nhưng thực tế chỉ là ngã xuống sàn.

Tôi tuyệt vọng trườn về phía cánh cửa mong bằng cách nào đó thoát ra được, nhưng tên nào đó đã túm lấy mắt cá chân của tôi và kéo tôi trở lại.

Chị gái tôi ngồi xổm cạnh tôi và nói, "Nếu mày có thể nhịn không nôn trong vòng một tiếng thì tao sẽ thả mày đi" Tôi đã định lắc đầu, vì biết rằng không thể nào tôi nhịn được, nhưng trước cả khi tôi định ra hiệu, mụ ta đấm vào bụng tôi. Mụ thậm chí không có ý định cho tôi cơ hội nào.

Tôi nôn ra ngay lập tức còn đám bọn chúng thì cười khoái trá.

Tiếp đến một con ả mập ịt lùn tịt nói rằng tôi sẽ bị phạt vì đã thua trò chơi, lôi ra một cây súng chích điện và bật nó lên.

Âm thanh sẹt sẹt của tiếng tia lửa giống tiếng pháo đốt khiến tôi co rúm lại. Tôi biết trị số cơn đau nó có thể gây ra "tốt" hơn nhiều so với con ả mập đấy.

Không chần chừ, ả đặt điện cực vào cổ tôi, và một tiếng rít mà tôi không thể hình dung được là của mình thoát ra khỏi cổ họng.

Cảm thấy thú vị, ả bắt đầu chích điện lên nhiều nơi khác, nhằm vào các vùng da mỏng. Lần nữa. Và một lần nữa. Lại một lần nữa. Và một lần nữa.

Như thể để lấp đầy khoảng trống giữa những cơn đau đang gây ra cho tôi, cồn mang đến nhiều cơn buồn nôn hơn. Khi tôi mửa ra, bọn chúng la ó, và tôi đã phải chịu những đợt chích điện lâu hơn thông

thường. (Nương: phạt do fmc nôn ra)

Nhưng như thế vẫn không đủ để tôi cảm thấy đau đớn. nhiêu đó vẫn không đủ để "hoàn tác".

Cảm giác quen thuộc là một điều đáng sợ; nhờ nó tôi đã có thể vượt qua sự đau đớn cùng cực như vậy.

Tôi làm rỗng đầu óc mình để chuẩn bị cho mọi đòn công kích, và thay vào đó tôi nhét âm nhạc vào trong cái đầu rỗng của mình. Trong khi chúng chì chiết tôi, tôi tập trung vào việc tái tạo chính xác âm điệu trong tâm trí của mình để làm các giác quan khác của tôi mờ dần đi.

Tôi sẽ đến thư viện vào ngày mai và nhồi vào đầu nhiều bản nhạc hơn, tôi quyết vậy.

Một thư viện nhỏ, buồn tẻ đã nằm khu vực này trong hơn ba thập kỷ, nó có rất ít sách, nhưng lại có nhiều bài nhạc, và tôi hầu như hàng ngày đều lắng nghe sự lựa chọn của người thủ thư trong góc nghe nhạc.

Lúc đầu, tôi thích loại nhạc sôi động để cố thổi bay đi những nỗi buồn của mình. Nhưng tôi sớm nhận ra rằng điều hiệu quả nhất để đối phó với sự đau đớn không phải là ca từ hoàn hảo hay một giai điệu ấm cúng, mà là "vẻ đẹp thuần khiết", và vì thế sở thích của tôi đã chuyển sang những bài hát nhẹ nhàng hơn.

Các bài nhạc mang "đầy ý nghĩa" và "sự an ủi" rốt cuộc sẽ bỏ bạn lại phía sau. Ca từ "đẹp đẽ" sẽ không bao giờ sưởi ấm bạn, nhưng nó (Nương: vẻ đẹp thuần khiết) *s*ẽ vẫn ở đó. Ngay cả khi lúc đầu tôi không hiểu, nó sẽ đợi ở đó kiên nhẫn chờ đợi ở đó cho đến khi tôi thông suốt.

Đau đớn đã phá đi những cảm xúc tích cực, nhưng tuyệt nhiên nó không cướp đi cảm quan sắc đẹp của bạn. Thực tế, nỗi đau chỉ làm cho vẻ đẹp rõ ràng hơn. Bất cứ điều gì mà nó không hiểu thấy một cách đúng đắn thì chỉ là sự bắt chước vẻ đẹp đích thực. Chỉ là một bài nhạc có vẻ vui, chỉ là những quyển sách có vẻ thú vị, chỉ là những bức tranh có vẻ sâu sắc – chúng không thể dựa vào một nhúm, vậy giá trị thật sự của chúng là như thế nào?

Như Pete Townshend đã nói, "Rock and roll sẽ *không* giải quyết vấn đề của bạn, nhưng nó sẽ cho phép bạn vui vẻ nhảy nhót giẫm đạp lên chúng" (Dance all over them @@ đến giờ vẫn kb dịch kiểu nào cho cái cụm này)

Thật vậy, các vấn đề của tôi sẽ không được giải quyết. Đó là bản chất sự cứu rỗi của tôi. Bất kỳ ý nghĩ nào có chứa điều kiện tiên quyết để giải quyết mọi vấn đề đó, tôi không tin. Nếu không có thứ gì cần phải hoàn thành, thì sẽ chẳng có thứ gì được hoàn thành.

Hãy quên đi sự "nhẹ nhõm" như vịt con xấu xí trở thành một con thiên nga xinh đẹp. Như tôi nghĩ, vịt con xấu xí sẽ trở nên hạnh phúc nhưng sẽ vẫn còn lại sự xấu xí. (Nương: xấu xí khi không là chính mình?)

Mất bao lâu? Có thể phải mất vài phút, có thể là vài giờ.

Dù thế nào, khi tôi tỉnh lại, chị gái tôi và đám bạn của chị ta đã đi mất. Tôi đã chịu đựng được sự dày vò của chúng thêm một ngày nữa. Tôi đã chiến thắng.

Tôi đứng dậy và đi vào bếp, súc miệng bằng hai cốc nước, sau đó đi vào nhà vệ sinh để nôn thêm lần nữa. Tôi đang đứng trước bồn rửa để đánh răng.

Trong gương tôi nhìn thật kinh khủng. Mắt tôi có các tia máu màu đỏ, mặt thì nhợt nhạt, và áo sơ mi của tôi dính các vết bẩn của whisky, bãi nôn và máu.

Tôi tự hỏi là mình đã chảy máu lúc nào và kiểm tra thương tích của bản thân, nhưng vẫn chưa tìm ra. Nhưng khi tôi bắt đầu đánh răng, tôi nhận ra tôi đã cắn vào má trong khi bị tấn công bằng súng điện. Bàn chải đánh răng của tôi đã chuyển màu đỏ tươi.

Bốn giờ sáng, tôi đi lấy aspirin (Nương: thuốc hạ sốt và giảm đau) và thuốc chữa đau dạ dày từ kệ trong phòng khách, thay đồ ngủ, và nằm xuống giường.

Cho dù tôi bị thương đến đâu thì cũng không có gì thay đổi vì ngày mai sẽ là một ngày đi học bình thường. Tôi phải để cơ thể mình ít nhất được nghỉ ngơi.

Tôi lấy con gấu bông từ dưới gối của mình và ôm nó. Tôi thậm chí từng nghi ngờ cái phương pháp như thế này có thể giúp tôi tự an ủi bản thân không. Trái lại nó thật sự làm tôi kinh ngạc.

Nhưng tôi nghĩ mọi thứ vẫn nên tiếp tục như vậy. Khi mà tôi luôn tìm kiếm một cái ôm dịu dàng, tôi cũng biết rằng không ai sẽ làm điều đó cho tôi.

Trường cao trung công lập có cảm giác cô lập vì những cái cây rậm

rạp xung quanh ngôi trường, và không phải ngôi trường tôi nhập học một cách tự nguyện.

Tôi hy vọng sẽ theo học tại một trường tư thục địa phương, nhưng mẹ tôi khăng khăng rằng phụ nữ không cần học hành nhiều làm gì và bố dượng của tôi tuyên bố rằng sẽ chẳng sự thay đổi dù tôi theo học ở trường cao trung nào và từ chối cho phép tôi dự thi ở bất cứ chỗ nào khác ngoài trường công lập có tuyến xe buýt công cộng duy nhất đi từ nhà.

Tiếng chuông báo vô học luôn bị lờ đi khi nó vang lên và tiếng nói chuyện vẫn thuyên thuyên khắp lớp học. Các buổi học thì chẳng có bài kiểm tra nào có giá trị, chỉ đến buổi trưa, một phần ba số học sinh đã trốn về sớm.

Có hàng trăm đầu lọc thuốc lá phía sau phòng thể chất, và khoảng một tháng một lần, có ai đó sẽ bị bắt hoặc có thai và nghỉ học; đó là loại trường học như thế đấy.

Nhưng tôi tự nói với mình rằng tôi phải biết ơn vì sau tất cả, tôi vẫnđược học ở trường cao trung. Một số đứa trẻ thậm chí còn không có được một nền giáo dục trung học thích đáng.

Các tiết học buổi trưa bắt đầu. lớp học rất ồn ào, tôi không thể nghe được những gì giáo viên nói, và khi tôi bắt đầu tự đọc sách giáo khoa thì có thứ gì đó đập vào vai tôi từ phía sau.

Một túi giấy vẫn còn vài thứ bên trong. Một ít cà phê bay ra và để lại vệt đen lên vớ của tôi. Có tiếng cười cợt nhưng tôi thậm chí không quay lại.

Trong tiết học, họ sẽ không làm gì tệ hơn thế. Nếu ném túi giấy vào tôi là tất cả những gì họ làm, tôi có thể bỏ qua nó và tiếp tục học.

Tôi đột ngột ngước lên và giao tiếp bằng mắt với giáo viên. Một phụ nữ trẻ, ở cuối tuổi đôi mươi. Cô ấy cũng đã nhìn thấy cái túi giấy, nhưng cô ấy giả vờ không biết.

Nhưng tôi không đổ lỗi cho cô ấy vì điều đó. Tôi cũng không thể làm gì cho cô ấy nếu cô ấy trở thành mục tiêu của đám học sinh. Chúng tôi chỉ có thể tự lo cho bản thân mình

Sau giờ học, tôi đi thẳng đến thư viện thành phố. Tôi muốn nghe nhạc, đúng vậy, nhưng tôi cũng muốn nhanh chóng đến một nơi nào đó yên tĩnh để ngủ.

Thật lúng túng khi sử dụng thư viện như một quán cà phê truyện tranh, nhưng tôi không biết bất cứ nơi nào khác mà tôi có thể yên ổn ngủ.

Ở nhà, bố hay chị tôi có thể đánh thức tôi dậy và đánh tôi bất kì lúc nào, và trong lớp học, nếu tôi bất cẩn gục đầu lên bàn, ghế của tôi có thể bị kéo ra và rác sẽ đổ thành đống trên đầu tôi.

Tôi không thể ngủ ở những nơi thế, vì vậy tôi ngủ trong thư viện. May mắn thay, những loại người muốn làm hại tôi không ở gần đó. Thêm vào đó, tôi có thể đọc sách và thậm chí nghe nhạc. Một phát minh tuyệt vời, đó là thư viện.

Thiếu ngủ về cơ bản làm con người yếu đi. Chỉ cần giảm đi một nửa số thời gian ngủ sẽ làm giảm đáng kể sức sự chịu đựng của tôi đối với cơn đau thể xác, sự lăng mạ bằng lời nói và sự lo lắng về tương lai.

Nếu tôi bị buộc phải bỏ dù chỉ một giấc ngủ, sẽ tốn rất nhiều thời gian và nỗ lực để trở lại với vẻ cứng rắn như mọi khi Không, nếu tôi không cẩn thận, có lẽ tôi sẽ không bao giờ trở lại như cũ.

Tôi phải mạnh mẽ và kiên cường. Vì vậy tiếp tục ngủ là điều thiết yếu. Bất cứ ngày nào tôi không thể ngủ được nhiều hơn bốn giờ ở nhà, tôi ngủ ở thư viện.

Tôi không thể nói chiếc ghế sần sùi trong phòng học riêng thoải mái để ngủ, nhưng đó là nơi chỉ một và duy nhất tôi có thể ở. Trong giờ mở cửa 9 giờ sáng đến 6 giờ tối.

Sau khi nghe một số bài hát nhẹ nhàng, tôi lấy ra cuốn “trở lại chốn xưa” của John Irving (Nương: The Cider House Rules, có phim nữa nhé) và đọc nó. Cơn buồn ngủ của tôi đạt đỉnh điểm chỉ sau khi đọc được vài trang.

Thời gian trôi qua nhanh như thể ai đó đã lấy trộm nó, và người thủ thư lắc vai tôi để nói với tôi rằng thư viện đã đóng cửa vì đã đến đêm.

Hơi cồn từ hôm qua cuối cùng đã rời khỏi tôi, và cơn đau của tôi đã dịu lại. Tôi gật đầu với cô ấy, đặt cuốn sách trở lại kệ, và rời khỏi thư viện.

Trời tối đã hoàn toàn tối khi tôi đi ra. Vào tháng mười, mặt trời bắt đầu lặn rất sớm.

Trên đường về nhà, cơn gió lạnh buốt làm tôi rùng mình, và tôi nghĩ về thứ như tôi đã luôn nghĩ về:

Liệu lá thư có đến vào hôm nay không? (Nương: đọc đến đây thấy nhoi nhói)

Đã 5 năm kể từ khi chúng tôi trở thành bạn qua thư. Trong thời gian đó, môi trường xung quanh tôi thay đổi rất nhiều.

Bố tôi chết vì đột quỵ, và vài tháng sau đó, mẹ tôi cưới người đàn ông bây giờ là bố dượng của tôi. Tên họ đã đổi từ "Hizumi" thành "Akazuki", và tôi có một người chị gái hơn tôi hai tuổi.

Ngay khi tôi nhìn thấy người đàn ông mà mẹ tôi nói với tôi rằng bà ấy muốn kết hôn vào mùa xuân năm đầu tiên của trung học, tôi đã tiên đoán rằng cuộc sống của tôi sẽ bị phá hủy hoàn toàn, và tôi tự nghĩ rằng "Mình đang phải chịu một số phận bi đát."

Mỗi yếu tố tạo nên ông ta làm tôi có cảm giác có điều chẳng lành.Trong khi tôi không thể diễn tả thành lời vì sao tôi cảm thấy cái điềm xấu đó, sau 17 năm cuộc đời, tôi không cần phải nói "Tôi nghĩ rằng tôi sẽ gọi ông ta là một người xấu" hoặc "Tôi nghĩ rằng tôi sẽ nói ông ta một người tốt ". Chỉ bằng cái liếc mắt, ông ta *rõ ràng* là một người xấu. Đó là những hiểu biết tích lũy trong tiềm thức đã nói với tôi.

Tại sao mẹ tôi lại chọn tên "bệnh tật" này, trong tất cả mọi người?

Đúng như tôi đã tiên đoán, bố dượng của tôi là một ví dụ điển hình của loại người mang đến những điều tệ hại (Nương: chơi chữ, ở trên gọi ông bố là plague-carrier, ở dưới nói ổng là bringer of ills, bệnh ở đây là nhân cách chứ không phải thể chất). Ông ta cảm thấy mình kém hơn về vị thế xã hội, nên sẽ nắm ngay lấy cơ hội để gây tổn thương lên người khác để che đậy cho điều đó.

Ngoài ra, ông ta là một kẻ hèn nhát, vì vậy ông ta chỉ nhắm vào những kẻ yếu hơn mình. Ông ta sẽ mắng nhiếc các nhân viên dịch vụ vì "cung cấp dịch vụ chưa đủ" và yêu cầu họ phải nói tên mình ra để mà sỉ nhục họ; hoặc khi phần đuôi xe chạm vào ông ta , ông ta sẽ buộc cả gia đình phải xuống xe và xin lỗi ngay trên đường phố.

Tuy nhiên, ông ta có vẻ như tin rằng những hành động đó là "ra dáng đàn ông" và ông ta đang giúp đỡ họ.

Phần đáng lo ngại nhất là mẹ tôi, ít nhất, có vẻ như đã bị mê hoặc bởi ý tưởng "tính đàn ông" của ông ta thứ được thúc đẩy do nhận

thức của lão về sự thấp kém hơn. Ông ta thật sự, thật sự ngoài tầm giúp đỡ.

Là một người nghĩ theo cách đó, bố dượng của tôi tin rằng sử dụng bạo lực để đảm bảo vị trí của ông ta - trụ cột của gia đình là một yếu tố thiết yếu của phẩm chất quý ông.

Các yếu tố khác là gì? Bia, thuốc lá, cờ bạc. Ông ta tôn sùng chúng như những biểu tượng của sự nam tính. Có lẽ ông ta muốn thêm "phụ nữ" vào danh sách, nhưng than ôi, không có yếu tố nào về "phẩm chất quý ông" của ông ta sẽ làm cho bất kỳ phụ nữ nào – ngoại trừ mẹ tôi - đến gần ông ta.

Có thể ông ta nhận thức được điều này, thỉnh thoảng ông lặp đi lặp lại, dù không ai hỏi, một cái gì đó giống vầy: "Yêu một người vợ và duy nhất của tôi làm cho tôi cảm thấy mình có cái gì đó để sống. Trong khi thật sự, tôi có vô số cơ hội để đi theo đuổi các phụ nữ khác, nhưng tôi không có hứng thú với ai cả. "

Và dĩ nhiên, khi những lời này khó mà thốt ra từ miệng ông ta (Nương: ý là ổng đang không vui), ông ta sẽ đánh mẹ tôi.

Tôi đã cố can thiệp vào sự bạo lực này nhiều lần, nhưng mẹ tôi nói với tôi, "Kiriko, làm ơn đừng lên tiếng. Mọi thứ trở nên phức tạp hơn khi con bị đánh đồng . "

Sau khi bà ấy nói vậy, tôi chỉ có thể đơn giản đứng sang một bên và xem.

Trong bất kỳ trường hợp nào, đó là sự lựa chọn của mẹ tôi. Tất cả những gì tôi có thể làm là xem nó diễn ra.

Một ngày nọ, khi tôi ở riêng với bà ấy, tôi đã hỏi "Mẹ có nghĩ đến việc ly hôn không?"

Nhưng bà ấy nói những điều như "mẹ không muốn gây rắc rối cho ông bà" và "mẹ sẽ trở nên vô vọng nếu không có người đàn ông đó", thậm chí còn kết thúc bằng câu "Chúng ta ai cũng có lỗi".

Một chuyến đi với toàn những từ mà tôi không muốn nghe, tôi nghĩ.

Bạo lực của bố dượng cũng dần dần nhằm đến tôi, con ghẻ của ông ấy. À thì, đó là dòng chảy tự nhiên của sự vật.

Ông ta đánh tôi vì những lý do nhỏ nhặt nhất, như về nhà hơi muộn hoặc về nhà sớm. Hành động của ông từ từ leo thang, cho đến một

ngày bố dượng say xỉn của tôi đẩy tôi xuống cầu thang.

Nó không nghiêm trọng như đáng ra nó phải thế, vì tôi không bị thương ở bất kỳ chỗ quan trọng nào, nhưng vụ việc đó khiến mẹ tôi tức giận, và ngày hôm sau, bà ấy gợi ý ngắn gọn về ý định ly hôn.

Đúng vậy, chỉ là một gợi ý. Vì cảnh giác về sự tức giận của chồng mình, bà ấy cẩn thận không nói "ly hôn".

Bà ấy chỉ nói đơn giản: "Nếu ông còn tiếp tục đối xử với Kiriko và tôi như thế này, tôi có thể sẽ phải sử dụng vài biện pháp của riêng tôi."

Và bà ấy không được phép nói thêm gì nữa. Bố dượng tôi cầm một cái ly gần đó và ném nó vào cửa sổ.

Vào lúc đó, tôi đang ở trong phòng đọc sách tham khảo. Khi tôi nghe thấy tiếng cửa sổ vỡ vụn, tôi dừng bút, và tôi do dự tự hỏi là mình có nên đi kiểm tra phòng khách không.

Ngay lúc đó, cánh cửa bật mở và bố dượng của tôi chạy vào. Tôi gần như rít lên, và tôi nghĩ rằng tôi nên – tôi nên hét to nhất có thể.

Có lẽ sau đó một ai đó trong khu phố đã nghe và chạy đến. ... Dĩ nhiên tôi đang nói đùa.

Mẹ tôi đi theo phía sau nức nở "Dừng lại, con bé không liên quan gì đến chuyện này," nhưng ông ta cứ bất chấp đánh tôi. Tôi ngã khỏi ghế của tôi và đập đầu vào bàn.

Lúc đó tôi không nghĩ gì hơn ngoài "Tuyệt thật, ông ta thậm chí còn không cho mình yên ổn học hành". Dù thích hay không, khi nhìn thấy bạo lực gia đình mỗi ngày đã khiến tôi quen với nó.

Nhưng khi ông ta đánh tôi lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư, lần thứ năm, một sự sợ hãi khinh khủng xuất hiện trong thâm tâm tôi. Đây là lần đầu tiên tôi trải nghiệm nó.

Tôi đột nhiên nghĩ. Nếu người đàn ông này không biết bất cứ giới hạn nào thì sao?

Tôi bắt đầu khóc ngay lập tức, và cơ thể tôi run lên. Những giọt nước mắt chảy ra đó là để than khóc cho tôi vì đã dự đoán được tấn bi kịch trong những tháng tới.

Mẹ tôi vẫn cố giữ tay bố dượng tôi, nhưng với sự khác biệt hoàn toàn về sức mạnh, bà ấy nhanh chóng bị gạt đi.

"Đó là lỗi của mày," ông nói. "Tao không làm điều này vì tao muốn. Nhưng nếu mày biến tao thành thằng ngốc, tao cũng sẽ làm như thế với mẹ mày. Tất cả là lỗi của mày…"

Tôi không biết ông ta đang nói gì. Nhưng bằng cách nào đó tôi hiểu lý do ông ta đánh tôi, thay vì mẹ tôi, người mà sự giận dữ của ông ta hướng vào. Điều này hiệu quả hơn là nhắm trực tiếp vào bà ấy.

Tôi đã bị đánh gần hai giờ đồng hồ. Và như ông ta muốn, mẹ tôi không bao giờ nói về ly hôn nữa.

Như thể hài lòng với điều đó, nó dẫn đến hệ quả là khi tôi không nghe lời ông ta, ông ta đánh mẹ tôi, và khi mẹ tôi không nghe lời ông ta, ông ta đánh tôi.

Sự cứu rỗi duy nhất của tôi là mối quan hệ thư từ với Mizuho. Nếu có thời điểm nào đó có thể ca ngợi trong cuộc đời tôi, đó là lúc tôi kéo Mizuho vào và trở thành bạn qua thư với tôi.

Tôi đã chờ đợi cơ hội của mình kể từ ngày học mùa thu năm lớp 6 khi giáo viên chủ nhiệm của chúng tôi nói với chúng tôi rằng cậu ấy sẽ chuyển trường.

Nhưng thật là hèn nhát làm sao, thật khó để thực hiện bước đầu đó, và cuối cùng tôi đã không thể đưa ra chủ đề trở thành bạn qua thư cho đến ngày cuối cùng của cậu ấy.

Nếu tôi không dùng đủ sức ép, và cả sự dũng cảm nữa, thì nó đã không kết thúc bằng việc trao đổi thư từ với Mizuho, tôi không có gì để sống vì và có thể đã chết ở tuổi 13 hoặc 14. nên tôi đã ca ngợi chính mình trong quá khứ.

Nói thật ra thì, sự “trao đổi thư từ” mà tôi nói đến có lẽ hơi khác so với những gì mà hầu hết mọi người nghĩ.

Trong những bức thư của tôi, tôi đã không viết cho Mizuho một cách buồn thảm về việc tôi đã sống trong sợ hãi với bố dượng, chị gái và trường học như thế nào để cậu ấy an ủi tôi.

Tôi đã viết những điều đã xảy ra trong vài tháng sau khi bắt đầu (Nương: ý là viết sự thật ấy), nhưng khi bố dượng tôi đến và mọi thứ thay đổi hoàn toàn, thay vào đó, tôi bắt đầu nói dối về mọi thứ.

Nó không có nghĩa là tôi không có mong muốn kể lể và khóc lóc, và để Mizuho an ủi tôi. Nhưng tôi sợ rằng bản thân mình thay đổi cũng sẽ thay đổi cậu ấy.

Nếu tôi viết về những gian khổ của mình một cách chính xác trong thư, Mizuho sẽ lo lắng cho tôi và cẩn thận lựa chọn các chủ đề không gây tranh cãi, sẽ không còn nói nhiều về những sự kiện tích cực trong cuộc sống của cậu ấy.

Sau đó, thư từ của chúng tôi sẽ bị biến thành thành một hình thức tư vấn bằng văn bản.

Tôi không muốn điều đó. Vì vậy, tôi đã tạo ra một "Hizumi Kiriko" hư cấu. Bố tôi đã chết, mẹ tôi tái hôn với người đàn ông tồi tệ nhất còn sống, và đang bị bắt nạt một cách kinh khủng ở trường, tôi không đả động gì đến nó.

Tất cả những gì Akazuki Kiriko đang gặp phải, không liên quan gì tới Hizumi Kiriko. Hizumi Kiriko là một cô gái sống một cuộc sống bình thường là một cuộc sống trọn vẹn, là người cũng có thể suy nghĩ về hạnh phúc mà cô đã được ban cho.

Tôi tận hưởng khoảng thời gian ngắn ngủi khi trở thành cô ấy để viết những lá thư. Khi mà tôi đang viết câu thứ hai, tôi hoàn toàn có thể đảm nhận vai trò của Hizumi Kiriko.

Khi những tiểu tiết mà tôi đã nói dối thành gợi ý sự thật chất đống lên, tôi cảm thấy mình đang sống hai cuộc sống cùng một lúc.

Trớ trêu thay, cuộc sống hư cấu của tôi nhanh chóng chiếm lấy cuộc sống của tôi. Nếu, ví dụ, tôi viết thư từ quan điểm của cả Hizumi Kiriko và Akazuki Kiriko, và yêu cầu những người lạ hãy đoán rằng đâu là mô tả một cuộc sống có thật, tôi sẽ mong đợi chín trong số mười chọn Hizumi Kiriko.

Đó là quy mô mà tôi đã nghiên cứu trong tiểu thuyết hư cấu (Nương: ý là tạo ra 1 Kiriko nữa và những chuyện mà main nữ viết qua thư giống như một cuốn tiểu thuyết ấy) và xa vời với thực tế của tôi. Những ngày không hồi kết của sự lạm dụng. Nếu có sự thay đổi nhỏ nhoi nhất, có thể sẽ cảm thấy nó thật hơn.

Tôi yêu Mizuho.

Tuy nhiên, tôi đã cảm thấy thật kì lạ vì đã "yêu" một người mà tôi đã không gặp trong năm năm chỉ đơn giản bởi vì cậu ấy và tôi hòa hợp với nhau. Điều gì làm tôi có một cảm xúc mạnh mẽ với người nhận thư của tôi, người mà khuôn mặt của cậu ấy mà giờ tôi khó có thể hình dung ra được nữa?

Có khả năng là bởi vì không ai khác có thể giữ vị trí đó, tôi không có

lựa chọn nào trong tình yêu ngoài cậu ấy, là người mà tôi không đủ bằng chứng để phủ nhận.

Cũng có thể vì chúng tôi thực sự không nói chuyện nhiều với nhau ngoài các lá thư, vì vậy tôi chỉ nhìn thấy mặt tốt của cậu ấy.

Tuy nhiên, tôi đã bị thuyết phục một cách lạ kì. Mizuho là người duy nhất trên thế giới mà tôi có thể cảm nhận được.

Không có cơ sở, nhưng cũng không cần. Tôi không bao giờ muốn cảm xúc của riêng tôi bị chứng minh bằng vũ lực hoặc giải thích một cách logic.

Rơi vào lưới tình không cần yêu cầu giải thích bất cứ điều gì cho người đó. Nếu ai đó cảm thấy rằng điều đó là cần thiết, tôi ngờ rằng họ coi tình yêu của họ như một thứ phương tiện thay vì sự kết thúc. (Nương: tui cũng không hiểu @@)

Tâm trí của tôi, luôn khó khăn để ghi nhớ, nên tôi quyết định tạo ra một Mizuho tưởng tượng dựa trên những lá thư, chữ viết tay, và giấy mực của cậu ấy.

Theo trí tưởng tượng của tôi, cậu ấy đã rất cao sau khi tốt nghiệp cấp ba, và bây giờ có lẽ cao hơn tôi một cái đầu. Một chiều cao khác biệt để ôm. (Nương: ara ara~)

Dù cho những niềm vui được nhắc nhiều trong thư của cậu ấy, tôi tưởng tượng nếu chúng tôi gặp nhau, cậuu ấy thậm chí sẽ vô cùng ngượng để nhìn vào mắt tôi và sẽ tệ ở khoảng ăn nói. Đôi khi, nó sẽ làm cậu ấy nói ra những điều gây ngạc nhiên với tôi mà không do dự.

Thông thường,cậu ấy có biểu hiện ảm đạm, và cách nói của cậu ấy, theo cách tốt nhất được gọi là bình tĩnh còn theo cách tệ nhất là hờ hững nhưng nụ cười thỉnh thoảng của cậu ấy vẫn sẽ như khi cậu 12 tuổi.

Nó sẽ làm tôi ngạc nhiên khi nó xuất hiện, đó là một nụ cười đáng yêu.

Đó là Mizuho tôi tưởng tượng. Tôi đã sốc khi nhận ra khi chúng tôi gặp lại nhau gần đây, những dự đoán của tôi về điều đó đều chính xác, nhưng đó là chuyện của sau này.

Khi tôi về nhà, tôi không kiểm tra hộp thư, mà là bên dưới bức tượng con cú ở cửa trước. Tôi đã thu xếp với người đưa thư thân thiện rằng

ông ấy sẽ để bất kỳ lá thư được gửi bởi Yugami Mizuho vào đó .

Tất nhiên, không phải lúc nào cũng là người đưa thứ đó, nên thành ra một vài ngày lá thư sẽ nằm trực tiếp trong hộp thư.

Tôi nhìn kĩ phía dưới con cú và không thấy lá thư nào. Thở dài, tôi mở cửa. Tôi nhanh chóng hối hận. Tôi nên đã kiểm tra bên trong đầu tiên.

Bố dượng của tôi vừa mới chỉ đặt cặp sách, và đang cởi giày giữ chừng.

"Con về rồi đây," tôi nhẹ nhàng lên tiếng. Ông nhanh chóng quay lưng lại với tôi và nhét một cái gì đó vào túi áo. (Nương: ôi)

Tôi bị cuốn vào hành động đó. Nó cho tôi một cảm giác xấu.

"Này," ông ta trả lời. Giọng vô cùng lúng túng, tôi tự nghĩ. Giống cách một tên tội phạm trả lời. Sự lo lắng của tôi đã tăng lên.

Tôi liều lĩnh hỏi, "ừm, liệu bố có đang giấu gì không?"

"... Hmm?"

Tông giọng của ông ta um ám ngay lập tức. ông ta lấy thế tấn công, và hít một hơi thật nhanh như thể chuẩn bị để hét lên bất cứ lúc nào.

Điều này đã nói với tôi một cách không nghi ngờ gì rằng ông ta đang cảm thấy có lỗi về thứ gì đó. Và cũng không nghi ngờ gì với thứ mà ông ta giấu trong túi. Một người đàn ông vô liêm sỉ như ông ta không có lý do nào khác để giấu thứ chỉ là thư.

"Đó là thứ được gửi cho tao," ông ta tuyên bố một cách áp bức. "Mày tốt nhất là nên cẩn thận mồm miệng của mình đi."

Hình dung ra rằng tôi sẽ chỉ nhận được câu trả lời vòng vo tam quốc nếu tôi hỏi gián tiếp, nên tôi đã thẳng thắn.

"Trong trường hợp đó, bố có thể cho con xem không? Chỉ một giây thôi."

Khuôn mặt ông ta ngay lập tức thể hiện sự hoảng hốt. Nhưng cũng nhanh như lúc như nó xuất hiện, thay vào đó nó chuyển sang giận dữ.

Đó là một trong những tín ngưỡng của ông ta, rằng thắng lợi trong những tình huống này sẽ thuộc về người đầu tiên có được ưu thế và

la hét người khác. Và quả thực, điều đó đã có hiệu quả, khi người kia yếu hơn và không thể làm gì ông ta.

"Mày nghĩ mày là ai?", ông ta gầm lên, đến gần tôi. Tôi ngửi thấy mùi mỡ. Rồi ông ta nắm lấy cổ áo tôi và đánh nhẹ vào má tôi.

Tuy nhiên, với điều đó tôi đã có thể xác nhận có một phong thư trồi ra một chút khỏi túi của ông ta. Từ màu xám, loại giấy chất lượng cao và địa chỉ được viết bằng tay, tôi nhận ra nó giống như một lá thư từ Mizuho.

Ông ta để ý đến chỗ tôi đang nhìn, buông cổ tôi ra và đẩy tôi đi.

"Đừng có phủi đi may mắn của mày," ông ta nói với tôi khi ông ta đi lên cầu thang. Tôi cố đuổi theo ông ta, nhưng chân tôi không cử động. Cơ thể tôi biết vô nghĩa thế nào khi chống lại người đàn ông đó.

Tôi đổ sập xuống sàn. Ông ta là người duy nhất mà tôi không muốn cho biết về nó.

Ông ta tự khóa mình trong phòng và đọc qua bức thư mà Mizuho viết cho tôi. Và ông ta cười khúc khích khi biết một điểm yếu mới của tôi.

Ông ta luôn luôn như vậy. Tôi không biết tôi có nên gọi ông là peeping tom (Nương : thị dâm – nhìn trộm hoạt động riêng của người khác) không, nhưng bố dượng của tôi muốn biết tất cả bí mật của gia đình mình. Là một nhà vô địch về sự nam tính, dường như ông ra thích thú với những thứ trong lĩnh vực tin đồn.

Bất cứ khi nào mẹ tôi nhận được một cuộc gọi, ông ta bắt bà ấy báo cáo về nó. Ông ta cũng tự tiện mở bất kỳ và tất cả các thư. Bất cứ khi nào ông ta có cơ hội, ông ta sẽ lén nhìn trộm vào điện thoại di động (mặc dù tôi không được tặng một cái nào, nên đó không phải là nguy hiểm mà tôi phải trải qua). Và tôi đã nhìn thấy ông ta lẻn vào phòng của tôi để lục lọi ngăn kéo hơn hai lần.

Và giờ đến chuyện này. Tôi phải đồng ý cho ông ta đọc lá thư dù tôi không muốn. Không có gì đáng xấu hổ được viết ra ở trong thư cả.

Ngoài sự thật rằng tôi đã liên tục nói dối, mối quan hệ của chúng tôi hoàn toàn trong sáng. Nên không có gì phải lo lắng về việc nó bị đọc cả.

Điều mà tôi lo sợ lúc này là bố dượng tôi, để che giấu sự thật là đã đọc thư được gửi cho tôi, sẽ vứt bỏ bằng chứng ở đâu đó như ở ga

tàu hoặc một cửa hàng tiện lợi.

Chỉ cần tưởng tượng điều đó làm mạch tôi đập thình thịch. Những lá thư đó là kho báu của tôi. Tín ngưỡng của tôi. Cuộc sống của tôi. Mất một lá thư nào còn đau khổ hơn cả việc bị thiêu sống.

Khi bố dượng của tôi đi làm vào ngày hôm sau, tôi bỏ tất danh dự và xấu hổ để đào bới mọi thùng rác khắp nhà. Sau đó, tôi lấy đèn pin và lục lọi tất cả thùng rác dọc theo đường đi làm của ông ta.

Trong nhà vệ sinh của một cửa hàng tiện lợi kế công ty của ông ta, tôi tìm thấy bao thư bị vò nát màu xám nhạt.

Nhưng toàn bộ nội dung quan trọng đều không thể tìm thấy.

Nếu sự việc đó chỉ xảy ra một lần duy nhất, thì tôi có thể chấp nhận việc nó bị mất. Tôi chỉ cần viết rằng tôi đặt nó trong túi để đọc nó ở nơi khác và bị mất nó trên đường đi.

Nhưng tôi chắc chắn rằng sau sự việc này, bố dượng của tôi sẽ cảnh giác với hộp thư và khu vực xung quanh.

Và khi ông ta tìm thấy một lá thư gửi cho Hizumi Kiriko, ông ta sẽ vui vẻ nhét nó trong túi, đắm chìm trong sức mạnh của bản thân khi ông ta đọc nó trong bí mật, sau đó vò nó lại và vứt nó ở đâu đó trên đường đi làm.

Trao đổi thư từ sẽ khó khăn hơn nhiều, tôi nhận ra.

Tại sao tôi không thể "hoãn lại" được sự kiện bố dượng tôi tìm thấy bức thư?

Tôi chắc chắn nó phải có liên quan đến cảm giác tội lỗi mà tôi cảm thấy khi tiếp tục lừa dối Mizuho.

Mối quan hệ này là không lành mạnh, nó nên được chấm dứt, và có lẽ sự việc này sẽ là một cơ hội tốt để từ bỏ nó.

Bằng việc cảm thấy như vậy cho dù chỉ một giây, ước muốn của tôi đã mất đi sự thanh khiết và sức mạnh, và "sự trì hoãn" cho sự kiện đó đã trở nên rất khó khăn.

Cảm giác về những điều tồi tệ luôn xảy đến với bạn cùng một lúc có thể là một ảo giác song song với câu"Trời lúc nào cũng bắt đầu mưa khi tôi bắt đầu rửa xe."

Vào cùng ngày, khi tôi ở vực thẳm của sự tuyệt vọng sau khi không

thể tìm thấy bức thư được nữa, thậm chí có điều gì đó tệ hơn đã xảy ra.

Khi tôi đến học vào giờ ăn trưa và bước vào lớp học, một vài con ả túm lấy cổ tôi và kéo tôi ra phía sau phòng thể chất.

Tôi không ngạc nhiên cho lắm, tôi chú ý họ đã để mắt đến tôi cũng lâu rồi. Nó na ná như thấy một bầu trời mây bắt đầu mưa.

Mức độ ghét bỏ của đám bạn học dành cho tôi không ở mức vô cùng nhiều hay vô cùng ít, chỉ ở mức độ vừa phải.

Tôi đủ mạnh để chịu đựng nó, nhưng không mạnh để hoàn toàn bảo vệ mình. Và không yếu đến mức để bỏ cuộc hoàn toàn, nhưng đủ để khiến tôi không thể bắt lấy những cơ hội để cải thiện tình hình .

Cho dù đó là môn thể thao, board game hoặc trò bắt nạt nào, nó thú vị nhất khi đánh bại ai đó "mạnh nhưng yếu".

Khi nhận điều đó, trong khi tôi không có cách nào để làm cho bản thân mình mạnh hơn hoặc yếu hơn, chỉ có cảm giác rằng tôi đã tìm ra lý do để làm giảm đi đáng kể những lo lắng của tôi.

Đó là lý do tại sao những người sống vô cùng khổ cực lại hay hướng nội hơn, tôi thầm nghĩ.

Sau khi sáu bọn chúng đánh đập tôi chán chê, chúng đẩy tôi xuống đất. Miệng tôi bị cạy ra, và một xô nước bẩn được đổ vào.

Tôi không biết chúng lấy nước từ đâu, nhưng nó dường như có loại tạp chất giống với thứ nước dùng để vệ sinh cuối ngày. Mọi người thực sự thích thú khi tôi uống những thứ kỳ lạ, coi bộ là vậy.

Tôi cố gắng giữ hơi của mình và từ chối nuốt, nhưng có ai đó nắm lấy cổ tôi và ép nó, làm cho một lượng nước đáng kể trôi xuống.

Mùi hỗn hợp của chất tẩy rửa và bụi bẩn lấp đầy vào miệng tôi và trôi từ cổ họng xuống dạ dày. Tôi không thể chịu đựng nổi và nôn ra. Gosh, gần đây tôi lúc nào cũng nôn ra như vậy.

"Dọn dẹp đi," một tên cùng lớp nói vẻ hài lòng, và chúng bỏ đi. Tôi đi đến khu vực giặt giũ và ói ra nhiều nước hơn, sau đó rửa sạch quần áo và cơ thể mình.

Bộ đồng phục ướt nhẹp của tôi nhỏ từng giọt, và sau khi nhẫn nại ngắm những người đi qua, tôi đi xuống hành lang đến tủ của tôi ở

phía trước lớp học. Nhưng khi tôi mở nó, áo thun của tôi không có ở đó.

Đột nhiên, tôi chú ý có vòi nước đang chảy ở bồn rửa cách đó vài mét. Chắc chắn, áo thun của tôi ở đó, và sũng nước.

Thật là rắc rối. Điều gì thúc đẩy chúng đi xa như vậy?

Tôi đến phòng y tế, mượn một bộ quần áo và đặt bộ đồng phục và áo thun của mình vào máy sấy.

Mắt tôi bắt đầu mất tập trung, và một cái gì đó bên trong tôi dường như sắp vỡ ra. Và tôi chỉ vừa đủ để giữ mình đứng vững. Bằng cách lặp đi lặp lại việc hít thở sâu, tôi đã phủi đi sự uể oải của cơ thể.

Họ nói rằng sự đau khổ làm cho con người đần đi, nhưng bị sỉ nhục bởi tất cả mọi người chỉ làm cho tôi trống rỗng.

Vậy nên có lẽ điều này không nên được gọi là đau khổ, mà là sự hốc hác. Tôi đang bị làm cho kiệt sức dần dần mỗi ngày.

Sau giờ học, tôi ghé lại thư viện, ngồi trên một cái ghế thô cứng, và viết thư cho Mizuho.

Chỉ cần viết câu "Tớ muốn nói chuyện trực tiếp" cũng tốn mất hai mươi phút. "Có một số điều, tớ không thể tự nói được trong thư. Tớ muốn chúng tôi nhìn vào trong mắt nhau và nghe nhau nói chuyện. "

Liên lạc qua thư đã trở nên khó khăn. Tôi không có điện thoại di động. Thậm chí việc sử dụng điện thoại nhà cũng gặp khó khăn với sự theo dõi gia đình, và tôi không có tiền để có những cuộc trò chuyện thỏa thích ở bốt điện thoại công cộng.

Nhưng tôi vẫn muốn giữ mọi thứ như thế này với cậu ấy. Có nghĩa là chúng tôi phải gặp mặt trực tiếp. Tôi không còn lựa chọn nào khác. Tôi quyết định sẽ gặp Mizuho.

Như đã nói, đó là một ván cược. Mizuho sẽ nhanh chóng nhận ra sự khác biệt giữa Hizumi Kiriko tưởng tượngvà Akazuki Kiriko thực.

Có lẽ tôi có thể lừa cậu ấy nếu gặp nhau chỉ một vài tiếng, nhưng nếu mối quan hệ của chúng tôi sẽ tiếp tục bên ngoài các bức thư, tôi sẽ không thể che giấu sự thật mãi.

Khi tôi đoàn tụ với Mizuho, tôi sẽ phải thú nhận những lời dối trá của tôi. Cậu ấy sẽ phản ứng lại như thế nào?

Cậu ấy là người tử tế, vì vậy ngay cả khi cậu ấy biết mình bị lừa trong năm năm, cậu ấy sẽ không thể hiện sự tức giận của mình, tôi chắc chắn. Nhưng không nghi ngờ gì, cậu ấy sẽ thất vọng. Tôi không thể không lo lắng về điều đó.

Hoặc có lẽ tôi đã quá lạc quan. Chỉ vì tôi dửng dưng không có nghĩa là tôi có thể nghĩ rằng những người khác cũng giống như vậy.

Rốt cuộc, tôi dường như có một số đặc trưng hiếm có khiến mọi người ở khắp nơi đều ghét tôi. Tôi cần phải tính cả điều đó.

Có lẽ kịch bản tồi tệ nhất là Mizuho sẽ khinh tôi vì những lời dối trá của tôi, gọi tôi là một kẻ vô cảm, và biến mất khỏi cuộc sống của tôi.

Không, có lẽ cậu ta thậm chí không bao giờ chấp nhận đề nghị của tôi ngay từ đầu. Có thể cậu ấy thân thiện với tôi vì chỉ qua thư, và không có đủ hứng thú để đến cuộc gặp mặt. Tôi có thể nhìn thấy cậu ấy nghĩ tôi là một cô gái ngoan ngoãn.

Tôi có thể "hoãn lại" những điều đó. Bởi vì sau một ngày tôi tìm thấy thi thể của một con mèo xám mà tôi quý mến khi tám tuổi, tôi là một phù thuỷ. Tôi có thể làm các sự kiện như thế này như chưa bao giờ xảy ra, trong một khoảng thời gian nhất định.

Tuy nhiên, nếu Mizuho tỏ ra không ưa tôi, và tôi hủy bỏ nó, tôi sẽ giữ lại ký ức về việc cậu ấy từ chối tôi. Liệu tôi có thể tiếp tục mối quan hệ của chúng tôi với một khuôn mặt như chưa có gì xảy ra, khi mà tôi là người hiểu rõ?

Khi tất cả hy vọng biến mất, tôi phải làm gì?

Đơn giản. Tôi sẽ thu mình vào trí tưởng tượng như mọi khi. Tưởng tượng một cái gì đó dễ tưởng tượng: một đoàn tàu. Thời gian không quan trọng, nhưng hãy nói đó là buổi tối.

Tôi đang ở trên đường ray xe lửa. Một đường ray nhỏ không có ai xung quanh. Ding ding ding. Tiếng còi bắt đầu vang lên. Tôi canh thời gian thích hợp và cuối đầu nhanh chóng lẻn qua thanh chắn rồi nằm lên đường ray. Cổ và cẳng chân tôi được đặt trên đường ray. Sau khi nhìn các ngôi sao trong vài giây, tôi chậm rãi nhắm mắt lại. Tôi cảm thấy rung động trên đường ray. Ánh sáng chói từ các đèn pha chiếu vào mí mắt của tôi. Phanh rít lên, nhưng đã quá muộn. Cổ tôi đứt ngay lập tức.

Đó là tưởng tượng của tôi.

Thật là một thế giới tốt đẹp. Rất nhiều cách dễ dàng và đáng tin cậy để kết thúc cuộc đời. Và đó là lý do tại sao tôi có thể sống thật chăm chỉ.

"Nếu bạn không thể chịu đựng được trò chơi này nữa, bạn chỉ cần tắt nguồn. Bạn có quyền đó. "

Cho đến thời điểm tôi thực sự không thể đứng vững, tôi sẽ nắm chặt người kiểm soát để khám phá tất cả các chi tiết của trò chơi chán chết này.

Trùng hợp thay, trong mười bảy năm chơi, tôi đã học được một điều: hoàn toàn không có bất cứ thứ gì có thể được định đoạt sẵn”

Sau khi ngủ cho đến giờ đóng cửa, tôi gửi thư qua bưu điện được đặt gần lối vào và bỏ lại thư viện phía sau.

Khi tôi đi trên những con đường dân cư ngập tràn ánh sáng ấm áp, tất cả các gia đình dường như sống trong sự hòa hợp. Nhưng tôi đã hình dung ra thực tế không thể như vậy, và tất cả họ đều có những vấn đề khủng khiếp của riêng họ cần giải quyết.

Nhưng ít nhất, tôi không nghe tiếng la hay tiếng hét phát từ nhà họ.

Sau một tuần chờ đợi như như cô gái trong "Please Mr. Postman", vẫn không có hồi âm từ Mizuho. Tôi bắt đầu hoảng loạn, không thể ngừng tưởng tượng được những khả năng xấu.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu hồi âm của cậu ấy đến chậm vì cậu ấy đang nghĩ về cách từ chối tôi? Hay chỉ đơn giản là cậu ấy bận rộn với trường lớp và câu lạc bộ? Hay có lẽ hồi âm đã đến, nhưng bố dượng tôi đã lấy nó? Hay là cậu ấy cảm thấy khó chịu vì tôi không đề cập đến bất kì điều gì cậu ấy viết trong lá thư cuối của cậu? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu có chuyện gì đó đã xảy ra với cậu ấy? Liệu tôi đã cạn kiệt sự ưu ái của cậu ấy vì hành động trơ trẽn của tôi? Liệu cậu ấy có hồi âm nữa không? Hay cậu ấy từ lâu đã nhìn thấu những lời dối trá của tôi?

Tôi nhìn chằm chằm vào bản thân mình trong cái gương mờ của nhà vệ sinh thư viện. Mắt tôi có những chỗ bị húp lên, và lẫn lộn với màu đen.

Không ai sẽ muốn gặp một cô gái kinh khủng như vậy, tôi nghĩ.

Mười ngày trôi qua. Tôi bắt đầu xem xét về khả năng thực hiện về việc băng qua đường sắt trong tưởng tượng của tôi.

Khi trở về từ thư viện, tôi thấy người đưa thư quen thuộc đến nhà tôi và đột nhiên bỏ chạy.

Tim tôi đập thình thịch, tôi tìm kiếm bên dưới tượng con cú. Nhưng nỗi tuyệt vọng của tôi chỉ chồng chất hơn. Để đề phòng, tôi cũng kiểm tra khắp hộp thư, nhưng dĩ nhiên, không tìm thấy gì cả. Tôi thảm thương kiểm tra bên dưới con cú một lần nữa. Nhưng không.

Tôi đứng đó. Sự căm ghét của tôi đều trở nên không thể chịu nổi. Khi tôi xem xét đập nát con cú này để làm sao lãng chính mình ít nhất một chút, một tiếng nói từ phía sau.

Tôi quay lại và chào hỏi người đưa thư; ông ấy đã cố ý quay lại vì tôi. Người đàn ông mảnh dẻ ở tuổi bốn mươi tử tế chào lại. (Nương: someone gives this man a medal plssss)

Trong tay ông ấy có một phong bì màu xám với giấy chất lượng cao.

Ông thì thầm với tôi.

"Bác đã ở đây một phút trước và chuẩn bị đặt nó dưới con cú như thường lệ, nhưng bố của cháu vừa về đến nhà. Cháu muốn tránh không cho ông ta nhìn thấy nó, đúng không? "

Tôi quá biết ơn để thốt nên lời. Cảm ơn bác, thật lòng cảm ơn bác. Tôi cúi thấp đầu với ông ấy hết lần này đến lần khác.

Khuôn mặt rám nắng của ông ấy biến thành một nụ cười buồn bã. Ông ấy hẳn đã mơ hồ nhận thức về tình hình của tôi. "Bác xin lỗi bác không thể làm gì hơn cho cháu," mắt ông ta nói.

Tôi trả lời theo cách tương tự. "Bác không cần phải lo lắng. Bên cạnh đó, không phải tất cả điều này là quá phổ biến sao?" (Nương: bố đánh đập con cái là phổ biến hay biết mà không thể giúp là phổ biến?)

Không muốn bất cứ ai gián đoạn thời khắc này, tôi đi đến trạm xe buýt địa phương và mở phong bì.

Tay tôi run lên. Chỉ để chắc chắn, tôi kiểm tra lại địa chỉ và người gửi. Hizumi Kiriko. Yugami Mizuho. Không nhầm lẫn. Miễn là đây không phải là một ảo tưởng để đáp ứng mong muốn của tôi, lá thư này đã được viết bởi Mizuho cho tôi.

Tôi lấy ra bức thư và từ từ lĩnh hội những từ viết ở đó. Vài giây sau, tôi dựa vào lưng băng ghế và nhìn lên những vì sao.

Tôi gấp bức thư lại, đặt nó vào trong phong bì, và giữ nó trên tim tôi. Khóe miệng tôi tự nhiên nhấc lên, thành một nụ cười nhẹ. Hơi thở của tôi dường như ấm hơn bình thường.

"Mizuho," tôi thì thầm.

Tiếng gọi của cái tên đó, trong khoảnh khắc đó, là toàn bộ cuộc đời tôi.

Có một sự cố xảy ra khi đó tiền đã bị đánh cắp từ ví của một học sinh, và do lúc đó không có mặt trong lớp, tôi là nghi can số một.

Sau đó, hai giáo viên hỏi tôi trong phòng giáo viên những gì tôi đã làm. Tôi trả lời rằng tôi đang sấy quần áo trong ở phòng y tế sau khi bạn học của tôi làm bẩn nó, và y tá cũng biết điều đó, vậy nên họ làm ơn có thể xác nhận những điều này ngay từ đầu không?

Còn không đến ba mươi phút cho đến cuộc gặp với Mizuho, vì vậy tôi đã bị kích động và nói một cách cay nghiệt.

Các giáo viên có những nghi ngờ của họ. Họ biết cách đối xử của đám bạn học với tôi, và bắt đầu đặt câu hỏi có phải tôi trả đũa chúng không. Họ nghĩ rằng việc tôi xuống phòng y tế hiển nhiên là một bằng chứng ngoại phạm.

"Thầy sẽ không gọi cho cảnh sát, vậy giờ chỉ cần thú nhận thôi," một giáo viên toán học xen vào. Thời gian bị giữ lại của tôi được kéo dài thêm.

Khi mười phút đã quá thời gian dàn xếp, tôi trườn ra khỏi phòng giáo viên mà không báo trước. "Đợi đã!" Họ hét lên và nắm lấy tay tôi, nhưng tôi phủi nó ra và chạy.

Tôi lờ đi tiếng hét của họ "Em nghĩ em có thể chạy à?" Từ phía sau tôi. Với điều này, rõ ràng họ chỉ càng thêm chắn chắn về tội lỗi của tôi. Nhưng chắc tôi quan tâm. Nó không quan trọng.

Cũng nhanh như sự vội vã của tôi, thời gian hẹn 5 giờ chiều đã trôi qua. Nhưng có lẽ Mizuho sẽ đợi tôi nếu nó chỉ là một giờ.

Tôi chạy mà không để tâm đến người đi đường. Mồ hôi chảy xuống trán tôi. Ngón chân to của tôi cạ vào đôi loafer rẻ tiền, và tróc da. Tim tôi gào thét vì muốn oxy. Tầm nhìn của tôi bị thu hẹp. Nhưng tôi vẫn chạy.

Mizuho đã nói ngắn gọn có một ga xe lửa nhỏ, ngay giữa đường giao

nhà của chúng tôi, làm điểm hẹn.

May mắn thay, nó không xa trường học. Nếu tôi nhanh, tôi có thể đến đó trong vòng ba mươi phút.

Thêm thảm hoạ chờ chực. Ngay sau khi đi vào một ngả rẽ, một chiếc xe đạp bay ra trước mặt tôi. Cả hai chúng tôi đều làm cùng một cách để tránh va vào nhau và đâm thẳng vào nhau. (Nương: như cả hai cùng né qua một bên ấy)

Lưng của tôi đập vào nhựa đường, và tác động đó làm tôi không thể thở. Cắn chặt răng khi tôi ngồi xổm xuống đất, tôi đợi cho cơn đau giảm đi.

Người học sinh cao trung đi xe đạp chạy lên và xin lỗi một cách hậm hực. Tôi hành động như chưa có gì, đứng lên, nói: "Xin lỗi, tôi đang vội," đẩy cậu ta ra, và bắt đầu đi một lần nữa.

Đột nhiên, đau đớn truyền thẳng đến mắt cá chân của tôi, và tôi loạng choạng.

Tôi đã đưa ra một yêu cầu ngạo mạn cho học sinh cao trung khăng khăng xin lỗi tôi.

"Um, đừng lo về vụ tai nạn. Đổi lại cậu có thể chở tôi đến ga tàu không? "

Cậu ta vui vẻ chấp nhận. Tôi ngồi trên yên sau của chiếc xe đạp, và cậu trai mặc áo len blazer đưa tôi đến ga.

Cuối cùng, tôi dường như đến đó nhanh hơn tôi có thể khi đi bộ. May mắn vẫn chưa từ bỏ tôi.

———————

Part 3

Chương 9 (part 2): Để có được tình yêu

Khi đến bùng binh phía ngoài nhà ga, tôi nói "Tới đây thôi", rồi xuống xe, và vội vã chạy tới nhà ga trong khi vẫn giữ chân mình.

Một cái đồng hồ nổi bật lên ở trong những bụi cây đang chỉ 7 giờ kém 10 phút tối. Tiếng còi khởi hành vang khắp sân ga. Con tàu im lìm bắt đầu chuyển bánh.

Tôi có một cảm giác xấu.

Tôi đứng dưới ngọn đèn huỳnh quang nhấp nháy. Sau khi nhìn kim giây của đồng hồ quay xong ba vòng, tôi ngồi xuống một trong sáu cái ghế trong sân ga.

Mồ hôi của tôi đã khô, cơ thể thì lạnh ngắt, và đầu thì đau nhói . Tôi lấy một cuốn sách bìa mềm ra khỏi túi và mở nó ở trong lòng.

Tôi máy móc đọc những câu từ, dù không hiểu nó đang truyền tải điều gì. Tôi vẫn cứ thế lật sang trang.

Tôi không mong chờ rằng nếu tôi cứ chờ đợi như thế này, Mizuho sẽ đứt hơi chạy đến chỗ tôi.

Tôi chỉ cần một chút thời gian để chấp nhận sự thật rằng tôi đã lãng phí cơ hội duy nhất để hội ngộ.

"Cậu không lên tàu à?"

Tôi quay lại và nhìn cậu trai mang tôi đến đây. Tôi không cần phải giải thích tình hình, nên tôi gật đầu.

Cậu cúi đầu xuống. "Tôi thực sự xin lỗi. Đó là lỗi của tôi."

Tôi cũng làm như vậy. "Không, ngay từ đầu đã không có cơ hội nào để tớ đến được đây nhanh như vậy. Thực ra, cậu chở tớ bằng xe đạp còn nhanh hơn tớ dự kiến. Cảm ơn cậu rất nhiều."

Cậu ta cao hơn tôi, và có một bầu không khí u sâu xung quanh cậu. Cậu mua trà sữa nóng từ máy bán hàng tự động và đưa nó cho tôi.

Tôi cảm ơn cậu ấy và nhận nó, dùng nó để sưởi ấm đôi tay mình, và chậm rãi uống. Làm dịu đi cơn đau trên mắt cá chân của tôi, nhưng so với những vết thương khác gây ra với ý định thù địch, nó không là gì cả. (Nương: là những vết thương cố ý gây ra í)

Tôi quan sát cậu ta lần nữa khi cậu đang ngồi cách tôi hai ghế. Trước đó tôi đã không chú ý vì cứ chăm chăm đến nơi hẹn, nhưng bộ đồng phục của cậu ta trông có vẻ quen thuộc. Nhưng tôi không thể nhớ nơi tôi đã nhìn thấy nó.

Một cái áo khoác blazer và cà vạt màu xám. Khác với nhiều bộ đồng phục mà tôi đã từng nhìn thấy khi từ nhà đến trường, và cũng không phải là đồng phục của bất kì trường nào mà tôi hy vọng sẽ đỗ vào.

Tôi dành thời gian tìm kiếm mọi ngóc ngách và xó xỉnh trong trí nhớ mình. Chính là nó. Khoảng hai năm trước, có điều gì đó đã khiến tôi sử dụng máy tính tại thư viện để tìm hiểu về một trường cao trung nào đó.

Đồng phục của cậu ta giống với bộ đồ tôi đã thấy các học sinh mặc trên trang chính của trang web của trường đó.

Khi tôi nhớ ra *điều gì* đã khiến tôi tìm kiếm thông tin đó , ngay lập tức tâm trí tôi đề ra một giả thuyết. Nhưng tôi cũng ngay lập tức bác bỏ nó. "Một điều gì đó thuận lợi như thế không thể thực sự xảy ra."

Tôi cảm thấy thảm hại ngay cả khi dành chút thời gian để giải trí với một ý tưởng lố bịch.

Nhận thấy tôi đang nhìn cậu, cậu chớp mắt như nói "Có gì không?". Tôi nhanh chóng ngoảnh mặt đi. Cậu tò mò nhìn tôi. Cái nhìn khiêm tốn của cậu ta chỉ làm tôi bồn chồn hơn.

Tôi ngồi nhìn những chuyến tàu đến rồi đi.

Đột nhiên chỉ còn chúng tôi trong ga.

"Cậu đang chờ ai à?" Cậu ta hỏi.

"Không, không phải vậy. Tớ chỉ..."

Câu nói của tôi dừng lại. Cậu ấy đợi tôi tiếp tục. Nhưng khi nhận ra rằng những từ theo sau từ "Tớ chỉ" là "cảm thấy thoải mái khi ngồi cạnh cậu, nên tớ không cảm thấy muốn rời đi," tôi đã phải ngậm miệng lại.

Đó có phải là điều tôi nên nói với chàng trai mà tôi chỉ vừa mới gặp? Tôi đã thực sự quá cả tin chỉ vì cậu ta hơi tốt với tôi.

Sau khi xem một chuyến tàu khác rời ga, tôi nói.

"Um ... Tớ biết ơn sự quan tâm của cậu, nhưng cậu không cần phải hộ tống tớ mãi đâu. Tớ không đi không phải vì những vết thương của tớ hay vì điều gì. Tớ chỉ ở đây vì tớ muốn. "

"Chúng ta đều có cùng suy nghĩ. Tớ chỉ ở đây vì tớ cũng muốn như vậy. "

"...Có thật vậy không?"

"Ngày hôm nay có một điều đáng buồn đã xảy ra," cậu ta thở dài. "Tớ chắc chắn rằng việc tớ tông cậu lúc trước là vì tớ để cho bản thân mình hoàn toàn bị phân tâm bởi điều đó. Tớ biết không có lý do để than vãn với cậu về nó, nhưng thời điểm tớ rời khỏi đây và tớ sẽ lại một mình, tớ sẽ phải đối mặt với nỗi buồn của mình một lần nữa. Tớ

không muốn làm điều đó, vì vậy tớ không rời khỏi chỗ này. "

Cậu duỗi người và nhắm mắt lại. Tâm trạng sáng sủa hơn, và tôi cảm thấy buồn ngủ.

Mãi đến một thời gian sau tôi mới nhận ra người ngồi bên cạnh tôi *là* chàng trai mà tôi hằng quý mến.

Ngạc nhiên thay, là "giả thuyết quá thuận tiện của tôi" gần như hoàn toàn chính xác với thực tế. Mizuho đã đợi ba mươi phút, và khi tôi không xuất hiện, cậu quyết đinh chạy đến trường tôi, sau đó tông vào tôi.

Nếu chúng tôi không cùng né về một hướng và đụng vào nhau, chúng tôi đã dễ dàng đi qua nhau. Tôi biết ơn vì sự cố đó.

"Có điều tớ cần phải thú nhận," Mizuho nói.

Vì sự ngu xuẩn của bản thân, tôi đã hiểu sai ý của cậu ấy, nghĩ nó là một lời tỏ tình và bị xáo trộn. Khi dành nhiều thời gian để nghĩ ngợi rằng nó sẽ tuyệt như thế nào khi cậu ấy cũng cảm thấy như vậy, nên tôi không thể xem xét các khả năng khác.

Oh, tôi phải làm gì đây? Tôi đang mâu thuẫn. Trong khi tôi vui mừng vì Mizuho cũng cảm thấy như vậy, nhưng không có cách nào tôi có thể đáp lại điều đó. Vì người cậu ấy yêu là một người được tách ra từ "Akazuki Kiriko" người đứng trước cậu ấy.

Thật sự, tôi nên nói với cậu ấy ngay lập tức: “Tớ không phải người cậy yêu, mà là Hizumi Kiriko, một nhân vật hư cấu mà tớ tạo ra.”

Nhưng những lời đó bị chặn lại trong cổ họng tôi. Như cách tôi tưởng tượng, nếu bây giờ tôi im lặng, Mizuho sẽ thì thầm những điều ngọt ngào với tôi, tôi sẽ ngay lập tức gạt luân thường đạo lý,

lương tâm và lương tri của tôi sang một bên.

Tôi chỉ có thể nói với cậu ấy sự thật sau khi cậu tỏ tình với tôi, khía cạnh xảo quyệt của tôi nói vậy. Một khi tôi vắt hạnh phúc ngắn ngủi ấy đến khi nó nhàu nát. (Nương: giống vắt chanh ấy), tôi có thể tiết lộ rằng tôi là Akazuki Kiriko, người không đáng để cậu ấy yêu, và cam chịu sự khinh bị của cậu ấy

Nói ra trước lúc tỏ tình hay sau không gây ra khác biệt gì lớn. Với một cuộc sống như thế này, ít nhất tôi phải có một khoảng khắc để mà mơ mộng.

"Tớ đã giấu những điều này với cậu từ hồi trung học, Kiriko."

Cậu ấy đã nghĩ về tôi lâu như thế sao? Niềm hạnh phúc của tôi đang dâng trào, nhưng cũng buồn hơn. Có thể bởi vì tôi cũng đã phản bội Mizuho trong một thời gian dài. Trong thời gian dài đó, tôi đã chơi đùa với cậu ấy bằng ảo tưởng về một Hizumi Kiriko không tồn tại.

Một luồng gió mới thổi vào lương tâm tôi . "Um, Mizuho, tớ ...", tôi đã dũng cảm chen vào nhưng Mizuho vẫn thuyên thuyên nói.

"Tớ ngờ rằng liệu giờ cậu có tha thứ cho tớ không, nhưng tớ vẫn cần phải xin lỗi cậu."

Xin lỗi?

Ít nhất, tôi đã nhận ra mình đang hiểu lầm một cách nghiêm trọng. Cậu ấy không thú nhận tình yêu cậu dành cho tôi.

Vậy, cậu đang thú nhận điều gì? Xin lỗi vì điều gì?

"*Yugami Mizuho*" trong các bức thư là hoàn toàn hư cấu," cậu nói với tôi "cậu ta chẳng là gì ngoài một nhân vật tớ tạo ra để tiếp tục giữ mối quan hệ thư từ với cậu. Người mà cậu nhìn thấy bây giờ đây, là Yugami Mizuho thực sự, là một ai đó hoàn toàn khác so với cái người trong những lá thư. "

"Cái gì thế này ...?", Tôi thốt lên, một nửa là sự nhẹ nhõm. "Ý cậu là gì?"

"Tớ sẽ giải thích mọi thứ theo thứ tự."

Và sau đó tôi đã biết được sự thật.

Tôi tự nghĩ, sau khi tôi nghe lời thú nhận của Mizuho, tôi đã sốc vì tôi đã mất đi cơ hội để thú nhận những lời dối trá của mình.

Tôi vui mừng vì chúng tôi đã cùng nói dối theo cùng một kiểu, theo cùng một lý do và cùng một thời điểm, vui mừng rằng vẻ bề ngoài, bầu không khí và cách nói chuyện của cậu ấy y như cách tôi hình dung, nên tôi đã rất, rất, rất mừng, rằng nó không còn là thời điểm để tiết lộ bí mật của riêng tôi.

Sau khi bình tâm lại, tôi nghe thấy một số từ không tưởng thoát ra khỏi miệng tôi.

"Phải vậy không? Mizuho, cậu đã lừa tớ suốt sao? "

Tôi thì sao?, cũng là loại “chó chê mèo lắm lông”.

"Yeah," cậu gật đầu.

"Vậy là, cậu chưa bao giờ có một người bạn, đúng không?"

"Đúng vậy," cậu ấy lại gật đầu.

"Tớ hiểu rồi."

Tôi ngừng nói, đưa tách trà rỗng vào môi, và giả vờ nhâm nhi nó.

"Tớ không quan tâm nếu cậu ghét tớ," Mizuho tuyên bố. "Tớ xứng đáng bị ghét vì những gì tớ đã làm với cậu. Nói dối liên miên trong hơn năm năm. Tớ đến đây hôm nay vì tớ muốn được nói chuyện với Kiriko ít nhất một lần. Tớ không mong muốn gì thêm. Tớ thỏa mãn rồi. "

Cậu ấy nói dối, nhưng là một lời nói dối chân thực. Tôi nghĩ, Và tôi là một kẻ nói dối không trung thực.

"Này, Mizuho," tôi thủ thỉ.

"Gì vậy?"

"Mong cậu hãy ít nhất trả lời câu hỏi tiếp theo một cách trung thực. Cậu nghĩ gì khi cậu gặp tớ? "

Cậu thở dài. "Tớ muốn cậu không ghét tớ."

"Trong trường hợp đó," tôi mở lời ngay lập tức, "Tớ sẽ là bạn của cậu."

Tôi, là người thường cầu xin điều đó, đã lợi dụng sự trung thực của Mizuho.

Mắt cậu mở to một chút, và với một tiếng cười, cậu nói "Cảm ơn."

Có lẽ lời nói dối này không cần thiết. Nếu tôi thành thật tiết lộ rằng tôi cũng không có một người bạn nào, và bị ngược đãi ở nhà và ở trường, Mizuho và tôi có thể cảm thấy phụ thuộc vào nhau (Nương: co-depency: kiểu như rất rất là quan tâm đến cảm xúc của nhau và rất dễ xúc động khi thấy một trong 2 người quan tâm đến người khác) , và cảm thấy thoải mái khi chìm đắm trong một mối quan hệ tuyệt vọng, không lành mạnh, day dứt.

Nhưng một lần thôi, tôi muốn được chuyện trò với ai đó như một cô gái bình thường. Không bị khinh bỉ, cũng như thương hại, không để ý đến gia cảnh hay quá khứ của tôi, chỉ nhìn nhận tôi thôi.

Và quan trọng nhất, tôi muốn được thử đơn phương trong thực tại, ở đó - những tưởng tượng ập đến tâm trí trong suốt mối quan hệ thư từ của chúng tôi.

Điều đầu tiên tôi làm với vị trí mới của mình là sắp xếp cho chúng tôi dành nhiều thời gian với nhau hơn.

"Mizuho, cậu nên dành nhiều thời gian hơn với người khác," tôi tỏ vẻ hiểu biết. "Khi nhìn vào cậu, vấn đề lớn nhất của cậu dường như là cậu đã quen với cách sống đơn điệu. Nên trước hết, cậu cần bắt đầu học nhịp sống của hai người trước. "

Tôi chỉ dự định ngẫu nhiên tạo ra một cái gì đó, nhưng đây thực sự là một điều mà cá nhân tôi thường nghĩ đến.

"Tớ hiểu được điều cậu nói," Mizuho xác nhận. "Nhưng làm thế nào?"

"Cậu chỉ cần gặp tớ thôi. Thường xuyên hơn. "

"Điều này… Cậu không phiền chứ, Kiriko?"

"Cậu có phiền không, Mizuho?"

"Không," cậu lắc đầu. "Tớ vui lắm."

"Tớ cũng vậy."

"... Tớ không hiểu đôi lúc cậu nói gì, Kiriko."

"Đó là vì tớ nghĩ cậu không cần phải hiểu."

"Tớ hiểu rồi." Cậu nhíu mày.

Chúng tôi gặp nhau ba ngày một tuần - Thứ Hai, Thứ Tư và Thứ Sáu - để dành thời gian cùng nhau sau giờ học.

Vì có khả năng có những người biết tôi ở ga, nên chúng tôi đã thay đổi địa điểm gặp mặt của chúng tôi ở nhà vòm bên cạnh con đường đi bộ ở khu dân cư kiểu phương Tây cách đó 5 phút đi bộ.

Đó là một cái nhà vòm nhỏ với mái lục giác xanh và một băng ghế dài. Chúng tôi ngồi trên băng ghế dài với máy phát nhạc (máy CD)

đặt giữ hai người và nghe nhạc từ máy, mỗi người một tai nghe và thay phiên nhau mang đĩa nhạc vào mỗi lần gặp .

Chúng tôi đã thảo luận bao quát về âm nhạc trong các bức thư của chúng tôi, nhưng với bản chất của các bức thư, chúng tôi chỉ có thể chia sẻ những trải nghiệm đã qua. Vì vậy, có thể chia sẻ trải nghiệm trong hiện tại là điều mới mẻ và thú vị.

Đôi khi chúng tôi có để lộ ra vài suy nghĩ, hoặc giải thích về điều chúng tôi thích nhất về một bài hát, nhưng chúng tôi hầu như chỉ đắm mình trong giai điệu trong im lặng.

Dây nối hai tai nghe của chúng tôi ngắn, nên tất nhiên chúng tôi tựa vào nhau, và đôi khi chúng tôi sẽ vai chạm vai.

"Kiriko này, không phải nó thật gò bó sao?", Mizuho e thẹn hỏi.

"Thật vậy. Nhưng cậu không nghĩ nó là điều tốt để cậu quen với mọi người hơn sao, Mizuho? "

Tôi đã đưa ra một lập luận nghe có vẻ hợp lý để giải thích về khoảng cách đó . Cậu chỉ nói "Chắc là cậu nói đúng", rồi hoàn toàn dựa vào vai tôi.

"Cậu nặng lắm," tôi phàn nàn, nhưng cậu ấy lơ tôi, và hành động như thể cậu đang quá tập trung vào âm nhạc.

Sheesh. Tôi chết lặng. Không phải do Mizuho, mà do bản thân tôi. Khi dùng vị trí mà tôi đạt được bằng sự dối trá để khiến cậu ấy làm theo những gì tôi nói.

Đó là một hành động hèn hạ không thể tha thứ. Ngay cả khi tôi bị sét đánh, lao vào sao băng, hay bị xe tông, tôi vẫn không có quyền lên tiếng phàn nàn.

Tôi cần nói với cậu ấy sự thật vào một ngày nào đó, tôi tự nhủ.

Nhưng mỗi khi tôi nhìn thấy nụ cười khiêm tốn của cậu ấy, mỗi khi cơ thể cậu chạm vào tôi, mỗi khi cậu ấy gọi tôi là "Kiriko", sự trung

thực của tôi đã run rẩy.

Chỉ một chút nữa thôi. Tôi không thể hưởng thụ giấc mơ này thêm một chút nữa sao? Nên, sự dối trá cứ tiếp tục như thế.

Tuy nhiên, một tháng sau khi đoàn tụ với Mizuho, mối quan hệ đó đột ngột kết thúc. Mặt nạ tôi tróc ra, và cậu đã nhìn thấy những màu sắc thật sự của tôi.

Sau vụ trộm cắp tiền, đám bạn của tôi đối xử với tôi như một tên trộm. Từ lâu đã có những tin đồn hoàn toàn vô căn cứ nói tôi là gái điếm, nên giờ tôi chẳng quan tâm lắm nếu bị gọi là kẻ trộm

Thật không may, đây là một trường học đầy đủ những cá thể có xu hướng trộm cắp, nơi ví tiền và các món đồ khác bị ăn cắp hầu như hàng ngày. Nên tất cả trách nhiệm của các sự việc trên được gắn lên tôi

Ngay cả việc một thẻ ID học sinh bị đánh cắp, từ một lớp năm ba mà tôi chưa bao giờ đến, được dựng lên như là tôi đã làm điều đó. Tôi được lợi gì khi lấy cắp nó?

Sau giờ học, có một nhóm chờ ngay ngoài cổng, họ giữ tôi lại và rải mọi thứ trong túi của tôi xuống đường. Họ thậm chí lục soát túi đồng phục và ví của tôi.

Tôi ngờ rằng điều này có nghĩa là họ cũng đã lục soát tủ và hộc bàn tôi.

Tất nhiên, không lý nào mà họ tìm thấy được thẻ ID học sinh, vì vậy việc lục soát kết thúc sau khoảng hai mươi phút. Nhưng điều đó không có nghĩa nó là giai đoạn kết thúc.

Nhóm đó đã đẩy tôi vào một cái rãnh tưới để trả thù. Không có nước ở đó, nhưng có bùn lầy nhầy nhụa có mùi thối rữa và đống lá khô dày gần 20 centimet.

Khi tôi đặt chân xuống, tôi trượt chân và ngã xuống bùn. Sau đó, đồ dùng trong túi của tôi rơi ra từng cái một. Tiếng cười dần dần biến mất vào khoảng không.

Tôi cảm thấy nhói đau ở đùi. Trong khi ngã, tôi đã bị một mảnh kính hay thứ gì đó cắt trúng, tạo ra một vết thương dài và chảy rất nhiều máu.

Ở nơi bẩn như thế này, nó có thể bị nhiễm trùng. Tôi quyết định phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Và đôi chân của tôi không cử động. Không phải do đau đớn, cũng không phải là do sốc khi nhìn thấy vết thương kệch cỡm của bản thân.

Tôi cảm thấy thứ gì đó siết chặt trong dạ dày tôi, làm tôi khó có thể thở đều. Dường như tôi cũng có thể cảm thấy tổn thương giống như bất cứ ai khác.

Đây chẳng là gì so với khi mày bị đẩy vào trong cái hồ lạnh như băng vào mùa đông hồi trung học, tôi tự nhủ

Nằm xuống vũng bùn lạnh, tôi nghĩ. Cái rãnh này này sâu hơn nhiều so với chiều cao của tôi. Ngay cả khi tôi có thể nhảy lên và bám vào gờ rãnh, nó vẫn khó khăn để trèo lên. Phải có một cái thang ở đâu đó.

Nhưng trước khi tôi tìm thấy, tôi phải nhặt lại các đồng dùng trong túi tôi. Vở ghi và những thứ giờ có lẽ đã vô dụng, nên tôi chỉ lượm lại tối thiểu những gì tôi cần.

Tôi sẽ từ bỏ việc đi đến chỗ hẹn của chúng tôi vào ngay hôm nay. Tôi chỉ cần nói tôi bị ốm hay gì đó. Ngay khi tôi leo lên được, tôi sẽ đi thẳng về nhà, giặt quần áo bằng tay, rồi ném chúng vào máy giặt ... Sau đó, tôi sẽ nghĩ về những việc cần làm tiếp theo.

Đĩa CD tôi đã mang theo để nghe với Mizuho đâng nằm gần tôi. Tôi đi nhặt nó lên, và thấy nó đã vỡ.

Tôi nhìn quanh. Không chỉ đen như hũ nút, mà còn có hàng rào ở cả hai bên rãnh, nên không ai có thể nhìn thấy tôi.

Lần đầu sau một khoảng thời gian dài, tôi khóc. Tôi giữ đầu gối mình và cuộc tròn lại, và nức nở

Một khi tôi đã bắt đầu, những giọt nước mắt tràn ra mà không có sự kháng cự nào, và tôi quên mất khi nào nên dừng lại.

Những người đã đẩy tôi vào cái rãnh tưới này không nhất thiết phải ném mọi thứ thuộc về tôi vào bãi bùn. Một vài bản in và vài cuốn vởđược để lại trên đường bị cuốn đi bởi gió.

Một trong số đó gián tiếp được nhặt bởi Mizuho trên đường về nhà. Thính giác tốt của cậu ấy không bỏ sót tiếng khóc của tôi hòa lẫn trong tiếng gió.

Tôi nghe thấy đang ai đó trèo qua hàng rào và rơi xuống bên cạnh tôi. Tôi nhanh chóng ngừng khóc và giữ nhịp thở của mình.

Dù họ là ai, tôi không muốn họ nhìn thấy tôi khóc trong bãi bùn.

"Kiriko?", Một giọng nói quen thuộc cất lên, và trái tim tôi gần như đông cứng. Tôi ngay lập tức cuối xuống để giấu khuôn mặt của mình.

Tại sao? Tôi bối rối. Tại sao Mizuho lại ở đây? Tại sao cậu ấy lại biết tôi đang ngồi xổm ở một cái rãnh ?

"Có phải cậu không Kiriko?", Cậu hỏi lại. Tôi giữ im lặng. Nhưng khi cậu ấy gọi tên tôi một lần nữa, tôi quyết định lên tiếng .

Tôi sẽ phải thú nhận vào một ngày nào đó. Cố kéo dài chuyện này ra thì chỉ làm sự dối trá của tôi bị bóc trần theo một cách khủng khiếp.

Đây là sự trừng phạt của tôi.

Tôi ngẩng mặt lên và hỏi, "Làm thế nào mà cậu biết tớ ở đây?"

Cậu không trả lời câu hỏi của tôi. "Ah, vậy đúng là cậu, Kiriko."

Không nói thêm gì khác, Mizuho ném một cái gì đó lên không trung, rơi xuống, và hạ cánh xuống mông của cậu ấy trên bãi bùn. (Nương: wtf?) Bùn bắn tung tóe, và có một ít rơi vào mặt tôi.

Một quẫng ngắn sau đó, thêm nhiều thứ rơi xuống. Nhhững gì cậu ném lên là một cái túi mở toang hoác, sách, vở, bút chì, hộp bút, vân vân và mây mây. Tất cả đều rơi xuống bùn từng cái một

Cậu ấy nằm xuống bãi bùn như tôi vừa làm. Không quan tâm đến quần áo và tóc của cậu bị lấm bùn.

Chúng tôi cùng im lặng trong một lúc.

"Này, Kiriko."

"Vâng?"

"Nhìn kìa." Mizuho chỉ thẳng lên phía trên.

Đúng vậy, tôi nghĩ. Hôm nay là ngày đông chí.

Chúng tôi cùng nhau nằm xuống đống bùn, nhìn ngắm trăng tròn.

Tôi không nói với cậu ấy về vết thương trên đùi tôi. Tôi không muốn cậu ấy lo lắng thêm nữa.

Khi chúng tôi lội qua mương tối, tạo ra tiếng lõm bõm với những

bước chân của chúng tôi, tôi thú nhận tất cả những lời nói dối của mình.

Cách mà tôi đã nói dối trong thư của tôi kể từ thời trung học. Tình hình gia đình tôi trở nên hỗn loạn với sự xuất hiện của bố dượng và chị kế của tôi. Và khoảng cùng lúc đó, cũng bị bắt nạt ở trường, làm tôi không còn nơi nào để đến. Và tất cả các chi tiết về cách đối xử mà tôi đã nhận.

Dường như cố ý, cậu ấy không lên tiếng xác nhận hay nói một lời xin lỗi nào; cậu ấy chỉ đơn giản lắng nghe tôi trong im lặng.

Tôi đã từng cố gắng đến gặp cố vấn viên của trường người đến trường mỗi tuần một lần và nói với anh ta về tất cả những rắc rối của tôi, nhưng vị sinh viên tốt nghiệp cao đẳng 24 tuổi chỉ đáp lại bằng sự khó chịu một cách thái quá và trang trọng bất cứ khi nào tôi hỏi .

Họ không lắng nghe, và tôi nhớ một cách rõ ràng cái cảm giác khó chịu khi bị buộc phải “trung thực” gây ra cho tôi. (Nương: ý là cái cảm giác khó chịu của main nữ khi ông thần cố vấn viên làm bộ lắng nghe í)

Nên việc Mizuho lắng nghe tôi nói và im lặng trong suốt lúc đó khiến tôi hạnh phúc.

Tôi chỉ muốn cậu ấy biết tôi thực sự là ai; Tôi không tìm kiếm sự thương hại. nên, ngay cả khi chủ đề nó là về bạo lực gia đình và ngược đãi, tôi cố gắng giải thích nó một cách thờ ơ nhất cớ thể.

Nó vẫn không thay đổi thực tế là tôi đã làm cậu ấy phải lo lắng. Bất cứ ai nghe thấy những lời mở lòng một cách nghiêm túc của tôi chắc chắn sẽ cảm thấy như nó là nghĩa vụ. "Mình cần phải an ủi cô ấy."

Nhưng không có từ thần kỳ nào như vậy tồn tại. Các vấn đề của tôi quá phức tạp, và không có giải pháp thiết thực nào. Và những lời thừa nhận như "Điều đó nghe có vẻ khó khăn nhỉ" hoặc "Cậu thật tuyệt khi chịu đựng được điều đó" đã chẳng còn lợi ích gì.

Trừ khi họ trong một tình huống giống tôi, và thực sự có thể vượt qua được nó, còn không tất cả những lời an ủi chỉ vang lên một cách sáo rỗng.

Thật vậy, có thật sự có khả năng nào đề người này an ủi người kia không? Nếu bạn đưa ra những kết luận theo kiểu logic, tất cả mọi người ngoài bản thân bạn chỉ là những kẻ ngoài cuộc.

Mọi người có khả năng bao gồm những ước muốn vì lợi ích của người khác bên trong ước muốn vì lợi ích của bản thân . Nhưng có lẽ họ không thể hoàn toàn ước một điều ước chỉ dành cho người khác. Có lẽ trong một nghĩa rộng, luôn có một cái gì đó trong đó dành cho họ. (Nương: ước cho người khác điều đó, thì điều đó cũng có lợi cho mình, không ai có thể hoàn toàn ước cho một ai đó hạnh phúc mà bản thân không được lợi lộc gì.)

Có thể cậu ấy cũng đang nghĩ như vậy. Cậu không nói không rằng nắm lấy tay tôi khi tôi kể về về nỗi đau mà tôi phải chịu đựng. Đây là lần đầu tiên tôi nắm tay một chàng trai.

Tôi chỉ muốn che giấu sự bối rối của mình, nhưng tôi đã nói điều gì đó nghe như tôi đang đẩy cậu ấy ra.

"Nhưng tớ nghĩ rằng nói cho cậu điều này sẽ chẳng đạt được điều gì, Mizuho."

Lực nắm của cậu ấy lỏng đi trong phúc chốc. Mizuho đủ sắc bén để nhìn thấy ý định đằng sau câu nói của tôi.

Đúng vậy, tôi đã ngầm hỏi: *Cậu có thể cứu tớ không?*

Sự im lặng kéo dài khoảng ba mươi giây.

Cậu ấy nói với tôi. "Này, Kiriko."

"Gì?"

Đột nhiên, Mizuho nắm lấy vai tôi và đẩy tôi vào bức tường phía sau. Cậu ấy làm những hành động ấy một cách nhẹ nhàng, vì vậy tôi đã không đập đầu hoặc lưng vào tường, nhưng hành động đó dường như không giống Mizuho, tôi đã quá bối rối để đùa.

Cậu ấy đưa miệng vào gần tai tôi và thì thầm.

"Nếu cậu thật sự ghét tất cả điều đấy, chỉ cần nói với tớ. Để tớ có thể giết cậu. "

Tôi nghĩ đó là một câu trả lời khá là thông minh.

"... Cậu thật lạnh lùng, Mizuho."

Tôi đã nói điều mà tôi không có ý nói ra, bởi vì nếu tôi nói bất cứ điều gì như "Cám ơn", tôi sẽ bắt đầu khóc.

"Yeah. Có lẽ tớ là một người lạnh lùng, "Cậu mỉm cười cô độc.

Tôi đặt tay lên lưng cậu ấy và từ từ kéo cậu ấy lại gần.

Cậu ấy đáp lại với hành động tương tự.

Tôi biết. Tuyên bố trong trong nháy mắt có vẻ điên loạn ấy là bằng chứng cho thấy cậu ấy, với sự nghiêm túc tuyệt đối, đang nghĩ đến cách để cứu tôi.

Kết luận của cậu ấy rằng *đó là* cách duy nhất để làm điều gì đó cho những điều mà không thể thực hiện được.

Điều thiết yếu nhất không phải là tôi sẽ bị giết, mà là *Mizuho sẽ giết tôi*. Chàng trai mà tôi tin tưởng nhất đã hứa rằng, nếu thời điểm đó đến, sẽ đặt dấu chấm hết cho tất cả đau đớn của tôi.

Tôi chưa bao giờ nghe thấy một lời hứa an ủi hơn như thế. Không phải trước đó, và có lẽ tôi sẽ không bao giờ được nghe lại nữa.

Tôi tắm rửa và thay đồ tại nhà Mizuho. Hình như, bố mẹ cậu ấy luôn về nhà sau nửa đêm.

Trong khi bộ đồng phục tôi đang được giặt, chúng tôi thấy mình bị mất cảm nhận ngắn ngủi, và chỉ một chút, đó là chuyện trò theo cách bình thường đối với một cô bé và một cậu bé tuổi vị thành niên.

Đối với những người khác, dường như đùa nghịch có lẽ là một điều tầm thường, nhưng đối với một người sống một cuộc sống như tôi, đó là một cột mốc quan trọng đã cho tôi sự thanh thản trong nhiều ngày.

Mối quan hệ khi chúng tôi gắn bó hơn, đó là mối quan hệ không lành mạnh và không lối thoát như đáng ra nó phải thế

Nhưng sau khi xem xét thêm, không có lối để thoát ra, nên tôi có thể cảm thấy nhẹ nhõm khi tôi chìm xuống đầm lầy không đáy.

Trong khi khoảng cách giữa trái tim chúng tôi tiến lại gần hơn, bề ngoài, mối quan hệ bình thường của chúng tôi vẫn tiếp tục.

Những thay đổi duy nhất của chúng tôi là chúng tôi thường xuyên gặp nhau hai lần sau giờ học, và khi chúng tôi nghe nhạc cùng nhau, Mizuho bấy giờ sẽ quấn chiếc khăn quàng cổ mà cậu đang mang, quấn qua cổ tôi.

Màu sắc rời bỏ cảnh vật, và tuyết bắt đầu rơi thay vì mưa - một mùa đông xám xịt đang kéo đến.

Một ngày kia, chúng tôi chui rúc trong chiếc áo khoác như thường lệ và nghe nhạc trong nhà vòm. Tôi ngáp to hết cỡ, vì hầu như không ngủ vào ngày hôm qua và ngày hôm trước.

Mizuho cười cay đắng. "Chán à?"

"Không, không có đâu," tôi trả lời, dụi mắt. "Gần đây, họ bắt đầu tu sửa lại thư viện mà tớ thường tới."

Chỉ riêng câu đấy thì không có ý nghĩa lắm, nên tôi đã thêm một lời giải thích về việc tôi ngủ trong thư viện bất cứ khi nào tôi cần ngủ.

“Vậy, cậu không thể ngủ ờ nhà, huh?"

"Không, nhất là không phải là gần đây. Đám bạn của chị tớ đến và ra về với sự hài lòng. Bố dượng của tớ có thể ngủ dù ồn đến đâu, nên ông ta không khó chịu vì điều đó. Đêm qua, họ gọi tớ dậy lúc 2 giờ 30 sáng và thử nghiệm xỏ lỗ tai ".

Tôi vuốt tóc lên để lộ ra hai lỗ nhỏ ở tai. Mizuho đưa mặt lại gần và nhìn chăm chú.

"Tôi nghĩ nó sẽ sớm lành nếu tớ để nó như vậy, nhưng tớ không dùng thuốc khử trùng hay thuốc mỡ, nên tớ hơi lo lắng một chút."

"Không đau sao?"

"Không có gì đặc biệt. Việc xỏ lỗ chỉ kéo dài trong một phút. "

Mizuho đưa các ngón tay của cậu dọc theo những vết thương mới. "Tớ nhột," tôi cảnh báo, và điều này làm cậu ấy vui. Cậu chạm vào tai tôi bằng tất cả các ngón tay của cậu như thể cố gắng xác định hình dạng của nó trong bóng tối.

Khi phần đằng sau và dái tai tôi bị mơn trớn đã gửi một cơn rùng mình lên não tôi, và tôi cảm thấy không biết vì sao lại cảm thấy tội lỗi vì điều đó.

"Gần đây, dù bố dượng và chị kế của tớ không làm phiền tớ nữa, tớ đã phản đối việc ngủ ở nhà. Thư viện là nơi tớ có thể ngủ nhiều nhất. Tôi không thể nằm, và ghế thì thô, nhưng có đĩa CD và sách, ở đó rất yên tĩnh, và cuối cùng nhưng không kém phần quan trọng, tớ không cần phải nhìn thấy những người tớ không muốn. "

"Và bây giờ thì thư viện đó đang được tu sửa lại?"

"Có vẻ như tớ sẽ không thể sử dụng nó trong ít nhất hai mươi ngày nữa. Tớ chỉ muốn có một nơi khác giống như thế. "

Mizuho dừng đùa giỡn tai tôi và suy nghĩ. Cậu đặt tay lên cằm và nhắm mắt lại.

Có gì đó lóe lên.

"Tớ biết một nơi đáp ứng hầu hết các yêu cầu của cậu, Kiriko."

"... Hm? Tớ muốn biết. Cậu nói nhanh đi. "

Tôi cúi người về phía trước, và Mizuho gượng gạo đưa cái nhìn sang hướng khác.

"Lựa chọn này chắc chắn là không tốt bằng thư viện rồi, nhưng có một vài cuốn sách không tệ đâu. Và dĩ nhiên cậu cũng có thể nghe nhạc. Nó được bao quanh bởi cây cối, vì thế nó yên tĩnh, và không có giờ đóng cửa . Và không chỉ không tốn gì, cậu còn có thể nằm nghỉ ở đó. "

Rồi cậu nhìn vào mắt tôi. "Nhưng có một lỗ hổng nghiêm trọng."

Tôi hỏi, kìm tiếng cười của mình, "Đó có phải là nơi cậu thường ngủ không, Mizuho?"

"Chính xác," cậu gật đầu. "Nên tớ không thể thực sự gọi nó là một gợi ý tốt."

"Tớ sẽ thành thật với cậu và với tớ, đó là một tin vô cùng tốt luôn. Nếu cậu không có vấn đề gì, tớ muốn “xâm nhập” ngay lập tức. "

"... Vậy buổi nghe nhạc hôm nay chấm dứt ở đây."

Mizuho dừng đĩa CD và lấy tai nghe ra khỏi tai tôi.

Tôi chưa bao giờ đi vào phòng đứa con trai nào ngoài Mizuho. Thực tế là căn phòng của cậu hầu như thuộc về thế giới bên kia, thiếu màu sắc sống động và sự thiếu thốn đấy có thể biểu lộ tính cách của cậu ấy, hay nó chỉ là phòng ngủ của một đứa con trai bình thường - tôi không thể nói được.

Nhưng tôi có thể nói rằng một kệ sách khổng lồ gần như chạm vào trần nhà với mỗi kệ chứa nhiều đến tận mép không phải là điều mong đợi được ở phòng của một chàng trai 17 tuổi. Khi tôi đến gần, tôi thoáng ngửi mùi giấy cũ.

Sau khi thay bộ đồ ngủ mà Mizuho cho tôi mượn và xắn tay áo ba lần, tôi nói vọng ra ngoài cửa, "cậu có thể vào."

Mizuho nhìn tôi, bấy giờ đang mặc áo jersey của trường trung học, một cách tò mò. Cái nhìn của cậu làm tôi bật cười, nên tôi chỉ vào cái giá sách để chuyển ánh mắt cậu đến đấy.

"Tớ ngạc nhiên đấy. Số lượng sách thật ấn tượng. "

"À, không phải là tớ đã đọc hết tất cả đâu", cậu giải thích như thể chế giễu bản thân. "Thậm chí cũng không phải là tớ thích sách. Nó giống thói quen thích sưu tập hơn, nếu tớ phải nói ra thì tớ chỉ thích đi khắp các hiệu sách và mua bất kỳ cuốn sách nào mà tớ đã thấy nó đươc đề cập đến trong các quyển tạp chí - những thứ đáng giá như "tin tưởng vào tôi này", tớ đoán vậy. "

"Cậu thật chăm chỉ."

Cậu lắc đầu. "Tớ rất nhanh chán, nên tớ chán mọi thứ ngay khi tớ vừa bắt đầu. Nên tớ nghĩ rằng làm những điều mà đối với tớ thì dường như nó chán vô cùng là sở thích của tớ. Cậu nghĩ sao?"

"Bởi vì nguy cơ thất vọng sẽ thấp, đúng không?"

"Đúng vậy. Và trong khi tớ kiên nhẫn tìm kiếm một thứ gì đó, ngay cả khi tớ không thích đọc sách, tớ cũng hiểu được cảm giác của những người thích đọc sách. Đó là một bước tiến lớn. “cậu duỗi

thẳng những nếp gấp cửa tấm nệm trải giường, kéo chăn lên, và chỉnh vị trí gối. "Nhưng hết giờ nói chuyện rồi. Giường đã sẵn sàng. Ngủ bao nhiêu cậu muốn. "

Tôi ngồi xuống tấm nệm trải mát mẻ, chui vào trong chăn và đặt đầu lên gối.

Dù tôi biết các hành động của tôi rất gượng gạo. Nhưng vô ích khi nói tôi đừng nên lo lắng quá. Nếu có một cô gái không cảm thấy lo lắng khi ngủ trên giường của chàng trai mà cô ấy yêu, có lẽ cô ta đã mất một thứ gì đó tạo nên con người của cô ta.

Tôi đã được bao bọc trong mùi hương của Mizuho. Thật khó để mô tả, nhưng yếu tố chủ yếu là nó là mùi của người khác. Một điều sẽ không bao giờ đến từ tôi.

Lần duy nhất cậu ấy ôm tôi là khi chúng tôi đang ở trong một cái rãnh tưới, nên tôi không biết mùi vị ra sao, nhưng tôi nghĩ nó có mùi như thế này nếu tôi vùi mặt mình vào ngực cậu ấy.

Và trong tôi, mùi đó gắn bó chặt chẽ với cảm giác an toàn, sự thích thú, và yêu mến. Tôi thoáng nghĩ đến việc mang cái chăn về nhà cùng với tôi trong bí mật. (Nương:....)

"Tớ sẽ trở lại gọi cậu dậy vào một thời điểm thích hợp. Ngủ ngon nhé."

Mizuho kéo màn lại, tắt đèn, và chuẩn bị đi ra, nhưng tôi ngăn cậu lại.

"Um, cậu có thể ở lại đây cho đến khi tớ ngủ được không?"

Cậu trả lời có phần lo lắng. "Cá nhân tớ thì không sao, nhưng ... cậu định làm gì nếu tớ có bất kì ý tưởng “vui nhộn” nào?" (Nương: bản Eng là “funny ideas” tui không chế =]]])

Mặt cậu nóng lên một chút, nhưng tôi không biết điều đó vì đèn đã tắt.

Tôi hiểu rồi. Vậy là Mizuho nhìn nhận tôi theo cách đó nhỉ.

Điều mà tôi muốn biết ngay từ đầu là – có phải lòng tốt của cậu dành tôi hoàn toàn là sự thân thiện, hoặc lòng tốt đó cũng có thêm các yếu tố lãng mạn nữa - nhưng bây giờ mọi thứ đã sáng tỏ. Một cảm giác ấm áp lấp đầy lồng ngực tôi. (Nương: main nữ cứ nghĩ main nam thương hại thôi, nhưng cậu ấy coi cô là một cô gái)

"Nếu chuyện đó xảy ra, tớ sẽ giả vờ chống cự," tôi trả lời. (nương: tới đi anh ey :v)

"Không được đâu," cậu cười bối rối. "Nếu tớ cố gắng làm bất cứ điều gì với cậu, cậu có quyền tặng tớ một cú đấm thật mạnh vào giữa mắt. Điều đó sẽ đưa “tớ” hèn nhát trở lại và lấy lại suy nghĩ ngay lập tức. " (Nương: kiểu có 1 con thiên thần với 1 con quỷ khi nhân vật độc thoại nội tâm ấy)

"Hiểu rồi. Tớ sẽ nhớ điều đó."

Tôi sẽ ghi nhớ điều này: Tôi chắc chắn sẽ không bao giờ đấm vào giữa mắt cậu ấy.

Mizuho bật đèn bàn và bắt đầu đọc một quyển sách. Tôi nhìn cậu ấy với đôi mắt khép hờ.

Cảnh này có thể là một trong những cảnh tôi sẽ không bao giờ quên trong suốt quãng đời còn lại, tôi nghĩ khi tôi chìm vào giấc ngủ.

Sau đó, tôi mượn giường trong phòng của cậu ấy thường xuyên hơn. Ngay khi tôi thay đồ ngủ và chui vào chăn, Mizuho bật nhạc với âm lượng vừa đủ nghe, và từ từ hạ xuống khi giác quan của tôi mờ đi.

Khi tôi thức dậy từ giấc ngủ ngon, cậu ấy sẽ rót cho tôi một tách trà nóng. Rồi sau đó tôi sẽ ngồi lên yên sau chiếc xe đạp của cậu và cậu sẽ chở tôi về nhà.

Sau lần đầu tiên tôi chú ý khi đang lơ mơ, rằng Mizuho sẽ chỉnh cái chăn gọn gang lại nếu nó bị lõm, tôi đã dạy mình làm thế nào để tự nhiên chìm vào giấc ngủ mà không làm cái chăn xê dịch quá nhiều để đảm bảo là có thể chỉnh lại cho ngay ngắn .

Phần khó khăn nhất là giữ cho mình không cười toe toét sau khi cậu nhẹ nhàng nắm và kéo cái chăn lên. Giữ không bật ra tiếng cười đồng nghĩa với việc giữ lại hơi ấm bên trong, và sự khao khát muốn có cậu ấy của tôi ngày một tăng lên.

Một lần, khi cậu nhìn gần vào mặt tôi. Mắt tôi đã nhắm, nhưng tôi có thể nghe thấy tiếng thở của cậu và có thể nói là cậu đang ngồi xổm cạnh giường.

Cuối cùng, dù, Mizuho đã không làm bất cứ điều gì. Mà dù cậu có có làm, tôi có lẽ cũng sẽ háo hức chấp nhận nó. Không, tôi đã thực sự chờ đợi nó. Tôi sẽ rất vui nếu có bất kỳ "ý tưởng vui nhộn nào."

Xét cho cùng, cậu ấy 17 tuổi và tôi cũng 17.Những sinh vật tuổi 17 là những sinh vật bùng nổ với điều này và là điều mà họ không thể kiểm soát.

Tuy nhiên, tôi cho rằng mình không mong muốn gì hơn là có cậu ở đó đang đọc sách, và ngủ ngon giấc trong khi mọi thứ vẫn còn mơ hồ.

Cho đến khi cả hai chúng tôi không thể chịu đựng thêm được nữa, tôi quyết định rằng tôi muốn ngâm mình trong sự hoàn hảo được tạo ra từ sự không hoàn hảo này.

Mizuho ngồi lên giường, và tôi đặt đầu mình vào lòng cậu ấy.

Hãy hát ru tớ, tôi ích kỷ hỏi. Cậu thanh thản ngân nga bài Blackbird. (Nương: bài này của Beatles nhé)

Khi chúng tôi thư giãn theo cách này, sự kết thúc đang đều đều tiến tới. Tôi đã mơ hồ nhận thức được điều này, nhưng nó đã bò đến một

tốc độ không ngờ tới nhanh hơn tôi nghĩ.

Nếu chúng tôi biết rằng chúng tôi còn chưa tới một tháng, chắc chắn chúng tôi sẽ nhanh chóng truyền đạt từng cảm xúc của chúng tôi cho nhau, và thử tất cả những thứ mà những kẻ đang yêu sẽ làm.

Nhưng điều đó không thể xảy ra.

Vào một ngày thứ bảy ảm đạm vào cuối tháng 12, tôi đưa Mizuho ra một thị trấn khá xa. Sau khi đi xe lửa khoảng một giờ đồng hồ, chúng tôi đến một nhà ga nhỏ đến nỗi có thể nhầm lẫn nó với một bãi phế liệu.

Những cái mạng nhện vô chủ mắc quanh phòng chờ, và một chiếc găng tay len rơi lại trên nền.

Chúng tôi đã đến, sau ba mươi phút đi bộ, tại nghĩa trang công cộng trên một ngọn đồi. Các ngôi mộ đá rải rác khắp nơi. Trong số đó có mộ của bố tôi.

Tôikhông mang hoa hay hương đến. Tôi chỉ chạm tay vào mộ, ngồi xuống trước mộ, và nói với Mizuho về bố tôi.

Chúng không phải là những kỉ niệm đáng gọi là kỷ niệm, nhưng tôi yêu bố tôi. Khi tôi còn nhỏ, và tôi cảm thấy buồn vì mẹ đã mắng tôi hoặc có cãi vã với bạn bè tôi, ông sẽ mời tôi đi chơi cùng với ông.

Khi lái xe quanh những đường quê thanh vắng và nghe nhạc cổ điển trên máy nghe nhạc, ông sẽ giải thích những nét đặc biệt hay của các bài hát sao cho ngay cả một đứa trẻ như tôi cũng có thể hiểu được. Ông cũng là người đã nói với tôi câu trích dẫn của Pete Townshend.

Có lẽ lý do làm tôi nghe nhạc một cách dễ tính như vậy là bởi vì tôi cảm nhận được sự hiện diện của ông ấy trong đó. Một biểu tượng của thời gian lúc nhà tôi còn êm ấm, và tôi không phải lo lắng gì cả.

Khi tôi kể xong về bố tôi, tôi đột ngột chuyển tới một chủ đề khác.

"Bố dượng của tớ đã dần dần tạo nên một khoản vay. Tớ nghĩ nó sẽ xảy ra một ngày nào đó với thói cờ bạc của ông ta, nhưng nó lớn hơn mức mà tớ có thể tưởng tượng được. Giờ thì nó không thể được trả thông qua các phương tiện bình thường được. Thêm vào đó, những người mà ông ta vay tiền dường như không phải người tốt, và vì số tiền vay đó do cờ bạc mà ra nên rất khó để tuyên bố vỡ nợ cá nhân (Nương: tui cũng không hiểu lắm, nhưng chắc là ổng không trả thì gia đình phải trả vì đâu có giấy tờ nào nói khoản vay đó của riêng ổng đâu) ".

Mâu thuẫn giữa bố mẹ tôi là không thể chấm dứt. Có lẽ cảm thấy hơi có lỗi về chuyện đó, trong lần duy nhất này, bố dượng của tôi đã không dùng bạo lực, nhưng nó chỉ là vấn đề thời gian.

Tôi có cảm giác rằng lần sau khi ông ta có cơ hội, ông ta sẽ làm điều gì đó - tôi không biết đó là gì – nhưng điều đó sẽ không thể khôi phục.

Tôi không thể trì hoãn hành động của bố dượng. Khoản nợ khổng lồ mà ông ta tích luỹ chắc chắn sẽ phá hỏng cuộc đời tôi.

Cái kiểu tích lũy chầm chậm đó, từng chút từng chút một nỗi buồn sẽ không kích hoạt ma thuật của tôi. Những gì cần thiết để khiến linh hồn tôi hét lên là một sự đau đớn đột ngột, tập trung vào một điểm và một cơn đau đơn giản dễ hiểu.

Ngoài ra, ngay cả khi tôi có thể "hoàn tác" khoản nợ, không có gì đảm bảo ông sẽ không lặp lại cùng một sai lầm đấy. Rốt cuộc, ma thuật của tôi sẽ hầu như không sử dụng được.

Tôi đứng đậy và phủi bụi khỏi quần áo mình.

"Được rồi, Mizuho. Tớ bắt đầu cảm thấy mệt rồi. "

"Tớ hiểu."

"Cậu sẽ giết tớ bằng cách nào?"

Cậu trừng mắt nhìn tôi mà không trả lời. Một cái gì đó dường như khiến cậu bực bội. Cậu ấy chưa bao giờ thể hiện vẻ mặt như thế với tôi trước đây, nên tôi có hơi dao động .

Ngay sau đó, Mizuho mạnh dạn hôn tôi. Nụ hôn đầu tiên của chúng tôi trong nghĩa trang dường như thích hợp với chúng tôi, thứ mà tôi tôn sùng sự tuyệt vọng của tất cả điều đó.

Bốn ngày sau, thời khác cuối cùng đó đã điểm.

Khi trở về nhà, điều đầu tiên mà mắt tôi thấy là xác của mẹ tôi.

Không, vào thời điểm đó, có lẽ bà ấy chưa phải là một xác chết. Có lẽ bà ấy đang ở trong tình trạng hấp hối, nếu bà ấy nhận được sự cấp cứu ngay lập tức, bà ấy có thể đã được cứu.

Nhưng dù sao, vào thời điểm tôi kiểm tra mạch của bà vài giờ sau đó, bà đã chết.

Mẹ tôi được đặt trên sàn nhà trong một bộ đồ khác với mọi khi, nên tôi không thể dám chắc đó có phải mẹ tôi không. Đó là cách khuôn mặt bà bị đánh một cách “triệt để”.

Đầu bà trắng bệch. (Nương: Her head was a blank white.)

Bố dượng tôi thì đang ngồi trên ghế, đổ rượu vào ly. Khi tôi chạy đến chỗ mẹ, ông ta gay gắt ra lệnh "Quên đi".

Tôi ngồi cạnh bà ấy, giữ nhịp thở của mình khi tôi nhìn vào khuôn mặt sưng phồng đẫm máu của bà, và một khắc sau, cảm thấy cơn đau của một cú đánh mạnh vào thái dương của tôi.

Bố dượng của tôi lôi tôi khỏi sàn nhà và kéo tôi lên phòng mình. Tôi cuộn tròn lại khi đang giữ đầu gối của mình, và ông ta buộc phải kéo tóc và đấm vào mũi tôi.

Tầm nhìn của tôi đỏ rực, và máu ấm chảy ra từ mũi. Vì sợ hành vi bạo lực của ông ta bị công khai, ông ta thường không bao giờ nhắm vào mặt, nhưng lần này mọi thứ đã khác.

"Mày cũng muốn đuổi cổ tao đi đúng không?", Ông ta hỏi. "Cứ thử đi. Dù mày có làm gì, tao sẽ theo sau mày suốt cuộc đời mày. Mày không thể chạy trốn khỏi tao. Vì chúng ta là gia đình. "

Ông ta đấm vào bụng tôi, và tôi pgặp khó khăn với việc hít thở. Tôi dự đoán đây một cơn bão dài. Ít nhất, tôi đưa tay lên tuyệt vọng bảo vệ mặt mình, để còn nhìn mặt Mizuho.

Hoàn toàn tách rời tâm trí của mình ra khỏi cơ thể, tôi lấp đầy cái đầu trống rỗng của tôi bằng âm nhạc. Tôi đã nghe album “pearl” của Janis Joplin.

Khi mà bài A Woman Left Lonely kết thúc (Nương: là bài thứ ba, khoảng 13p), đợt tấn công của ông ta dừng lại một chút. Nhưng chỉ đơn giản là vì nắm đấm của ông ta đã trầy xước vì đánh mẹ tôi quá lâu, nên ông ta đã thay bằng thắt lưng.

Nhịp nhàng vung thắt lưng như roi da, bố dượng quất tôi hết lần này đến lần khác. Mỗi cú quất mang lại cơn đau như khiến việc vẫn còn sống là một sự phiền hà .

Ngay cả sau bài hát cuối cùng - Mercedes Benz, là một bài hát được phát hành chỉ dưới dạng cappella , bởi vì Janis đã chết vì dùng heroin quá liều sau khi mua Malboros với 5.50 đô la tiền lẻ - sự bạo lực ngoan cố của anh ta không thấy dấu hiệu kết thúc. (Nương; Malboros tui tra gg không thấy nên cũng chịu, cappella là loại nhạc các ca sĩ dùng chính giọng mình tạo ra tiếng giống tiếng trống, đàn và thay thế cho nhạc cụ bằng giọng mình luôn)

Tôi ngừng nghĩ. Tôi ngừng nhìn. Tôi ngừng nghe. Tôi ngừng cảm

nhận.

Tôi tỉnh lại sau khi ngất xỉu lần thứ n

Cơn bão đã kết thúc. Tôi nghe thấy tiếng một lon bia được mở ra. Tiếng nhai hạt dẻ tóp tép vang khắp phòng . *Crunch, *crunch, *crunch. *Crunch, *crunch, *crunch.

Tôi thậm chí không có năng lượng để đứng dậy. Tôi xoay xở để hướng cổ mình nhìn lên đồng hồ trên tường. Đã bốn giờ trôi qua kể từ khi tôi về nhà.

Tôi cố đứng lên, nhưng tay tôi đã bị cột lại. Tôi đoán tôi bị trói bằng những cái nẹp thường được dùng để giữ dây cáp lại với nhau. Tay tôi bị cột ở đằng sau nên nên tôi không thể chống cự được.

Cơ thể tôi bị bao phủ bởi những vết lằn roi. Áo blouse của tôi thì đầy máu và một nửa số nút áo đã bung ra, và phần da lộ ra từ cổ xuống lưng đau như nó bị đốt cháy.

Không - *có thể nó đã bị đốt.* Cơn đau khi bị đốt giống như vậy, và có cái bàn ủi vẫn còn cắm trong ổ cắm gần đó.

Tôi cảm thấy một cái gì đó cưng cứng lăn tròn trong miệng tôi. Tôi không cần phải nhổ ra để kiểm tra thì cũng biết đó là răng hàm.

Tôi nghĩ cái gì đó có vị đắng, nên chắc hẳn là có máu chảy ra từ chỗ răng bị gãy . Tôi có thể đã súc miệng bằng máu.

Chờ đến khi bố tôi đi vào phòng tắm, tôi bò về phía người mẹ bất động của tôi và chạm vào cổ tay bà ấy.

Không mạch.

Trước bất cứ điều gì khác , tôi nghĩ, "Nếu mình ở lại đây, mình cũng sẽ bị giết." Tôi có thể đau buồn vì cái chết của bà ấy sau khi trốn đến một nơi an toàn.

Tôi chỉ cần thoát khỏi người đàn ông đó. Tôi bò ra khỏi phòng khách, xuống sảnh, và bò đến được cửa trước. Sau đó với sức lực cuối cùng của mình, tôi đứng lên và mở cửa bằng đôi tay bị trói và đi ra ngoài. Sau đó, tôi lại bò một cách tuyệt vọng.

Sự tách rời ngắn ngủi của cơ thể và tâm trí tôi đã hợp nhất lại. Tôi hiểu những gì đã xảy ra với tôi, nhưng vẫn chưa cảm thấy những chuyện này là thực.

Giờ là lúc tôi cần phải "hoàn tác" tất cả mọi thứ, nhưng tôi thấy nó như là việc của người khác. Có lẽ tôi đã bị “vỡ” từ lâu rồi. Làm sao tôi có thể giữ được bình tĩnh sau khi mẹ mình bị giết?

Ai đó nắm lấy vai tôi.

Cột sống tôi đông cứng lại. Tôi thậm chí không thể hét lên. Tê liệt vì sợ hãi, tất cả sức lực rời khỏi tôi.

Đến khi tôi nhận ra đó là tay của Mizuho, tôi đã vô cùng nhẹ nhõm đến độ tôi có thể đã ngất đi. Và cuối cùng, những giọt nước mắt lăn dài. Nhỏ giọt, nhỏ giọt, nhỏ giọt, nhỏ giọt, chúng rơi xuống.

Tôi không hiểu gì cả. Tại sao cậu ấy lại ở đây? Tôi không muốn cậu ấy nhìn tôi như thế này.

Ngay khi cậu ấy gỡ bỏ các nẹp quanh tay tôi, tôi ngay lập tức che khuôn mặt đầy máu và sưng húp của mình lại.

Mizuho cởi áo khoác của cậu, khoác nó cho tôi, và ôm tôi. Tôi bám lấy cậu ấy và bật khóc.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?", cậu hỏi.Cậu ấy nói nhẹ nhàng và cố gắng trấn tĩnh tôi, nhưng hơi thở run rẩy của cậu ấy đã nói cho tôi về

những cảm xúc tăm tối trong cậu.

Tôi giải thích theo kiểu từng đoạn và bỏ qua điểm quan trọng. Mẹ tôi đổ sụp khi tôi về nhà. Bị đánh khi chạy về phía bà ấy. Chịu đựng tất cả các thể loại bạo lực trong bốn giờ sau đó. Mẹ tôi chết vì thời gian đã hết.

Cậu kiên nhẫn lắng nghe, và nhanh chóng hiểu ra. Cậu hầu như không cần thời gian để đi đến quyết định.

"Đợi tớ một chút. Tớ có thể kết thúc nó nhanh chóng. "

Nói xong, cậu đi vào nhà tôi. Câu hỏi về những gì cậu ấy sẽ làm thậm chí còn không xuất hiện trong tâm trí kiệt quệ của tôi.

Tôi nên "hoàn tác" mọi thứ bố dượng của tôi đã làm sớm hơn. Nhưng lòng biết ơn của tôi đối với Mizuho đã xuất hiện, và linh hồn tôi sẽ không hét lên.

Tuyết bắt đầu rơi.

Mizuho đã trở lại trong vòng chưa đầy 5 phút.

Khi nhìn thấy khuôn mặt và áo sơ mi của cậu dính máu, kỳ lạ thay, điều đó làm tôi thấy cậu ấy thật đẹp, chứ không phải là thấy thảm hại.

Con dao trong tay của cậu đã nói lên một cách chính xác cái mà cậu đã "kết thúc".

"Dối trá", tôi cáo buộc. "Cậu đã chọn sai người để giết. Chẳng phải cậu nói rằng cậu sẽ giết tớ sao? "

Mizuho cười. "Cậu không biết tớ là một kẻ nói dối ngay từ đầu à?"

"... Đúng thế, giờ cậu lại đề cập đến nó."

Cậu ấy đã phạm phải sai lầm. Đó là kết quả tệ nhất mà tôi có thể hình dung ra.

Nhưng tôi cũng không thể trì hoãn được điều đó. Không thể hoàn tác được những nỗ lực mà cậu đã cố gắng vì tôi.

"Này, Mizuho."

"Yeah?"

"Chúng ta hãy trốn đi. Một nơi nào đó chí ít cũng xa nơi này. "

Cậu bước đi trong khi vác tôi trên lưng. Cậu chôm một chiếc xe đạp không bị xích lại ở ga xe lửa, đặt tôi lên lưng, và nhấn bàn đạp.

Cả hai chúng tôi đều hiểu rằng sự bỏ trốn của chúng tôi sẽ không đi đến đâu cả. Chúng tôi không có ý định thực sự chạy trốn.

Chúng tôi chỉ muốn có thời gian để nói lời tạm biệt.

Một khi chúng ta tốt nghiệp cao trung, chúng ta hãy sống cùng nhau, Mizuho nói.

Mặc dù biết rằng nó bất khả thi, tôi vẫn đồng ý.

Cậu đạp suốt cả đêm. Bầu trời xanh đậm đã chuyển sang sắc tím, sau đó tách ra thành hai tầng màu đỏ xám và xanh xám. Rồi mặt trời nhô lên, và chiếc xe đạp đi xuyên qua các tia sáng buổi sớm.

Cơ thể lạnh ngắt của chúng tôi bắt đầu ấm lên, và lớp tuyết mỏng

trên đường tan ra.

Chúng tôi dừng lại tại một cửa hàng tiện lợi để mua gà và bánh. Nhân viên là một cậu sinh viên cao đẳng hờ hững, nên cậu ta tính tiền những thứ mà chúng tôi mua mà không đả động gì đến khuôn mặt của của cả hai. Chúng tôi ngồi lên một băng ghế và ăn.

"Gà và bánh tạo cảm giác như đây là sinh nhật ấy nhỉ," tôi nhận xét.

"Ừ, đó là một ngày để tưởng niệm theo một nghĩa nào đó," cậu đùa.

Đám học sinh tiểu học hiếu kỳ nhìn một cặp đôi cao trung dính đầy máu và thâm tím khắp người ăn đồ ăn giống đồ ăn ở một bữa tiệc vào sáng sớm.

Chúng tôi trông dơ đến mức làm một trong số bọn trẻ phải tự hỏi: "Huh, Halloween à? Họ đang hóa trang Halloween phải không? "Chúng tôi nhìn nhau và cười khúc khích.

Chúng tôi lại bắt đầu đi. Trên đường đi, chúng tôi đi qua một nhóm học sinh từ trường cao trung của tôi. Thấy họ hớn hở nhắc nhở nhau rằng hôm nay là ngày lễ hội văn hóa của họ. Nó dường như là một sự kiện trong một thế giới xa xôi khác hoàn toàn.

Có khá nhiều kẻ bắt nạt tôi trong nhóm. Chúng choáng váng khi nhìn thấy tôi, bầm tím khắp người, ngồi trên yên sau của chiếc xe đạp và được một cậu trai dính máu khắp người đạp xe đi xa khỏi trường .

Tôi vùi mặt mình vào lưng Mizuho và khóc nức nở khi tôi cười, cười khi tôi nức nở. Tôi cảm thấy chất độc đã làm cơ thể tôi bị nhiễm khuẩn một thời gian dài cuối cùng đã bị đã bị rửa sạch.

Sau cùng, chúng tôi đến một công viên giải trí. Đó là mong muốn của tôi. Tôi muốn đi đến một công viên giải trí với Mizuho dù chỉ một lần. Cũng như lúc tôi trải qua những khoảng thời gian hạnh phúc với bố và mẹ tôi.

Cái áo sơ mi và cái áo blouse vấy đầy máu của chúng tôi được giấu bên dưới những lớp áo khoác , nhưng vết thâm tím trên mặt tôi và mùi máu trên người cậu ấy thì không thể che giấu.

Những người qua đường nhìn chằm chằm vào chúng tôi, dù cảm nhận được bầu không khí bạo lực của chúng tôi không phù hợp với công viên. Nhưng Mizuho và tôi không quan tâm, cùng tản bộ xung quanh khi nắm tay nhau.

Cậu ấy nói cậu muốn đi vòng đu quay, và tôi nói mình muốn đi tàu lượn. Sau một cuộc tranh chấp ngắn ngủi vô hại, cậu bỏ cuộc, và chúng tôi đi tàu lượn trước.

Và khoảng thời điểm đó, những kí ức của tôi không rõ ràng.

Tất cả những gì tôi có thể lờ mờ nhớ được là: tai nạn xảy ra ngay sau khi chúng tôi lên tàu lượn.

Có thể đó là sự trừng phạt của Thần Thánh. Không phải cho Mizuho, mà là tôi.

Một tiếng động. Sự rung lắc. Một cảm giác trôi nổi. Kim loại. Những tiếng thét. Sự hỗn loạn. Một tiếng động khác kế bên tôi. *Răng, *rắc, *răng, *rắc, *răng, *rắc, *răng, *rắc, *rắc. Máu bắn tung tóe. Những tiếng kêu gào . Sự hỗn loạn. Máu rơi lộp độp. Thịt. Những tiếng la. Sự nôn mửa. Khóc. (Nương: đệt)

Khi tôi nhận thức được, Mizuho đã “đi”, và ở chỗ cậu là cái gì đó trước đây từng là Mizuho.

Đây là những gì tôi nghĩ.

Bởi vì cậu ấy gặp tôi, Mizuho đã trở thành một kẻ giết người.

Bởi vì cậu ấy gặp tôi, Mizuho đã chết một cách khủng khiếp.

Mọi thứ đều là lỗi của tôi.

Nếu tôi không ở đó, thì điều này sẽ không xảy ra.

Mizuho không nên gặp tôi.

Lúc trước, tôi nghĩ bố dượng của tôi là người mang lại bất hạnh.

Nhưng tôi đã sai. Đó là tôi.

Tôi gọi bố dượng và chị kế cho tôi, tôi đã giết mẹ của mình, và tôi đã giết Mizuho. (Nương: I called my stepfather and stepsister to me, không hiểu lắm)

Cho đến sau cùng, tôi chỉ mang lại rắc rối cho cậu ấy.

Tôi nghe âm thanh của hộp nhạc mà tôi đã không nghe trong một thời gian dài.

Tôi đã thực hiện một sự trì hoãn trên một quy mô lớn hơn bao giờ hết. Tôi đã quay lại những ngày này của tháng trước, và "hoàn tác" cuộc hội ngộ của Mizuho và tôi. Tôi không có quyền gặp cậu ấy.

Nhưng "Hizumi Kiriko"không làm gì sai. Tôi không cần phải xóa đi sự tồn tại của cô ấy, cô gái đã cho cậu ấy sự khuyến khích.

Nên tôi chỉ hoàn tác cuộc đoàn tụ. Tôi đã xóa việc cậu ấy đến gặp tôi, và đưa cậu ấy trở lại cuộc sống cao trung bình thường.

Điều này sẽ là điều tốt nhất. Nếu không có tôi, Mizuho sẽ có thể kết bạn, yêu và sống bình thường.

Và tôi quên tất cả mọi thứ. Mọi thứ cậu ấy nói với tôi. Mọi thứ cậu ấy làm cho tôi. Sự ấm áp của bàn tay anh ấy. Những kí ức anh ấy đem lại cho tôi.

Bởi vì chỉ đơn thuần nghĩ về anh cũng có thể lây cho anh ấy sự phiền muộn dễ lây truyền của tôi.

Sau khi hoàn tác cuộc đoàn tụ của chúng tôi, tôi ngừng lão hóa. Một năm trôi qua, và tôi vẫn 17 tuổi, như cái hồi tôi năm hai cao trung.

Về bản chất, tôi dường như trì hoãn việc già đi, nhưng tôi không nhớ đã làm điều gì như thế.

Có thể ở đâu đó trong trái tim tôi, tôi đã có một suy nghĩ miễn cưỡng rằng. "Mình ít nhất muốn ở lại cái tuổi khi mà anh ấy yêu mình ."

Và vì vậy tôi vô thức chờ đợi ngày hội ngộ của chúng tôi.

Part 3

Chương 10: Good night

Giờ thì ma thuật của Kiriko đang tan biến dần, mọi thứ mà cô ấy "hoàn tác" đang quay trở lại với trạng thái đúng của nó.

Có vẻ như tai nạn giết chết tôi đã khiến công viên này bị đóng cửa và bỏ hoang.

Nó chỉ còn là đống đổ nát. Tất cả mọi thứ chỉ bị phá hủy phân nửa, như thể họ đã bỏ cuộc trong khi tháo dỡ nó giữa chừng.

Chúng tôi rời khỏi sàn treo được phủ đầy lá héo. Tôi quay lại và nhìn vòng đu quay gỉ sét không còn chút sức mạnh nào lắc nhẹ trong gió lạnh. (Nương: sàn treo mà để leo lên thi công ấy)

Không một ai còn ở trong buồng điều khiển, và các tấm kính vỡ nằm rải rác quanh đó.

Kiriko và tôi là những người duy nhất còn lại trong công viên.

"Từ khi nào cậu để ý biết tớ là Yugami Mizuho vậy?", Tôi hỏi.

"Vào hôm Halloween, khi tớ ngủ thiếp đi trên vai cậu trên tàu, tớ có một cảm giác hoài niệm," Kiriko trả lời. "Điều đó khiến tớ nhận ra đó cậu."

Sau khi cẩn thận bước xuống cầu thang lỗ chỗ, chúng tôi nắm lấy tay nhau và đi dạo quanh công viên.

Cây thường xuân quấn quanh hàng rào xung quanh vòng quay ngựa gỗ, những con ngựa trắng bị tróc sơn, và một số con đã lay ra.

Nền lát ván của tàu lượn đã bị phủ lên một lớp cỏ lau, và những toa xe được phủ lên bởi một tấm thảm màu xanh.

Khi đi dọc theo đường ray mọc đầy rêu, chúng tôi thấy một đống đổ nát trong một hồ bơi mà bên dưới chưa được lấp đầy bởi mấy cái ghế, biển hiệu, xe đạp đôi, xe điện đụng, lều, lính đồ chơi mất tay, chú hề thiếu mũi, giày trượt, lốp xe, thùng dầu, sườn sắt, hoa cúc và tượng chim.

Tôi đã hỏi một câu.

"Kiriko, tại sao cậu không thể trì hoãn cái chết của cậu được một tháng, nhưng có thể trì hoãn cái chết của người khác trong hơn năm năm?"

"Sẽ dễ hơn khi hiểu theo cách ngược lại", cô gợi ý. "Tớ chỉ không thể trì hoãn cái chết của mình trong năm năm."

Tôi có thể chấp nhận điều đó. Có lẽ tôi không cần phải hỏi cô ấy tại sao.

Tôi cảm thấy tôi cũng hiểu tại sao Kiriko trả thù bố cô ấy bằng việc chỉ đánh ông ta bằng búa. Tôi thực hiện trả thù lên ông ta. Cuộc trả thù mà cô ấy thực hiện chỉ là làm tiếp từ đó.

Và rồi, câu hỏi cuối cùng.

Nếu cái chết của Kiriko có nghĩa là mọi thứ mà cô ấy "hoàn tác" sẽ trở lại bình thường, điều gì sẽ xảy ra với chúng tôi?

Một khi sự trì hoãn của tai nạn khi tôi tông Kiriko đã được hủy bỏ hoàn toàn, Kiriko sẽ chết.

Và ngay khi Kiriko chết, sự trì hoãn của cô về tai nạn tại công viên này nơi mà tôi chết cũng sẽ bị hủy bỏ, và tôi sẽ không tồn tại để tông Kiriko.

Đó là một tình huống có thể so sánh với "nghịch lý ông nội" trong khái niệm về du hành thời gian, chỉ với cuộc sống và cái chết là hoàn toàn hoán đổi cho nhau.

Liệu Kiriko có sống sót không? Ngay khi tôi bắt đầu tự hỏi, Kiriko nói.

"Sau khi cậu “đi”, Mizuho, tớ nghĩ rằng tớ sẽ theo cậu. Cũng như để trả giá cho mọi tội ác của tớ . "

"Không, tớ không thể cho phép điều đó," tôi trả lời. "Dù chuyện gì xảy ra, tớ vẫn muốn cậu tiếp tục sống."

Kiriko đập đầu cô vào lưng tôi. "Cậu nói dối."

Tôi cứng họng. Cô ấy nói đúng. Tôi là một kẻ nói dối. Tôi nên vui vì cô ấy sẽ theo tôi sau khi chết.

"... Ngoài ra, cậu nghĩ chúng ta sẽ phải chờ bao lâu nữa?", Tôi hỏi.

"Chỉ một chút nữa thôi," cô trả lời với một nụ cười cô độc. "Chỉ một chút nữa."

"Tớ hiểu rồi."

Tâm trí của tôi chuyển sang cái chết sắp xảy ra của mình. Nhưng tôi không thể đặc biệt buồn vì nó.

Bây giờ ký ức của tôi đã trở lại, tôi biết rằng tôi là sự cứu rỗi của ít nhất một cô gái. Linh hồn tôi có thể cháy sáng rực rỡ.

Tôi còn muốn điều gì hơn nữa?

Sau khi rời khỏi đường ray và dạo quanh tất cả các điểm tham quan, chúng tôi ngồi với nhau trên một băng ghế sắt phía trước vòng đu quay.

Giống như những ngày khi chúng tôi nghe nhạc cùng nhau trong nhà vòm, mỗi người một bên tai.

Một giọt sáng màu trắng nhỏ nhoi trôi qua trước mắt tôi. Tôi không để ý thấy tuyết rơi xuống cho đến khi mắt tôi chú ý.

Đúng vậy, tôi nhớ lại. Họ đã nói trên đài radio rằng tuyết sẽ rơi sớm trong năm nay.

Các bông tuyết dần dần đủ lớn để coa thể nhìn thấymà tôi không cần căng mắt mình ra.

"Tớ vui khi chúng ta có thể nhìn thấy cảnh này lần cuối," tôi nói.

"Vâng."

Tôi nhận thấy tông giọng của Kiriko đã thay đổi một chút, và quay sang nhìn cô ấy.

Cô ấy không còn ở tuổi mười bảy nữa.

"Này Mizuho," Kiriko 22 tuổi nói. "Cậu có ghét tớ không?"

"À, còn cậu, Kiriko? Cậu có ghét tớ vì đã tông cậu không? "

Cô ấy lắc đầu. "Thời gian tớ dành với cậu là cuộc sống thực sự của tớ. Cậu thổi sự sống vào tớ. Tớ có thể cho phép cậu giết tớ một hoặc hai lần nữa. "

"Trong trường hợp đó hãy làm điều này dễ dàng hơn. Tớ cũng cảm

thấy như vậy."

"…Có đúng vậy không?"

Khi nói "thật tốt quá," Kiriko đặt tay phải lên tay trái tôi. Tôi lật tay lại và đan ngón tay mình vào tay cô ấy.

"Bây giờ nói điều này có lẽ là vô nghĩa, nhưng ..."

"Gì vậy?"

“Anh yêu em, Kiriko."

"Em biết."

"Thấy chưa, anh đã nói với em là nó vô nghĩa mà."

"Em cũng yêu anh, Mizuho."

"Ừm, anh biết."

"Vậy em có thể có được một nụ hôn không?"

"Vậy thì làm thôi."

Chúng tôi đưa khuôn mặt lại gần nhau.

"Ồ, hãy suy nghĩ về điều đó," Kiriko nói khi chúng tôi chuẩn bị hôn. "Có vẻ như " điều đó" đã không tồn tại sau tất cả mọi chuyện."

"Cách để nhớ lại những lá thư từ lâu lắm rồi."

"Vậy anh nói anh cũng nhớ nó sao, Mizuho?"

"Đúng vậy," tôi gật đầu. "Và anh đoán" nó "không chỉ là một lời nói dối."

"Có vẻ như vậy," Kiriko mỉm cười. "Em vui vì biết điều đó vào lúc cuối này."

Chúng tôi đưa đôi môi lạnh của mình lại với nhau.

Khi chúng tôi làm thế, loa bắt đầu mở nhạc báo giờ đóng cửa.

Như thể được sắp đặt trước, những ngọn đèn hiu hắt còn sót lại vụt tắt.

Công viên đã bị nuốt chứng bởi bóng tối.

Tôi ghét thế giới này. Mặc dù vậy, tôi nghĩ nó thật đẹp.

Có vô kể những điều quá buồn để mà chịu đựng, và những thứ vô lý mà tôi không thể tha thứ, nhưng tôi không hối hận khi được đưa vào thế giới này như một con người chứ không phải là hoa, chim hay sao trời.

Những lá thư Kiriko và tôi trao đổi với nhau qua từng ngày. Âm nhạc mà chúng tôi nghe khi tựa vào nhau. Mặt trăng mà chúng tôi ngước nhìn khi ở trong bãi bùn. Sự ấm áp của bàn tay cô ấy khi đan tay vào tôi. Nụ hôn đầu tiên của chúng tôi nghĩa trang. Nhịp thở cô ấy khi cô ấy dựa vào tôi. Cây đàn piano chúng tôi chơi cùng nhau trong căn hộ mờ tối của tôi.

Miễn là tôi có những kỷ niệm đẹp như thế, tôi có thể quay lưng lại với thế giới và nắm tay với nó.

Lúc sau cuối, tôi nhìn thấy vòng quay ngựa gỗ. Hoặc có thể đó là một thế giới mà Kiriko đã sử dụng sức mạnh cuối cùng của mình để cho tôi thấy, thế giới nơi mà toàn bộ những buồn đau đã bị "hoàn tác".

Chúng tôi ngồi trên lưng những con ngựa gỗ, cười đùa với nhau, như thời còn nhỏ. Chúng tôi đưa tay với lấy nhau, và các ngón tay của chúng tôi chạm vào nhau.

Những con ngựa bằng gỗ ngoi lên hạ xuống giống như một cái nôi, âm nhạc giống như của nhà trẻ, và những tia sáng lấp lánh trong bóng tối.

Tôi muốn ảo mộng đó kéo dài mãi mãi, nhưng nó lướt nhanh như đốm lửa của một que diêm.

Tuyết rơi trên thành đống trên vai và đầu tôi. Mí mắt của tôi khép lại, và các giác quan của tôi dần dần tan biến vào hư không.

Sự kết thúc đã đến với những ngày đáng yêu đầy những dối trá và sai lầm.

Điều duy nhất thích hợp để lại với Kiriko, sau khi cô ấy sống một cuộc đời đầy đau đớn hơn bất cứ ai, là một sự an ủi ngốc nghếch.

Tôi nhẹ nhàng xoa đầu cô ấy, rồi thốt ra những lời đó.

Đau đớn ơi, đi đi.

(Nương: ahhhhh, my heart breakingggggg!)

———————

Lời bạt

Có rất nhiều những cái hố để rơi xuống quanh đây. Ít nhất đó là cách mà tôi nhìn nhận thế giới.

Những cái hố nhỏ, lỗ lớn, hố nông, hố sâu, hố dễ nhìn, hố khó thấy, hố chưa ai rơi vào, hố nhiều người đã rơi vào.

Quả thật là nhiều loại khác nhau. Khi nghĩ về mỗi và một trong trong số chúng làm tôi cảm thấy quá lo lắng để có thể bước tiếp.

Khi còn nhỏ, tôi thích những câu chuyện khiến tôi quên đi những hố đó. Không chỉ tôi, mà là mọi người dường như thích viết những câu chuyện tả một thế giới an toàn, nơi mà tất cả những hố đã bị che đậy. Chúng ta có thể gọi chúng là "những câu chuyện vô trùng". (Nương: ý nói là những câu truyện chỉ có happy end thôi ấy)

Tất nhiên, không chỉ có những điều tốt đẹp xảy ra với những nhân vật chính, và trên thực tế còn có những trải nghiệm trên mức trung bình của sự đau đớn và gian khổ.

Nhưng sau cùng, nó giúp họ trưởng thành, và cho họ một cảm giác trấn an rằng "mọi người có thể chấp nhận bất cứ điều gì và sống" Đó là bản chất của những câu chuyện đó.

Tôi nghĩ rằng chúng tôi cũng không muốn gây ra nỗi buồn trong tiểu thuyết của chúng tôi nữa.

Nhưng một ngày nọ, tôi chợt nhận ra mình đang ở trong một cái hố đen. Tôi rơi vào tình trạng vô lý nhất, mà không có lời cảnh báo trước nào. Đó là một cái hố rất nhỏ và khó nhìn, vì vậy tôi không thể hy vọng sự giúp đỡ của người khác.

Tuy nhiên, may mắn thay, cái hố đó không sâu đến nỗi mà tôi không thể bò ra được, do đó, trong một khoảng thời gian dài, tôi đã thoát ra bằng chính sức mạnh của mình.

Khi leo lên miệng hố, khi phơi mình dưới nắng ấm và gió sạch một lần nữa, tôi nghĩ. Dù con người cẩn thận đến mức nào đi nữa, họ sẽ không bao giờ biết được khi nào họ sẽ chạy thẳng vào cạm bẫy. Đó là cách vận hành của thế giới chúng ta.

Và có lẽ cái hố tiếp theo tôi rơi vào có thể là một cái sâu hơn. Đủ sâu khiến tôi sẽ không bao giờ leo lên lần nữa. Trong trường hợp đó, tôi

phải làm gì?

Khi đó, tôi quyết định ngừng đọc "những câu chuyện bít kín những cái hố lại" mà tôi đã nói trước đó. Thay vào đó, tôi dần thích những câu chuyện tả một cách sống động cảnh "mọi người cùng hạnh phúc trong những cái hố."

Bởi vì tôi nghĩ, tôi muốn nghe câu chuyện của một người, đang trong một cái hố tối, sâu, hẹp, lạnh lẽo, vẫn có thể mỉm cười mà không có sự giả dối. Đối với tôi, có thể không có gì an ủi hơn thế.

"Pain, Pain, Go Away" là câu chuyện về những người rơi vào một cái hố mà họ không bao giờ có thể thoát ra được. Tuy nhiên, tôi đã viết nó với ý định không phải là một câu chuyện hoàn toàn buồn thảm, mà còn có những điều vui vẻ.

Nó thực sự có thể không xuất hiện theo cách đó, nhưng nó vốn là thế. Bản chất nó vốn là như thế.

- Sugaru Miaki

s